

TUNŠKI GLAS

DECEMBER 2002
LETO 8 / ŠTEVILKA 1

**Vesel Božič in
srečno novo leto 2003
Vam želi uredniški odbor!**

Urednikov kotiček

Leto je naokoli in pred nami je že nova številka našega časopisa. Čeprav se nam zdi, da je bilo leto kratko, saj je tako hitro minilo, se je vsebina časopisa vseeno toliko odebelila kot nekaj zadnjih let. To pomeni, da vas živi, bodisi v spominih na preteklost ali pa na sedanost. Na tak način zapisani dogodki bodo za vedno ostali neprecenljiv arhiv. Mlačev žita je že eden takih primerov, ki bi utonili v pozabo. Zato izkoristimo naš časopis in zapišimo takšne lepe spomine na nekdanje čase. Rodovi za nami nam bodo morda hvaležni.

TUNŠKI GLAS

Glasilo krajanov KS Tunjice. Izhaja enkrat letno v nakladi 400 izvodov in ga prejmejo vsa gospodinjstva KS Tunjice brezplačno.

Uredniški odbor:

Pavle Juhant, Urša Klemenc, Ivan Nograšek, Cilka Plevel, Tone Palčič - lektor, Joži Petek in Valentin Zabavnik

Glavni in odgovorni urednik:
Valentin Zabavnik

Naslov uredništva:
Košiše 16, 1240 Kamnik

Tisk:
Tiskarna Vovk Kamnik
Prelom:
Studio Dataprint d.o.o., Kamnik

Delo KS v letu 2002

Asfaltiranje Prevale

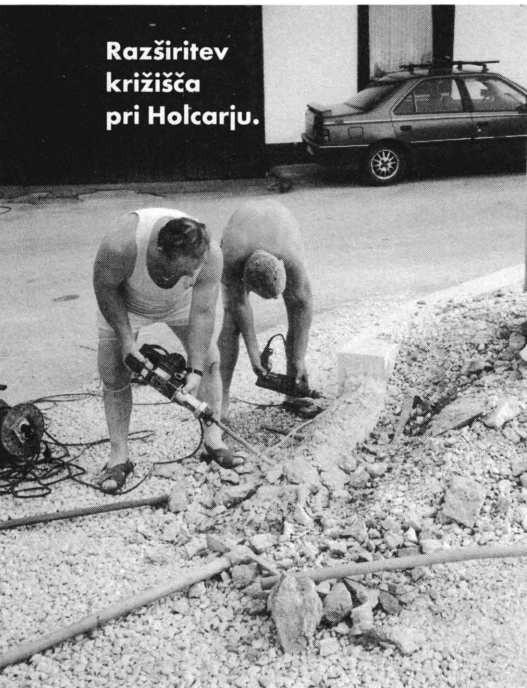

Negovanje parka

Zasaditev zadnjega otočka na starem pokopališču.

Razširitev križišča pri Holcarju.

Tudi v preteklem letu smo člani KS Tunjice skušali zbrana sredstva samoprispevka porabiti čimbolj koristno v razvoj kraja oz. reševanje najbolj perečih problemov.

Že v začetku leta smo si morali prizadevati za sredstva, ki nam jih namenja občinski proračun. V osnutku proračuna smo bili zelo malo omenjeni, zato smo si morali prizadevati za ta sredstva preko političnih strank. Tu gre zahvala večini občinskih svetnikov, da so podprli amandma o prepotrebni rekonstrukciji ceste proti Komendi. Podjetje PUH iz Ljubljane, ki je specializirano za tovrstne posege na plazovitih terenih, je popolnoma upravičilo zaupanje investitorja. Z zelo globoko drenažo so meter za metrom lovili skrite podzemne vodne poti in upajmo, za vedno ukrotili nepredvidljivo ilovnato gmo na Prevali. Ponekod so

Dela na cesti proti Košišam.

kopali tudi do osem metrov globoko, da so prišli do trdnih temeljev. Do asfaltiranja dela trase je bilo treba počakati nekaj mesecev zaradi morebitnih premikov cestišča. Toda tudi silni nalivi letos poleti niso bili več nevarni za to cesto, ki je v dolžini 320 m dobila asfaltno prevleko v mesecu novembru.

Drugo gradbišče je bilo na cesti proti Košišam, kjer je Komunalno podjetje iz Kamnika zelo lepo uredilo ozek, strm in pozimi skoraj neprevozen klanec. Za našo vas, ki premore še veliko makadamskih cest, je takšen 100-metrski odsek majhen korak, za voznike v teh krajih pa velik korak k boljši povezavi z vasjo. Ta odcep je bil v celoti zgrajen s sredstvi samoprispevka. Velik dogodek za Tunjice je bil tudi letošnji prevzem novega gasilskega vozila na dan krajevnega praznika. Del primanjkljaja je pomagala premostiti tudi

KS s prispevkom v višini 700 tisoč tolarjev, saj smo se zavedali, da je kljub izdatni pomoči širše skupnosti še vedno velik del bremena ostal na plečih krajanov.

Nova pridobitev je razširitev obračališča za avtobus. Dolgoletna jeza šoferjev Kambusa se je končno

Asfaltiranje nevarnega klanca

ohladila. Križišče je sedaj dovolj široko tudi za tiste šoferje, ki sicer niso vajeni ozkih tunjskih poti.

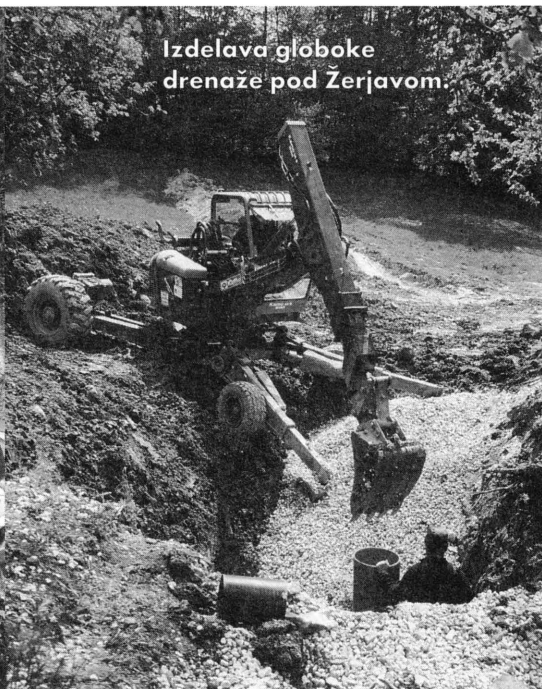
Poleg stalnega sodelovanja z domačimi društvi in s tem povezane organizacije silvestrovanja, obiska starostnikov ter raznih izletov, sofinanciranja materinskega dne in drugega, je bilo veliko dela opravljeno tudi pri urejanju kraja. Uspelo nam je zasaditi še zadnjo travnato oazo na pokopališču. Z vzdrževanjem zasajenega rastlinja bo odpadla košnja in bo pokopališče urejeno in prijetno počivališče za naše prednike. S pomočjo prizadevnih krajanov ta park in vso okolico pokopališča in mrliško vežico tudi skrbno negujemo.

Včasih se je zanimivo spomniti nekaj let nazaj, ko je breg okoli cerkve in stare šole kazal povsem drugo podobo. Ob tem spominu ni pozabljenih na tisoče opravljenih neplačanih ur.

Tudi kozolec na križišču pri Bitencu je po šestnajstih letih dobil nekaj nove preobleke in čisto nov cvetlični otok. Tudi to je potrebno za lepoto kraja, da se v njem počutimo dobro, najprej mi krajanje. Nagrado za to skrb smo dobili lani v Zrečah in še letos na sprejemu pri predsedniku Kučanu. Ob tej priložnosti smo mu izročili knjigo Tunjice.

Ker se je staremu svetu KS Tunjice iztekel mandat, se želimo pristrčno zahvaliti vsem, ki ste nas kakorkoli podpirali pri delu za dobro kraja v preteklem obdobju. Brez vašega sodelovanja, pomoči in prijateljstva naše delo ne bi bilo tako učinkovito. Preveč vas je bilo, da bi vas lahko poimensko navedli vse, ki ste se odzvali našemu vabilu na skupno delo. Naj vas v srcih greje vaša dobrota, pripravljenost in občutek, da smo skupaj delali dobro. Želimo, da naša vas utripa v

tem skupnem duhu tudi v prihodnje.

Ob koncu tega poročila pa člani sveta KS želimo v prihajajočih praznikih vsem krajanom mnogo sreče, miru in medsebojnega razumevanja.

Svet KS Tunjice

Volitve 2002

Letošnje volitve si bomo prav gotovo zapomnili po tem, kako so bile obsežne. Saj res. Volili smo predsednika-co države, župana občine, člane občinskega sveta, člane krajevne skupnosti, posredno pa tudi z glasovi elektrorjev člane državnega sveta. Zaradi različne dolžine trajanja mandatov posameznih organov se bodo takšne volitve ponovile šele čez 20 let.

Ker so volitve v demokratični družbi pravica in ne dolžnost, je lepo, da takšno pravico tudi uporabimo. V Tunjicah smo letos takole razdelili glasove:

Vladimir Lanišek	258 glasov
Janez Vrhovnik	240 glasov
Vida Zobavnik	246 glasov
Janez Plevel	219 glasov
Anton Vrhovnik	240 glasov
Drago Vrhovnik	172 glasov
Franc Stele	202 glasov
Ana Stele	121 glasov
Valentin Zabavnik	288 glasov

Kot je razvidno iz tabele volilnih rezultatov v Tunjicah smo dobili tudi z Vašo pomočjo dva člana občinskega sveta in sicer Pri-

moža Steleta in Valentina Zabavnika.

Po volitvah so se sestali tudi novo izvoljeni člani KS Tunjice, ki so med seboj izvolili za predsednika Valentina Zabavnika, za podpredsednika Toneta Vrhovnika in tajnico Vido Zobavnik. Novoizvoljeni člani sveta KS Tunjice se zavedamo, da je pred nami obdobje, ki bo prav tako kot dosedanje, temeljilo na skupnem delu in sodelovanju kar največjega števila krajanov. V prejšnjem mandatu so bile zgrajene stvari, ki bodo stoletja služile namenu vsem krajanom, če pomislimo samo na kompleks poslovilne vežice, pokopališča in parkirišča pod njim. Poleg tega še igrišče pod šolo ter asfaltirana dolina v Laniše in naprej, del cest proti Komendi in Košišam.

Veliko je v teh pridobitvah tudi denarja našega samopriskpevka, ki se je tako na najboljši način oplemenitil v dobro krajanov. Ta samopriskpevek pa se v letu 2003 izteče.

Želeti je, da se obnovi v višini,

kot je bil dosedaj. Le tako bo možno nadaljevati delo tam, kjer dosedaj še ni prišlo na vrsto. Poleg tega je to vir sicer skromnih, pa vendar za delo društev prepotrebnih sredstev. Vzdrževanje mrliške vežice, parka, odvoz smeti, so tudi povezane s tovrstno »samopomočjo«. Dosedaj je bilo to dobro naloženo, zato to obliko ohranimo tudi vnaprej.

V imenu novo izvoljenega sveta obljublamo, da se bomo trudili za čimhitrejši razvoj kraja na vseh ravneh. Pri tem seveda računamo na sodelovanje vseh z geslom: ostanite še naprej z nami.

V prihajajočih dneh vsem želimo čim lepše doživete praznike in uresničitev želja. Obenem pa Vas vabimo na silvestrovanje na prostem pod šolo.

Za svet KS Tunjice
Valentin Zabavnik

1. krog volitev

Za predsednika Slovenije

Janez Drnovšek	96 glasov
Gorazd Drevenšek	4 glasov
Barbara Brezigar	204 glasov
Lev Kreft	4 glasov
Zmago Jelinčič "Plemeniti"	22 glasov
Jure Jurček Cekuta	2 glasov
Anton Bebler	3 glasov
France Arhar	25 glasov
Franc Bučar	3 glasov

2. krog volitev

Za predsednika Slovenije

Janez Drnovšek	118 glasov
Barbara Brezigar	231 glasov

1. krog volitev

Za župana Občine Kamnik

Anton Plahutnik	3 glasov
Demitrij Perčič	16 glasov
Anton Tone Smolnikar	191 glasov
Janez Repanšek	57 glasov
Silva Cegnar	10 glasov
Tatjana Sonja Rot - Djajil	2 glasov
Anton Hočevnar	1 glasov
Vavpetič Lojze	20 glasov
Marjeta Humar	57 glasov

2. krog volitev

Za župana Občine Kamnik

Anton Tone Smolnikar	290 glasov
Demitrij Perčič	41 glasov

1. krog volitev

Za Občinski svet

LDS	50 glasov
DESUS	22 glasov
Zeleni slovenije	17 glasov
Obrtno Podjetniška Lista	12 glasov
NPS	6 glasov
Nsi	67 glasov
SLS	25 glasov
SDS	101 glasov
SMS	27 glasov
ZLSD	8 glasov

**Tunški
glas
samo
za Vas.**

Župnikova božična poslanica

Vsako leto si želimo zdravlja, sreče in zadovoljstva, kakor da bi vse to priletelo kot darilo z neba in bi bili sposobni sami harmonizirati iz življenja vse sokove, ki jih izrazi in čuti srce. A v resnici je zdravje kot velika dobrina vir za delo, delo za zaslužek, zaslužek za pravično delitev dobrin, dobrine za izmenjavo notranjih in zunanjih potreb, ki so skupni in posamezni blagor. Pravimo v srečo. A kje se sreča začneja in končuje? Kje je izvirni cilj teženja po sreči?

Vsa naglica in izvor umetno naravnanih in vzdrževanih atributov potrošnje je sklenila krog. V njem ni prostora za središče, za os življenja, ki je človekovo srce, ker namen življenja ni več postati in ostati dober človek. Vse je vzdrževano, a nič ne deluje, vse je hoteno, a iz prisile, vse je podarjeno, a ne iz svobode, še kotički srca v ljudeh nimajo več miru, da bi se človek lahko skrtil tja, kjer se ga dotika Bog. V računalniško programiranih vsebinah ni prostora za čustvo, ne za ljubezen, ne za sovraštvo. Obstajajo le podatki, s katerimi operiramo namesto z ljudmi. Merila za vstop v bolj razviti svet so v resnici merila za brezčutnost. A postati in ostati brezčuten pomeni postati robot. V resnici pa ljudi osrečuje drugačen svet. Svet dobro-

hotnosti, miline, čuječnosti, pozornosti, besede, prisluha. Vera nas uči prav tega. Izvor človekove sreče in nesreče je tlakovan z ozirom na zapoved, ki jo Bog zastopa najprej skozi črko, nato s seboj. Zapovedi nimajo dopolnila v lastnem namenu, ampak v takem odnosu do sebe, da skozi odnos do drugega dobimo »šanso«, da v človeku srečamo bitje, ob katerem se bomo pobožanstvili ali pa razosebili. Otrok je središče in tarča vseh trženj. Vsi jim želimo sreče, le da jim nihče več ne pove, kje je, ker smo jo sami zapravili. Sreča ni v stvareh, sreča je v ljudeh. To bo morala spregledati tudi Evropa, ki se je otrokom že zdavnaj odpovedala, s tem pa tudi sreči

in lastni prihodnosti. Merila tega sveta so postala tako vprašljiva, da jih tudi navidezna sreča na zunaj ureničenih teženj ne more več skriti pred nujnostjo odločitve ali se srečati z Bogom v sebi, ki je vir sreče in pravičnosti vseh ali pa se z umetnim srcem, z umetnimi pljuči in razosebljeno ljubeznijo pripeti na tok časa, v katerem civilizaciji odteka resnična sreča. Vera ni od danes. Ni le za hip, ampak vsebuje slo po večnosti. Človek in Bog stopata v avanturo za večnostno dimenzijo smisla, sreče in miru. Ne obstaja le skrivnost vere, ampak tudi njen zaklad in njena gotovost. In tega Vam želim.

Vaš župnik

PGD Tunjice dobilo novo vozilo GVV-1

Leto, ki se izteka, je bilo za naše društvo izjemno pomembno, saj smo po večletnem čakanju končno dobili nov gasilski avto, ki je bil naša dolgoletna želja in upanje.

Stari avto, ki je bil prevzet že davnega leta 1979, je svoje poslanstvo odslužil in prišel je čas za nakup novega avtomobila, opremljenega s sodobno gasilsko opremo.

Začelo se je v lanski jeseni. V septembru je bila prva seja tehnične komisije, ki deluje v okviru Gasilske zveze Kamnik. Najprej je bilo potrebno na Gasilsko zvezo Kamnik dostaviti dokument, ki je vseboval opis avtomobila, kakršnega potrebujemo za naš požarni okoliš.

Odločili smo se za manjše gasilsko vozilo GVV-1, v njem pa za opremo, ki jo predpisuje Gasilska zveza Slovenije, DIN norme 14530 17. del.

Do decembra 2001 je bila sprejeta odločitev, da bo osnova za naše vozilo podvozje Mercedes Sprinter 416 CDI s štirikolesnim pogonom.

Takšno vozilo je v tipizaciji Gasilske zveze Slovenije. Za hribovite terene predpisujejo prav takšen avto in tako je bilo vse v skladu z veljavnimi predpisi.

Tako je bila 6. decembra podpisana pogodba, avto pa je bil dobavljen konec letošnjega marca. To je bil prvi stik z našim vozilom in tedaj smo že verjeli, da bomo avto zares dobili.

V tem prehodnem času so se iskale najugodnejše ponudbe za izdelavo nadgradnje. Veliko je bilo obiskov pri izdelovalcih nadgradnje in sestankov tako v okviru Gasilske zveze Kamnik kot v domačem društvu.

Seveda pa je bilo potrebno za avto zbrati kar zajetno vsoto denarja. Od Gasilske zveze Kamnik smo imeli zagotovljenih 12 milijonov, do končnega zneska pa je še kar dosti manjkalo. Zato smo že na občnem zboru 2. 2.

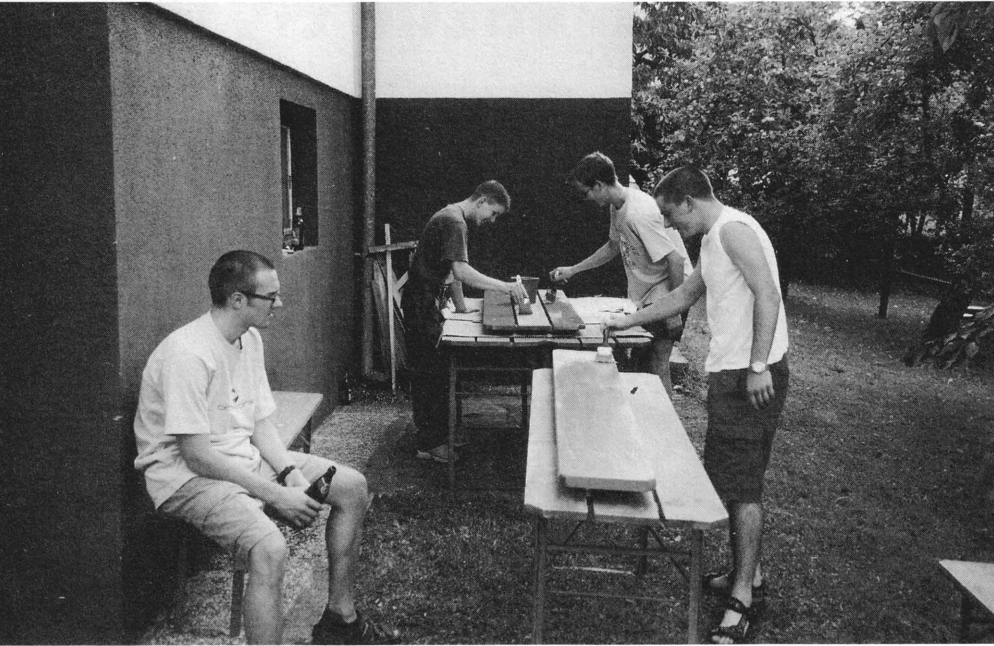
Novo gasilsko vozilo takoj po blagoslovu.

2001 predvideli akcijo zbiranja prostovoljnih prispevkov. Pri tem projektu se je zelo lepo izkazala tudi Krajevna skupnost s svojim prispevkom. Namenila nam je 700.000, s prostovoljnimi prispevki smo zbrali 2,5 milijona. Naši krajanji so tako potrdili tradicionalno samopomoč, ki je že vrsto let prisotna v Tunjicah. V imenu društva vsem še

enkrat najlepša hvala.

V začetku aprila smo izbrali izdelovalca nadgradnje, to je bilo podjetje BMD iz Ilirske Bistrice. Kar nekaj časa je trajalo, da je prišlo do dogovora med tehnično komisijo, našim društvom in izdelovalcem nadgradnje. Zato nas je že skrbelo, če bo avto izdelan do krajevnega praznika. Veliko je bilo obiskov pri izde-

Tudi mladi gasilci so se vključili v priprave na proslavo.

lovalcu, predvsem zaradi reševanja tehničnih zadev.

Največkrat sta bila na tej poti poveljnik Matevž Krumpestar in sektorski poveljnik Repanšek Janez.

Še nekaj tehničnih podatkov o vozilu:

- avto poganja pet valjni turbodizelski motor moči 115 kilovatov
- neto nosilnost vozila je 2200 kg
- največja dovoljena teža 4600 kg
- dolžina vozila 5640 mm
- posadka 1+5
- rezervoar za vodo 500 l
- visokotlačna črpalka, kapacitete 100 l/min pri 60 barih, povezana preko pomožnega odgona in gredi na motor vozila
- agregat moči 4 kilovatov
- dvizni stolp z reflektorji
- električni navijak za visokotlačno cev
- vsa ostala gasilska oprema po tipizaciji

Avto ima tako vse lastnosti sodobnega gasilskega vozila. Naša naloga je, da zagotovimo, da bomo imeli dovolj gasilcev, ki bodo usposobljeni za gašenje z novim avtomobilom. Glede na velik interes pri mladih to ne bi smel biti problem.

Društvo se zahvaljuje Gasilski zvezi Kamnik, predvsem njeni tehnični komisiji, nadalje krajanom za dobro sodelovanje pri pobiranju prostovoljnih prispevkov, Krajevni skupnosti ter botrom, ki so sprejeli to častno nalogo. Pri prostovoljnih prispevkih so se posebej izkazali Petek Slavko, Petek Alojz in Palčič Anton. Na prireditvi so jim bile predane zahvale društva. V čast nam je bilo, da so botrstvo za nov avto sprejeli Koželj Ema in Jože, Petek Joži in Alojz, Vrhovnik Valči in Drago ter Vrhovnik Mija in Slavko. Prav tako so jim bile izročene zahvale društva. Naš župnik Pavle Juhant je opravil blagoslovitev avtomobila. Predaja ključev pa je potekala od župana Antona Toneta Smolnikarja do poveljnika Matevža Krumpestarja v roke Vider Dušanu, ki je kot voznik slovesno prevzel ključ avtomobila. Program je povezovala Barbara Štupar.

Vse to se je dogajalo na letošnji proslavi ob krajevnem prazniku. Program so popestrili še kamniška godba, domače narodne noše, na svoje je prišel tudi Tarzan z vsakoletnim prispevkom v obliki poka in svetlobe.

Ne smemo pozabiti zabavnega

dela prireditve, saj nas je po končanem uradnem delu dolgo v noč razveseljeval ansambel Bratov Poljanšek.

Še posebej sta popestrili program domači skupini Štupi in Predsteljčani. Povezovalc je bil Valentin Zabavnik, ki so mu tovrstne priložnosti pisane na kožo. Ko se je stemnilo, nam je večer olepšal zelo lep ognjemet, ki ga je v glavnem sponzoriral Darko Drolc. Seveda pa je veliko dela s pripravo prireditve in nato s samo izvedbo. Veliko vas je bilo, ki ste pomagali pri pripravi in nato na sami prireditvi. Skratka lahko smo zelo zadovoljni, da so se naše želje uresničile, kajti brez moralne in finančne pomoči vseh naštetih tako velikega projekta ne bi mogli izpeljati.

Letos nas je v glavnem zaposlovala nabava avtomobila. Poleg tega pa je bilo treba sproti opravljati naloge s področja gasilstva.

Letos smo se veliko pripravljali na občinsko tekmovanje, kjer smo dosegli izreden uspeh. Kar štiri desetine so se vrnile domov z osvojenim pokalom. Največji uspeh so dosegli pionirji s prvim mestom, nadaljevale so mladinke in ne boste verjeli, veterani z drugim mestom. Še en pokal so dodale pionirke s tretjim mestom. Letovanja v Savudrijo se je udeležilo sedem mlajših gasilcev pod vodstvom Petek Slavkote. V družbi z ostalimi gasilci iz sosednjih društev so se imeli lepo. Na tem letovanju ni v ospredju samo morje, ampak je pripravljen celodnevni program.

Marca smo sodelovali pri gašenju požara na zelo težavnem terenu na Grohatu. Potrebno je bilo napeljati verižni vod z odvzemom vode iz Kamniške Bistrice. Našo 600-litrsko motoriko smo nesli na najvišjo točko. Pri vsakem koraku proti vrhu je bila motorika težja.

Med gasilskimi dogodki v občinskem merilu velja izpostaviti proslavo ob 120-letnici PGD

Kamnik. Na prireditvi so prevzeli nov gasilski prapor. Nov prapor so prevzeli še v PGD Homec. S tem društvom sodelujemo že vrsto let. Mesec oktober je mesec požarne varnosti, ko obiščemo otroke v osnovni šoli. Letos je bilo še toliko bolj zanimivo, saj so si otroci lahko ogledali nov avto ter se z njim popeljali na krajšo vožnjo. Pod tem vtisom so nato narisali gasilske motive. Najlepše tri risbe krasijo naš gasilski dom. Navdušenje otrok nam vzbujajo upanje, da se nam za bodočnost gasilstva ni treba bati. V oktobru smo pregledali hidrante ter izvedli društveno vajo pri Zgornjemu Hribarju. To je bila prva vaja z novim avtomobilom. Izvedli smo klasični trodelni napad z dvema napadalnima skupinama ter napad z visokim tlakom iz novega avtomobila. Na povabilo izdelovalca nadgradnje podjetja BMD smo se udeležili njihove predstavitve gasilske opreme v Opatiji. Konec oktobra pa je bila verižna vaja na Stari grad. Sodelovali so naši mlajši novi strojniki. Svoj prispevek je dodal avto, pravzaprav njegove zmogljivosti. Na vaji se je pokazalo, da ima avto zares odlične sposobnosti za terensko vožnjo, saj se je povzpel prav na ploščad pri Starem gradu, do koder je včasih še peš težko priti.

Letos se izteka petletni mandat sedanjemu vodstvu gasilskega društva. Torej bodo na občnem zboru volitve za vodenje društva v naslednjih petih letih. Osebnostno bi se rad zahvalil vsem, ki ste sodelovali z društvom v preteklem obdobju, za vse ure, ki ste jih prostovoljno podarili, saj brez njih ne bi bilo uspešnega delovanja društva. V preteklem letu je bilo torej kar veliko narejenega. Dela tudi v bodoče ne bo zmanjkalo.

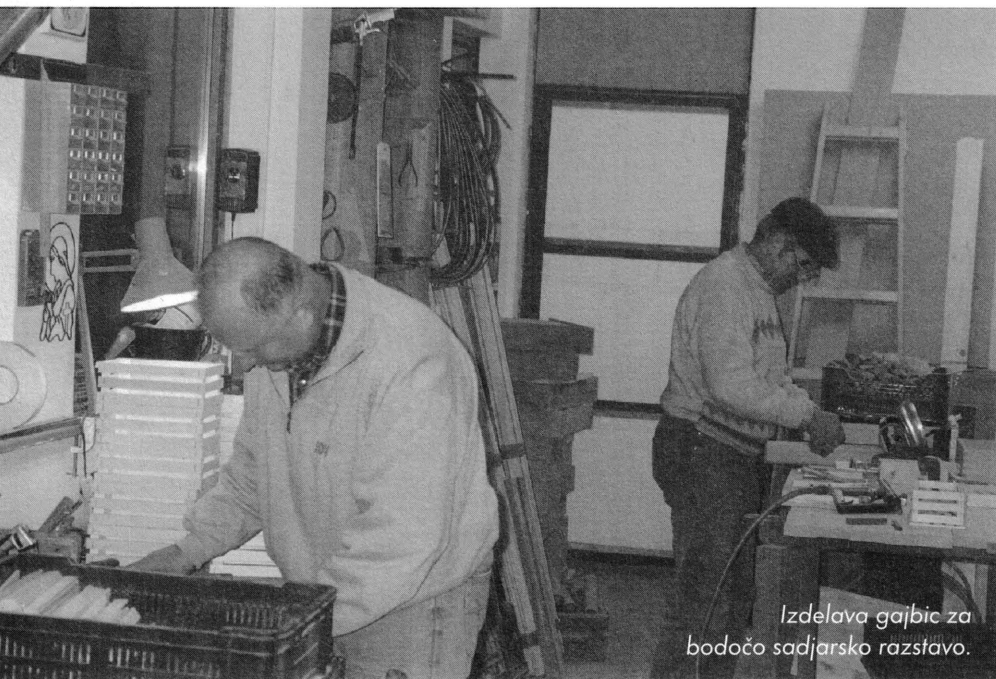
za PGD Tunjice
Marjan Torkar

Ob tej priliki želimo krajanom
VESEL BOŽIČ IN SREČNO 2003
z gasilskim NA POMOČ!

Novice iz Močeradovega kota

Izdelava gajbic za bodočo sadjarsko razstavo.

Ko pišem te vrstice, se narava počasi odpravlja k počitku. Začetek novembra je že in drevesa so odvrгла že vse liste. V vrhovih pregostih vej se ponekod opazi ujeto jabolko, ki bo v hladnih dneh hvaležna hrana za naše ptice, prijateljice sadjarjev, namreč sinice. Čeprav delo v sadovnjakih nikoli ne zamre, pa je za naše društvo leto minilo z nekaj nedokončanimi nalogami. Še v zimskih mesecih smo kar pridno izdelovali manjše gajbi-

ce za sadjarsko razstavo, katero načrtujemo že več let. Gajbice, vsebine 1 in 1,5 kilograma sadja, bodo tako čakale še eno sezono na namen, za katerega so izdelane.

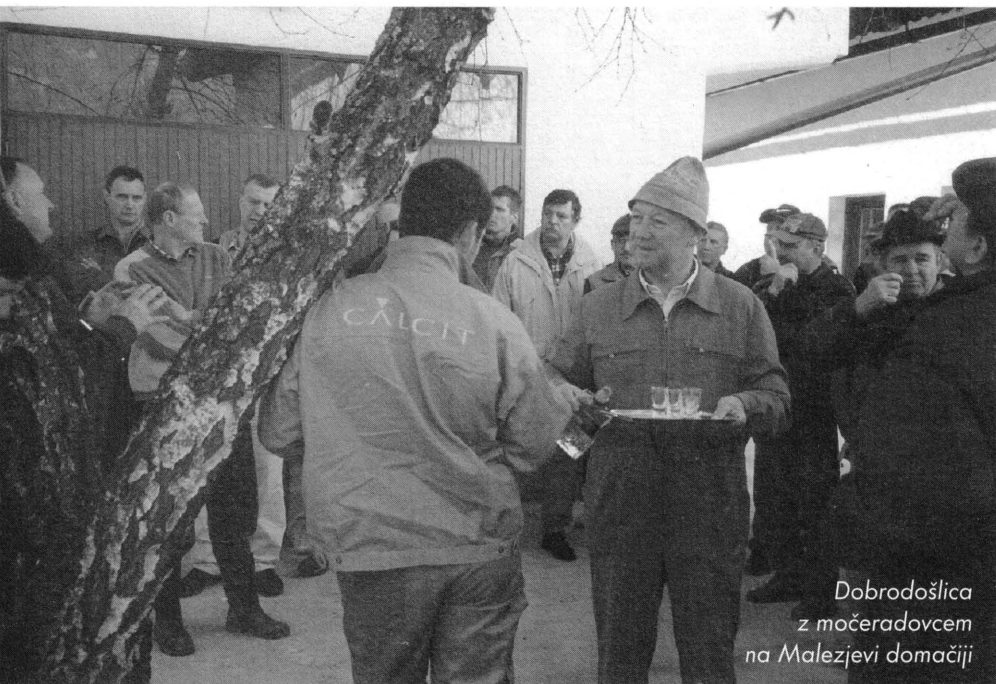
V mesecu marcu smo organizirali v Malezjevem sadovnjaku prikaz obrezovanja drevja. Prelepo pomladno dopoldne nam je spet s svojim znanjem še polepšal ing. Marko Babnik, ki mu gre vsa zahvala za tako nesebično pomoč pri razvoju

našega društva. Tudi malica gostitelja letošnjega obrezovanja je odsevala dan, ki nam je vsem ljubiteljem sadja dal dovolj moči za nadaljnje delo. Ing. Marko Babnik je večkrat omenil vzorno nego vrta, v katerem je potekalo učno dopoldne.

Obloženi z novim znanjem smo se kmalu odpeljali na Štajersko po nove podlage. Poti, katere nam je utiral g. Dobrovoljc, so nam že znane in tako vemo, kje dobimo najboljši sadilni material. Letos smo poleg podlage MM 111 za jabolka nabavili tudi jabolčne in zelo kvalitetne hruševe divjake ter poskusno češpljeve podlage. Vsekakor nam je različen izbor potreben za nadaljnjo usmeritev pri ponudbi sadik, ki jih ima društvo za svoje člane in simpatizerje. V najbolj ugodnem obdobju spomladi smo cepili 50, lansko leto posajenih hruševih sejancev. Cepi, ki nam jih dobrovoljno odstopa naš novi podpredsednik g. Lado Dobrovoljc, so letos naredili bujno rast in jih je prav lepo videti.

Po cvetočih sadnih poljanah letos bi vsak pričakoval tudi tako obilen pridelek jeseni, pa temu ni bilo tako. Nenadna huda večdnevna vročina v začetku poletja nam je močno oklestila pridelek. Tako smo spet doživeli novo različico moči narave. Letošnja oblika je nova in se je pridružila že ustaljenim nevarnostim, ki nam redno grozijo v hladnih izvedbah, to je spomladanska pozeba in poletne nevihte s točo. Je že tako, da moramo takšno podobo narave vzeti v zakup in upati, da bo v naslednjem letu boljše.

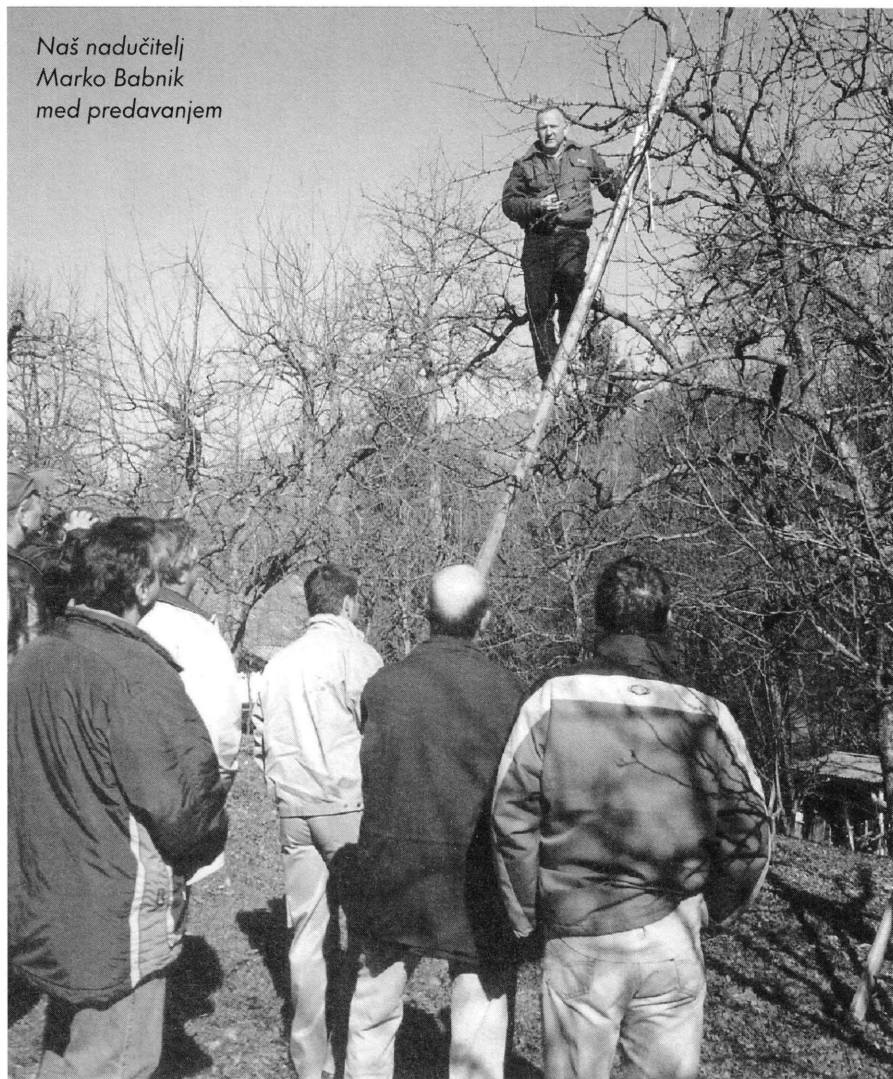
Toda nekaj dni ekstremnih temperatur nam vseeno pokvari ritem v celem letu. Kasnejše dolgotrajno mokro poletje in jesen pa je še dodatno prispevala k temu, da nekateri upravičeno povezujejo nenormalno

Dobrodošlica z močeradovcem na Malezjevi domačiji

obnašanje narave s počutjem človeštva. Kaj pa, če je obratno. Kot zanimivost navajajo npr. cvetenje bezga v novembru ipd. Načrtovana sadjarska razstava letos v Tunjicah je odpadla predvsem zaradi tega, ker je predčasno odpadlo sadje z drevja zaradi ekstremnih vremenskih pojavov poleti. Tudi vseslovenska razstava sadja, ki bi morala biti letos v Mariboru, je bila skrčena na minimum in so jo izvedli v učilnici Kmetijske šole. Tako je odpadel tudi naš načrtovani ogled razstave.

V še vročih dneh leta pa smo pristopili k izdelavi brun za naš »Močeradov kot«. Vsa zahvala gre Boštjanu, ki si je vzel dan dela na strojih in nam brezplačno dokončal brune, ki smo jih pozneje tudi impregnirali. Tako pripravljene sedaj čakajo, da "bolezen v ansamblu" mine in da mojstri dokončajo zamisel. Zahvala pa gre tudi Sitarjevemu Janezu, ki je tudi brezplačno razžagal podarjeno smreko, katera pa bo namenjena za opremo notranjosti našega doma. Mogoče se narava ponovno obrne na glavo in nam namesto hudega mraza in snega nameni milo zimo. Mogoče. Takrat bo-

*Naš nadučitelj
Marko Babnik
med predavanjem*

mo tudi mi nadoknadili zamujeno, najbolj verjetno pa se bo to zgodilo šele naslednje leto.

Mogoče pa bodo dnevi primereni za delo v sadovnjaku, predvsem obžagovanje. Tedaj se spomnimo gesla, ki je bilo v veljavi pred 2. svetovno vojno in je aktualno še danes. Glasilo se je: Kar ne rodi, naj zgori. Torej več kot zgovorno.

Za konec pa naj vam v razmislek o bodočnosti Tunjic in sadjarstva v njih postrežem s podatkom iz daleč najbolj razvite turistične države na svetu sosednje Avstrije. Tam vsak dan vsakemu turistu ponudijo slivo na pet načinov. In vse te slive pridelajo doma.

V upanju, da domača naloga ne bo pretežka, vsem bralcem želim mirnega doživetja Božiča in veselo v Novo leto, ki naj bo takšno, kot si želimo.

Valentin Zabavnik

Pomladno cepljenje hrušk

KULTURNI KOTIČEK PETJE TOD IN DRUGOD

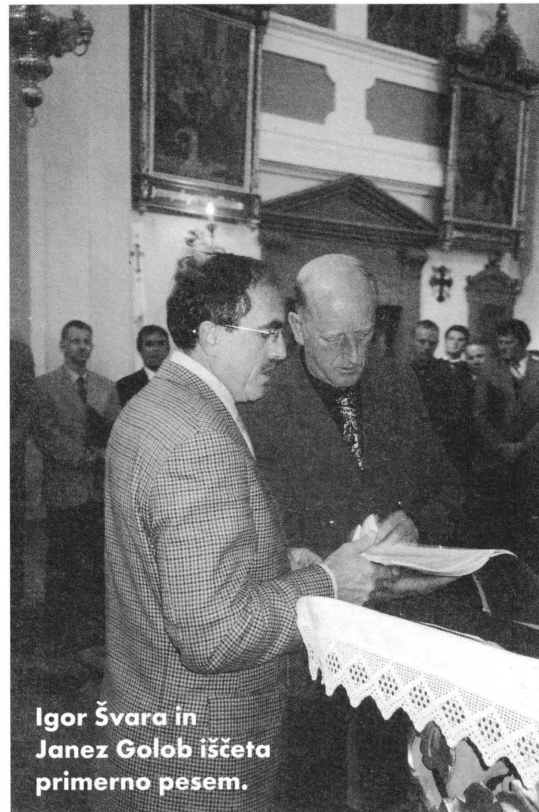
Da ima glasba in petje blagodejne učinke, nam potrjujejo številni pregovori, blagodejno pa je in vpliva na ljudi, saj nas glasba spremlja na vsakem koraku našega življenja.

»Lepa pesem obriše prah s srca.«
 »Dva lahko hkrati pojeta, ne moreta pa govoriti.«
 »Kakor se pritiska na meh, tako pojejo orgle.«
 »Najslajše pesmi pojemo v žalosti.«

TUNJIŠKI OKTET ZOPET ORGANIZIRAL 4. SREČANJE OKTETOV

Prva lepa in sončna majska nedelja je bila kot nalašč v tunjiški cerkvi svete Ane za že četrto tradicionalno srečanje oktetov Pozdrav Mariji, ki jo je organiziralo Pevsko društvo Tunjiški oktet, skupaj s Krajevno skupnostjo Tunjice. Tudi letošnje leto je na srečanju sodelovalo pet oktetov ter en kvintet. Srečanja

so se udeležili poleg domačega Tunjiškega okteta pod vodstvom Ane Stele še: Trsteniški oktet, vodi g. Franc Urbanc, ki se je oktetu posebej zahvalil za dobro organizacijo teh srečanj ter povabilo; oktet Mekinje, ki ga vodi Zdravko Berlic in aktivno deluje drugo leto; oktet Voglje, ki ga vodi Franc Šter in deluje od leta 1993; Oktet bratov Pirnat, njihov umetniški vodja je Tomo Juvan, v letošnjem letu mineva že 45 let, odkar so javno nastopili; ter Kranjski kvintet, ki ga vodi Ana Erman in zaključuje deveto sezono, v letošnjem letu pa so posneli preko 20 predvsem slovenskih narodnih pesmi za arhiv RTV Slovenije in jih bodo izdali tudi na zgoščenki. Posebej smo bili počaščeni, da se je koncerta udeležil tudi Igor Švara, pianist in dirigent ljubljanske opere, ki vodi tudi Ljubljanski oktet, in ki je prevzel mesto dirigenta za zadnji dve skupni pesmi. Prav prijetni zvoki petih oktetov in kvinteta so v akustični cerkvi navdušili

Igor Švara in
Janez Golob iščeta
primerno pesem.

številne gledalce. Polna cerkev je bila vsem nam, predvsem pa pevcem, ki so na ta način nagrajeni za svoje delo, prav v posebno čast.

Opažamo, da se teh koncertov udeležuje vse več ljudi iz naše okolice in vse manj iz naše vasi. Ob tem pa v primerjavi z ostalimi okteti lahko rečem, da ima naš oktet res prijeten zvok, petje pa je ubrano in zlito, seveda pa so tudi ostali okteti pokazali, da se v naši cerkvi res dobro poje. V zakristiji, kjer so se pevci pripravljali na svoje nastope, so mi kar vsi člani oktetov izrazili navdušenje nad povabilom v Tunjice, saj je podobnih prireditev malo, pohvalili so odlično organizacijo in našo prizadevnost pri sami organizaciji, ob tem pa poudarili, da so se in da se bodo vabilu tudi v bodoče z veseljem odzvali. Tako verjetno naslednje

Vsi pevci so na koncu skupaj zapeli več pesmi.

leto, ko bo že prvi jubilej teh prireditev, lahko upamo, da se nam bo pridružil še kakšen nov oktet in da bo ta prireditev postala še bolj prepoznavna tudi širši okolici. Torej imamo tudi doma kakšno dobro, tudi vrhunsko prireditev, najboljše le ni samo drugje...

Po koncertu je sledila pogostitev in skupno srečanje, ki je potekalo v prijetnem vzdušju. Ob koncu so sledile zahvale in čestitke, razšli pa smo se z obljubo, da se srečamo na 5. srečanju. Koncert je bil lepo doživetje za vse prisotne. Tudi naš gost Igor Švara se je v naši družbi počutil očitno zelo dobro, saj so pevci priredili res prijetno vzdušje. Zapeli so številne slovenske pesmi, ki jim ni bilo konca. Zato velja zahvala vsem pevcem, predvsem pa pokrovitelju Krajevni skupnosti Tunjice.

Sproščeno
vzdušje
po koncertu.

POJEMO TUDI DRUGOD

Kar nekaj Tunjčanov in Tunjčank nas prepeva tudi v ostalih zborih v Kamniku in drugod, kot npr. pri Cantemusu, Odmevu in Solidarnosti. S svojo prisotnostjo smo vsekakor opazni, saj med drugimi Ana Stele, poročena Smrtnik, poleg Tunjiškega okteta vodi še mešani pevski zbor Odmev. Do sedaj je pela pri svetovno znanem zboru Ave, Marjeta Kočar vodi moški in

ženski zbor Solidarnost, pomaga oz. korepetira tudi pri Mešanemu zboru Cantemus. Pri Odmevu poje kar veliko Tunjčanov (kar devet), pri Cantemusu pa nas je pet.

MePZ CANTEMUS

Ker je bila pretekla sezona pri Cantemusu zelo naporna in uspešna, in ker smo kar dvakrat gostovali v tujini, bom na kratko opisala kako je vse skupaj potekalo in kaj se je dogajalo v tej sezoni. Po osvojeni zlati plaketi v Mariboru na državnem tekmovanju Naša pesem in skupno tretjem mestu, smo prejeli kar nekaj povabil, saj se ti z osvojitvijo zlate plakete odprejo marsikatera vrata. Zelo zanimivo je bilo lansko gostovanje v Nemčiji, kjer smo doživljali pričakovanje božičnih praznikov v prelepo okrašenih mestih Heidelbergu, Brühlu in Schwetzingenu. Tam smo imeli dva skupna koncerta s tamkajšnjim zborom Quatro Forte pod vodstvom Holgerja Specka, ki smo ga pred kratkim gostili v Kamniku. Holger Speck sodi med svetovno znane zborovodje in dirigente. Tako je z zborom Cantemus vodil 39. državni zborovski seminar in sicer 8. in 9/11-

2002. V uvodu je predavatelj Dabilor Miklavčič predstavil značilnosti stare glasbe Josefa Rheinbergerja, Heinricha Shutza in Johanna Hermanna Scheina. Ta seminar je bil tudi za vse pevce zelo zanimiv in vsekakor koristen, seminar pa je finančno in organizacijsko podprl Javni sklad RS za kulturne dejavnosti. V nedeljo, 10/11-2002 je imel Cantemus še zaključni koncert, ki mu je dirigiral Holger Speck. Zbor sicer vodi Sebastjan Vrhovnik. Koncert je predvajal tudi Radio Ognjišče. Udeležilo se ga je res veliko gledalcev, približno 400, kar je res lepa številka. Iz pretekle sezone velja omeniti še 10-dnevno gostovanje v Švici, kjer smo sodelovali na 7. Evropskem mladinskem festivalu s prazvedbo zelo zahtevne kompozicije A Song of Earth Maria Berette, ter tamkajšnji deželni razstavi EXPO 2002. Bili smo v Luzernu, Bernu in Neuchatelu. Sezono smo zaključili 8. junija z uspešnim koncertom v Domu kulture. Seveda smo proslavili tudi vrnitev naše pevke tunčanke Urške Jeran iz Kitajske. Pevci smo jo pričakali na Brniku prav na god svete Ane. Sedaj se zopet pripravljamo na državno tekmovanje Naša pesem, ki bo zopet naslednje leto v Mariboru, 15. decembra pa imamo koncert v Trstu.

MePZ Cantemus
na gostovanju
v tujini.

MePZ ODMEV

V preteklem letu je zbor obeležil že 21. obletnico delovanja. Že enajsto sezono ga vodi Ana Stele. Zbor je nekoliko pomlajen, saj so se s preimenovanjem zbora iz Titana v Odmev in s preselitvijo prostorov za vaje iz IKŠ poleg Titana v prostore Doma kulture številni pevci »upokojili«, le te pa so nadomestili predvsem mladi. Zbor je v tej sezoni nastopil na reviji Gorenjskih pevskih zborov, priredil letni koncert in nastopil še na drugih prireditvah, trenutno pa snema zgoščenko. Pri tem zboru sodeluje največ Tunjčanov, predsednik zbora pa je Steletov Primož.

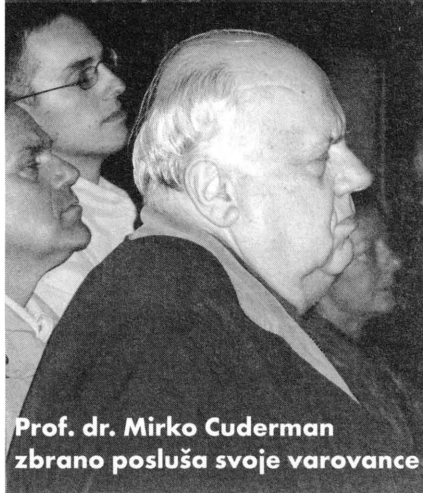
Seveda je zbor sodeloval tudi pri letošnji poroki njihove pevodkinje Ane Steletove.

Moški in ženski pevski zbor SOLIDARNOST

Ja seveda, tudi mimo njih ne moremo, saj moški zbor Solidarnost že drugo leto, ženski zbor pa prvo leto vodi naša študentka glasbe Marjeta Kočar, ki vodi tudi Otroški cerkveni zbor v Tunjicah. Glede na to, da so v moškem zboru predvsem starejši pevci in da jih je po 80. obletnici delovanja prevzela Marjeta, bi želela pri obeh zborih še kaj novih pevcev, saj bi z okrepitvijo lažje delala. Seveda jih povabijo na marsikatero prireditev, z obema zboroma pa se je Marjeta predstavila tudi na občinski reviji.

TUDI SLOVENSKI OKTET JE BIL V TUNJICAH

Našega župnika Pavleta poznajo številni ljudje, saj dober glas seže v deveto vas. Ko je Sloven-

ski oktet posnel novo zgoščenko prav v naši cerkvi, so se z župnikom Pavletom dogovorili, da bodo v zahvalo za gostovanje priredili koncert. Glede na številna vabila in povabila v tujini, je seveda kar težko pridobiti ali gostovati tako vrhunski oktet. Seveda je tako številne obiskovalce pot zvalila v Tunjice, kjer

bi bila cerkev kmalu premajhna. To je bil gotovo koncert, ki se je poslušalcem vtisnil v spomin. Pevci, ki so zamenjali prejšnjo generacijo, so po kvaliteti res vrhunski pevci, ki znajo navdušiti prav vsakega.

TUNJŠKI CERKVENI ZBOR PEL NA ŠMARNI GORI IN NA RADIU OGNJIŠČE

Povabila Misovih, da zapojemo pri maši na Šmarni gori, smo se prav razveselili, pa še malo smo se sprehodili. Nedelja, 15. septembra, je bila prelepa in je privabila številne obiskovalce. Že pred mašo nas je tamkajšnji gostilničar povabil na ričet. Zapeli

*Še vic ni dober
Brez ščepca soli,
Brez morske soli
Tud jed ne diši.*

*Ko vsega smo siti,
Je na vrsti posoda,
Leseno pomije
Prav vsaka neroda.*

*Ne more vsak dan človek
V planinski raj
Takrat si privoščiči
En planinski čaj.*

smo lepo, tudi zunaj smo še peli in počutili smo se prav dobro. Nato so nas Misovi iz Zavrha, kjer je ena največjih kmetij v Sloveniji, povabili na kosilo, saj predvsem mami Mileni največ pomeni, če se kaj zapoje. V Tunjice k maši zelo radi pridejo, predvsem na praznike. No, s Pavletom pa smo skupaj imeli mašo v cerkvi Srca Jezusovega v Ljubljani, ki sta jo prenašala Radio Ognjišče in Radio Slovenija. To je bila tudi zadnja maša, ki smo jo imeli z Ano, saj se je že poleti preselila na Jezersko in cerkvenega zbora ne bo več vodila. Tako sedaj odrasli cerkveni zbor vodi njena svakinja Olga, ki je prav tako profesorica glasbe in je bila mnogo let organistka na Šutni. Seveda smo že pričeli z vajami in za Božič pripravljamo nekaj novega.

JA PA ANA SE JE OMOŽILA...

Ja Jezerjani, predvsem fantje, so dobri pevci in radi pojejo, tudi Damjan, ki je postal Anin mož.

Kot pravi naš župnik, je v Tunjicah vedno več porok, pa vedno manj domačih. Nekateri prihajajo v Tunjice, drugi odhajajo, in prihajajo samo še na obisk, no Ana bo še prihajala, vendar je njen novi dom na Jezerskem. Ker je bila organistka v Tunjicah več kot dvajset let, smo se ji vsi pevci prav na nedeljo, ko smo obhajali slovesnost svete Ane in

nam je zadnjič zaigrala še kot samska, zahvali za njeno delo, v zahvalo in spomin pa smo ji podarili prelepo sliko našega rojaka Franceta Kočarja.

Naj omenim še to, da je pri poročni maši pel zbor Ave pod vodstvom Andraža Hauptmana, orgljal pa je Tone Potočnik. To je bilo prečudovito petje, kakršnega v Tunjicah še nisem slišala. Ena od pevk je po maši izjavila, da so se za Ano še prav posebej potrudili. Tudi mi smo ji zapeli, ampak en večer prej, saj tudi podoknice prav poživijo...

Seveda pa so nauki vedno dobrodošli in nekaj sta jih dobila, pa jih dajemo še vam, mogoče bo kaj prav prišlo:

*Kdor hoče v zakonu z Bogom
živeti, se mora varovati:
Ljubosumnosti
Nezvestobe,
Hude jeze,
Lakomnosti
Zapravljivosti!*

Za vse žene, poročene, ki želijo osrečiti svoje možove:

Kaj možu ne ugaja:

1. Če ga motiš, ko bere časopis.
2. Če mu rečeš, da je 10 minut zamudil na kosilo.
3. Če vidi, da žena ni čedna.
4. Če ga kregaš, ko dobi kakšen madež na oprani srajci.
5. Če od prijateljice ali sosede izve svoje napake.
6. Če sliši: »Bodite tiho, slabe volje je!«
7. Če mu ukažeš nekaj, kar je naročila tašča.
8. Če ugovarjaš, kadar ima prav.
9. Če ga sprašuješ, kje ima gumb.
10. Če ga preveč nadzoruješ in si prevečkrat utrujena.

Če ni preveč dolgočasna ali če paše, pa še to.....

ANI IN DAMJANU ZA SREČEN ZAKON

*Bila rojena na začetku poletja si,
v Birtovi hiši sredi prelepe
tunške vasi.
kot zadnja izmed devetih otrok,
si v hišo prinesla veselje in jok.*

*Ana dali so ti ime,
Vsi Ančka klicali smo te.
vedno nasmejana si Ančka bila,
z nasmehom v planinski svet boš
odšla.*

*Damjan na koncertu je
prepeval.
Ko zalo Ančko med oktetom je
ugledal,
Njegovo srce miru dalo ni,
Dokler še tvojega očaralo ni.*

*Oče Peter vama dal je blagoslov,
tud' mami Micki bo najbrž prav.
Kot bratje in sestre smo pevci bili
s teboj,
Sedaj Damjan postal mož bo
tvoj.*

*Na Jezerskem bosta spletla
gnezdo si,
Saj v Damjana zagledala se si,
Težko se bomo s tem sprijaznili,
A vendar v srcih te bomo nosili.*

*Večkrat peli in drli po svoje smo
se,
Vendar radi ubogali smo te
Kljub obveznostim, ki si jih
imela,
Si si vedno čas za nas vzela.*

*Damjan, le Bogu bodi hvaležen
za to,
Da nevesto si dobil, lepo in
pošteno tako,
Celo življenje jo čuvaj in ljubi,
Kot si naša Ančka tud' zasluži.*

*Naj življenje bogato vama naj
obrodi,
Bog vajin zakon z otroki naj
blagoslovi,
Pevci vama želimo iz vsega srca,
Da Ančka in Damjan, res srečna
bi bila.*

TUNŠKI PEVCI
V Tunjicah, 28. julija 2002

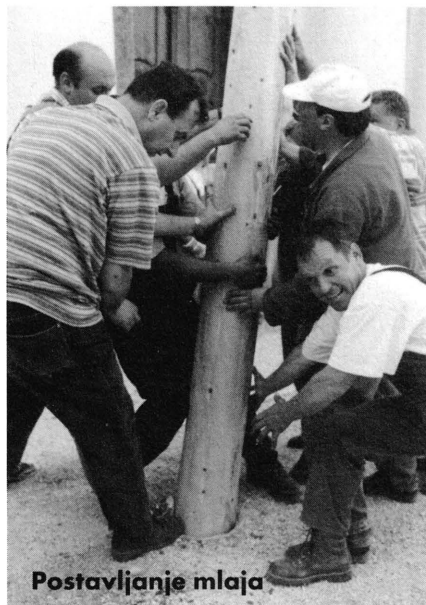
Tako so nesli
mlaj pred
zadnjo birmo.

STARI OBIČAJI V TUNJICAH

POSTAVLJANJE MLAJEV

Eden od redkih običajev, ki je bil včasih in je še danes vedno prisoten pri vsaki slovesnosti, je postavljanje mlajev. Lansko leto smo imeli v naši fari čez 70 birmancov, večina so bili to naši otroci, zato ni bil problem pripraviti vse potrebno za tak praznik. Ko smo čistili in postavljali mlaje, se nas je zbralo blizu 100. Da je bilo komaj priti do mlaja, je razvidno iz slike. Za

Postavljanje mlaja

slovesnost Svete Birme smo jih postavili kar šest. In kaj je mlaj? Od tiste smreke, ki stoji v gozdu, se razlikuje po tem, da ji, preden se postavi pred cerkev in ob pot, ki vodi v cerkev, prav lepo odstranimo lubje IN POLEPŠA VSAKO SLOVESNOST.

LIČKANJE KORUZE

Včasih smo jeseni, ko smo pospravljali koruzo, veliko večerov skupaj ličkali koruzo. Mladinci smo šli večkrat k Sitarju, pevci k Birtu ali pa k nam, pa pri Golobu in pri Jerušeku smo ličkali, seveda pa se je koruza ličkala še na številnih drugih kmetijah.

Prav rada se spominjam, verjetno sem hodila še v osnovno šolo, ko smo ličkali pri Jerušekovih. Vedno nas je bilo veliko, saj je Jerušekova žlahta velika, pa sosedje so prišli. Res nas je bilo vedno veliko, pa tudi ličkali smo enkrat skoraj do belega dne. Enkrat smo ličkali v štali, kjer je bilo prijetno toplo. Kar visoko nad živino so imeli postavljene palice, na katerih so spale kokoši in petelin. Seveda smo komaj čakali, da bi kaj ušpičili. Tako smo začeli tekmovali, kdo bo s storžem zadel

Ličkanje pri Mevžarju

petelina. Uspelo mi je v prvem poskusu, petelin pa je z ne-preveč lepim petjem poletel naravnost na glavo, no jaz vem katere, ampak greh se pove, grešnika pa ne... Seveda ni veliko manjkalo, da bi odšli domov, saj se je začelo »kokodakanje«...

Navada pri ličkanju je bila, da se je v kup skrila flaša šnopca. Tam je bila včasih skrita klobasa in kdor jo je našel, je bilo tako, kot bi zadel tombolo. Seveda je flaša takoj zakročila in krožila toliko časa, da je bila prazna. Pri nas doma seveda ni bilo nič druga-

če. V največji kup je oče dal res lepo izrezljano flašo s klobaso. Pa sta se našla Ana in Tone, ki sta našla flašo in jo takoj skrila. Seveda so bili očitki očetu Alešu vedno bolj prisotni, da je šnopc sam spil in da flaše ni. Tako je bil jezen, da si je šel jezo vedrit v hišo. Na koncu se je le prikazal, pa tudi Tone je pokazal flašo. Prav vse nas je zelo naplahtal.

Enkrat je prišel ličkat komendski moški zbor z Ivanko Polanec, ki je poročala za Radio Slovenija, kako se še na vasi poje. In tudi takrat se je lepo pelo, kot še

mnogokrat. Pevci pa se tega še vedno zelo radi spominjajo.

In kaj je ličkanje? To je »slačenje« koruze, saj je potrebno najprej storž spraviti iz kožuha, ga posušiti. Tako se korusa lažje »rohka« iz storžev. Sedaj je to opravilo nadomestila silaža.

Pri nas smo imeli koruso vseh barv, rdečo, črno, rumeno. Pogled na takšno koruso je bil nekaj prepega. Bilo je eno zadnjih let, ko smo še ličkali koruso, in smo rekli, da če kdo dobi koruso brez črnega ali rdečega zrna, dobi takoj flašo šnopca. Dolgo je trajalo, nato se je le eden našel, da ima storž, ki ima samo rumena zrna. Ko smo ta storž pregledali, smo ugotovili, da štiri zrna manjkajo. »Goljufija« ni uspela, prav tako do konca ličkanja ni nihče našel koruso, ki bi bila samo rumene barve.

MLATENJE ŽITA

Tudi pšenico smo imeli včasih skoraj pri vsaki hiši. Ko sem bila še otrok, smo želi še s srpi in v vročih poletnih dnevih je bilo to težavno opravilo. Kasneje smo želi s kosilnicami in snope postavljali na njivo. Treba jih je bilo samo še poviti. Počasi tudi to ni bilo več potrebno in so bili snopi že kar strojno zvezani na njivi. Potrebno jih je bilo samo še pobrati in sledilo je skladanje v kozolec. Seveda je bilo pšenico potrebno zmlatiti. Včasih so imeli povesod cepce, s katerimi so ročno mlatili žito. Odmevalo je pika-poka-pika-pok, dokler cepci niso omlatili še zadnjih zrn. Nato smo mlatili z mlatilnico, ki so jo imeli le redki; le ta se je selila iz ene na drugo kmetijo. Takrat smo običajno potrebovali še kakšno pomoč, saj je bilo delo potrebno organizirati tako, da je vse teklo in da se je čimveč zmlatilo. Tako so nekateri nakladali snope iz ko-

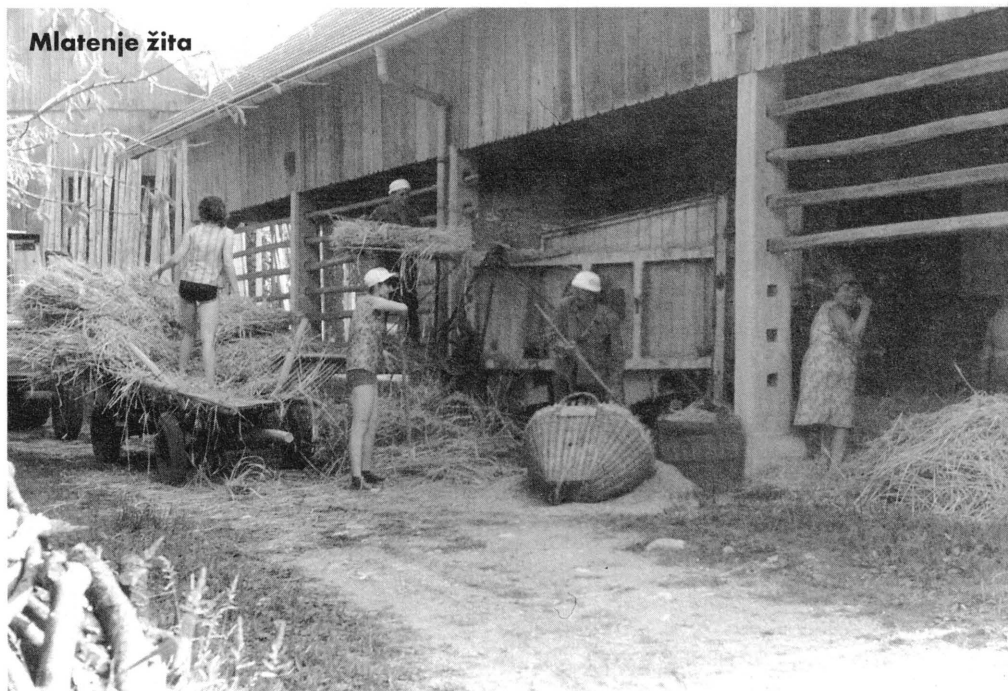
Zlaganje koruso v kozolec

zolca, drugi so jih podajali naslednjemu, ki je snope podajal v mlatilnico, tretji je nadzoroval, kdaj so vreče žita polne in jih menjal. Nato je bilo potrebno žito znositi v posebne skrinje. Najbolj «prašno» delo pa je imel tisti, ki je proč spravljaj »pleve«, kot smo imenovali ostanke žita. Nikoli ne bom pozabila, ko smo ravno to delo opravljali na dan, ko je godoval moj oče. V veliko vrečo so mu naložili polno plev, vmes je bila skrita flaša. Preden je prišel do »darila«, je bila hiša polna plev.

To delo je bil zame pravi praznik in da sem lahko pomagala pri takem delu, je bilo zame vedno vredno največ.

Ker vas je veliko, ki se spominjate še drugih običajev, pri katerih se je gotovo tudi vam zgo-

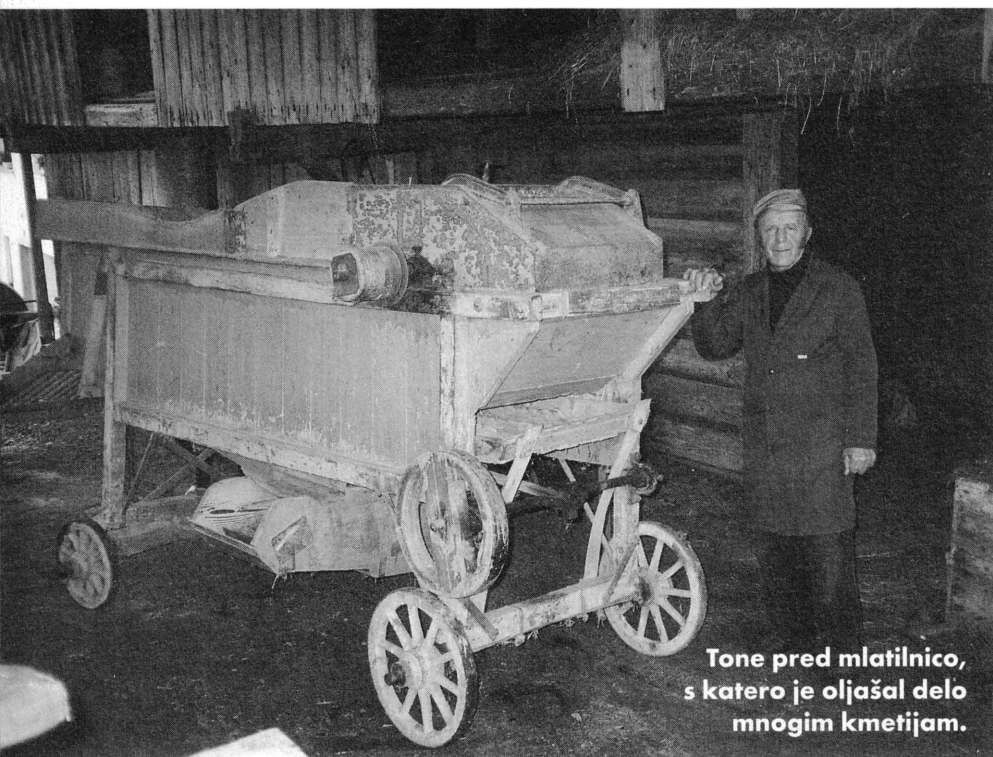
Mlatenje žita

dilo kaj nepozabnega, vabljeni, da jih opišete in z veseljem jih bomo objavili v naslednjih šte-

vilkah našega časopisa.
Cilka Plevel

Od cepca do žaklja (vreče)

Tone pred mlatilnico, s katero je oljšal delo mnogim kmetijam.

Spomin se mi vrača v predvojne, medvojne in povojne čase. Takrat je bilo življenje in delo popolnoma drugačno, kot danes.

To so bili časi, ko so se vaščani skoraj izključno preživljali s tem, kar so pridelali doma. Med vojno je bila vsa hrana na karte

(nakaznice), pa tudi po vojni še zelo dolgo. Kdor je imel količkej zemlje, ta kart ni dobil, ampak je dobil odločbo o obvezni oddaji žita, mleka, mesa, masti.

Tunjice so vas polna gričev, dolin ter strmin. Vse količkej primerne lege so bile preorane in posejane z žiti in okopavinami. Tako so bile te parcele posejane s pšenico, sorščico, ržjo, ječmenom in ovsom, preorane s konjsko in volovsko vprego, požete pa s srpi. Snope pa je bilo treba zložiti v kozolce na sušenje. Vse do leta 1940 v vasi ni bilo stroja na motorni pogon. Bilo pa je nekaj malih mlatilnic, samo na boben in tresala ter s pogonom na gepelj, ki so ga vleкли konji. Vsi ostali pa so mlatili ročno, s cepci.

Bilo je leta 1940, ko se je moj oče odločil, da zamenja gepeljski pogon z motornim in kupil je

bencinski motor znamke SEDLING z močjo 6 KS, ki je delal tudi na petrolej. Ta motor smo montirali na voz, skupno s cirkularjem za žaganje drv. Drva smo žagali do takrat s slabimi ročnimi žagami. To je bilo zamudno in težko delo, poraba drv pa zelo velika. Leta 1942 pa smo kupili še večjo mlatilnico na popolno čiščenje, na tri vreče. Po montaži večjih koles je leta 1943 pokojni Sitarjev Viktor z njo strojno zmlatil dobršen del pridelka v vasi. Od leta 1944 dalje, ko so Viktorja mobilizirali v partizane, sem mlačev opravljal

jaz. Pripomniti moram, da takrat še ni bilo elektrike. Za bencin je bilo težko, pa smo tisti petrolej, namenjen za razsvetljavo, rabili za pogon motorja. Leta 1944 sem strojno omlatil žito na približno 30 domačijah. Spomnim se besed takrat mladega gospodarja in še danes živečega Janeza Vrhovnika Slanovčevega, ki je takrat dejal, če je mogoče začeti pri njem, ker se jim zelo mudi, da gre potem mama v posteljo (pričakovali so naraščaj). Isti problem je bil še pri Zgornjem Sitarju in pri Bitencu.

Po koncu vojne je bilo prosilcev za strojno mlačev vse več in po nekaj letih je pik-pokanje cepcev utihnilo. Med leti 1970 in 1980, ko so traktorji zamenjali konje in vole, so se njivske površine v strminah in bregovih spremenile v travnate, pa tudi na njivah, primernih za strojno obdelavo, je bilo iz leta v leto manj površin posejanih z žitom. In leta 1985 je tudi zadnja mlatilnica utihnila.

Šmidovnik Tone

Iz naše šole

Tudi letos zelo dobro sodelujemo s Krajevno skupnostjo. Gospod Ivan Nograšek nas je popeljal po zanimivih poteh našega kraja. Seveda smo iskali zaklad in ga tudi našli. Ogledali smo si gasilski dom, se seznanili z delom gasilcev ter se poučili, da vžigalice ne spadajo v otroške roke. Najbolj zanimiva pa je bila vožnja z novim gasilskim avtomobilom. Šolsko leto smo zaključili z izletom v Piran. Pridružilo se nam je tudi nekaj staršev. Z ladjico smo se popeljali ob obali in uživali v toploti morja.

Metka Mestek

Iz šolske kronike

Včasih je bila kazen, če so te poslali učiteljevat v majhno, vaško šolo. Zdaj pa učiteljicam skoraj zavidamo, tako bogato in zanimivo je njihovo delo. Znanje je lažje sejati na vasi kakor na betonu.

V letošnjem šolskem letu šolo obiskuje 25 nadobudnežev. Pouk poteka še vedno v dveh kombiniranih oddelkih. V pr-

vem in drugem razredu je 15 učencev, v tretjem in četrtem pa 10. V šoli potekata (letos zadnjič) tudi mala šola, ki jo obiskuje osem malčkov in cicibanove urice.

Naslednje leto se bo tudi na naši šoli pričela devetletka. Otroci bodo vstopili v šolo s šestim letom starosti. Šolanje bo trajalo do njihovega petnajstega leta. V

Tunjicah bo potekal pouk v prvi triadi. Vanj bodo vključeni učenci prvega, drugega in tretjega razreda, četrtošolci pa se bodo vozili na matično šolo v Kamnik. Pred vsako prenovo smo starši v dilemi ali bo res devetletka nudila kakovostejšo izobrazbo? Potrebujemo šolo, ki bo dala našim otrokom kvalitetno izobrazbo in ob družini prispe-

Učenci 1.r.: Posebnost so sami fantje z enim dekletom. Jih poznate?: Lovro, Žan, Tamara, Marko, Dominik, Anže, Florijan, Klemen.

vala k vzgoji za strpno sobivanje različnih ljudi, ki bodo spoštovali druge in bodo pripravljeni pomagati ljudem, ki so v stiski. Čas pa bo pokazal svoje.

V letošnjem šolskem letu je bil tako zadnjič vpis v prvi razred 8-letne in prvič v prvi razred 9-letne osnovne šole. Še vedno pa poteka pouk v kombinaciji, ker je pač število otrok na naši, podružnični šoli, premajhno. V enem razredu bodo otroci prvega razreda 8-letke in prvega razreda 9-letke, v drugem pa učenci drugega in tretjega razreda 8-letne osnovne šole. Tako bomo postopno prešli v 9-letko.

Opis sošolca

Moj sošolec ima rjave oči, svetlorjave lase in sedi poleg mene. Dobro se uči in hitro teče. Sva zelo dobra prijatelja. V šoli se velikokrat igrava skupaj. Uganejte kdo je to? To je Jure.

Aljaž Šimenc

Zakaj rad-a hodim v šolo?

- * ker imamo glasbeno vzgojo, kjer pojemo in plešemo (Anže)
- * ker imam rad likovni pouk (Dominik)
- * ker lahko dobimo nagrado (Florijan)
- * ker rad računam (Klemen)
- * ker imamo matematiko (Marko)
- * ker imamo športni dan (Lovro)
- * ker vprašam sošolca, če mi kaj posodi; rada imam likovni pouk, ker rada rišem (Tamara)
- * ker imam rad športni dan (Žan)

Opis sošolca

Imam sošolko Tinkaro. Ima rjave oči in rjave lase z naravnimi svetlimi prameni. Tinkara ima

sedem let, decembra jih bo imela osem. Ima starejšo sestro Tamaro in psa Diksija. Tamara je moja najboljša sošolka.

Maruša Klemenc

Naravoslovni dan

V torek smo imeli naravoslovni dan. Šli smo v gozd nabirat plovce in liste. Gledali smo pajčevine, ki so bile na travniku. Potem smo šli na Štulo. Narisali smo vzhod. Potem smo šli v zdravilni gaj. Tja smo šli po energijo. Tisti dan sem se imela zelo lepo.

Karmen Kaplja

Opis sošolca

Jaz bom opisal sošolca Aljaža. Ima črne lase in zelene oči. Se zelo dobro uči. Midva sva zelo dobra prijatelja, zato ga imam jaz najraje.

Jure Stele

Opis sošolca

Ima črne lase in modre oči. Zelo rad se igra na računalniku. Tudi Aljaž zbira Pokemone. Doma ima ročni nogomet, na katerega sem že tudi jaz igral. Aljaž je moj najboljši prijatelj.

Gregor Stele

Opis sošolca

Karmen je moja sošolka. Skupaj obiskujeva 2.r. v Tunjicah. Stara je 8 let, rojstni dan ima 1.oktobra. V razredu sedi poleg Roka in Gregorja. Vsako jutro pridem ponjo in greva skupaj v šolo. V šoli je pridna učenka. Doma ima kužka Čapija, ki gre včasih z njo do šole. Karmen ima brata Mateja in sestro Tino.

Tinkara Novak

Na pomoč!

V petek 18. 10. 2002 je prišel poveljnik gasilcev. Potem nam je povedal, kakšne pripomočke imajo gasilci. Povedal je, kako so gasilci včasih gasili. Potem nam je pokazal, kaj imajo v novem avtomobilu. Nato smo se peljali z gasilskim avtomobilom. Prižgali smo sireno.

Rok Zadnik

Moj strah

Ko sem bil v gozdu, sem se ustrašil, ko je zašumelo listje. Gledal sem okoli sebe, pa ni bilo nikogar. Slišal sem, da je nekdo hodil. Ko sem ga videl, je bil pes Tadi, ki me je zelo prestrašil.

Rok Klanšek

Ko se hiša zbudi

Ko se hiša zbudi,
si pomane oči,
umije si zobe
in hitro v šolo gre.

V šoli se uči,
opoldne pa spet domov pohiti.
Doma hiša se uči,
vse dneve in noči.

Ko budilka zazvoni,
naslednji dan se spet zbudi.

Nataša T.

SND v naravi

V sredo 9. 10. 02 smo imeli SND v naravi, kajti pogovarjali smo se o orientaciji. Skupaj s četrtošolci smo odšli na bližnji hrib. S sabo smo vzeli velik list, katerega smo sestrgili na osem trakov. Štirje so bili debelejši za glavne strani neba, ostali trakovi so bili ožji za stranske strani neba. S flomastrom smo na koncu traku napisali, katera stran je to. Ko smo vetrovno rožo sestavili, smo se z njo tudi orientirali. Na

list papirja smo napisali, kaj vidimo na: severu, jugu, vzhodu in zahodu. Na listu nam je ostalo malo prostora, zato nam je učiteljica dovolila, da narišemo vetrovno rožo. Potem smo se orientirali še s kompasom, ker se s to napravo bolj natančno orientiramo. Kasneje smo drug drugemu zastavili vprašanje v zvezi z orientacijo. Za konec je še vsak naredil deset počepov. Bližala se je ura odhoda. Odpravili smo se proti šoli, kjer smo vzeli torbe in odhiteli domov.

Vana Smolnikar

Prvič pri zobozdravniku

Prvič sem bila pri zobozdravniku, ko sem bila stara štiri leta. Šla sem z mamico.

Ko sem prišla v zdravstveni dom, smo si z drugimi otroci ogledali risanko. Prikazovala je zgodbo o fantku, ki si je rad umival zobe in o fantku, ki si zob ni hotel umivati. Ta je imel na zobeh polno škratov.

Sestra nam je tudi razložila, kako se zdravo prehranjujemo, da ostanejo zobje lepi in zdravi. Jesti moramo veliko sadja in zelenjave in malo sladkarij. Po predavanju smo šli k umivalniku, kjer nam je sestra pokazala, kako si umivamo zobe. Nato smo šli k zobozdravnici. Ta nas je lepo pozdravila in nam pokazala zobozdravniške pripomočke. Vsak od otrok se je usedel na stol in zobozdravnica mu je pogledala zobe. Za nagrado nam je sestra dala pobarvanko in šampiljko.

Ker sem bila pridna, me je mami odpeljala na sadno kupo.

Urša Železnikar

Ribič

*Ko ribič trnek vrže
vse ribe preplaši.
Potem ko se trnek umiri,
pa ga riba prime
in ribič eno ribo ulovi.*

*Potem pa na vabo
prime večja riba,
pa ribič pade v vodo.*

*Ko pa vidi,
da je morski pes,
pa spusti palico
in jo ucvre domov zares.*

Gregor Sedušak

Delovna sobota

V soboto smo imeli delovni dan. Šli smo v centralno šolo v Kamnik, kjer naj bi naš pevski zbor pel na proslavi v spomin 40-letnice smrti Frana Albrehta.

Zjutraj sem vstal že ob pol sedmih, še malo pogledal televizijo in odšel na avtobusno postajo. Na poti sem srečal prijatelja Anžeta in pot do postaje sva nadaljevala skupaj. Ko sva prišla na postajo, sta bila tam še sošolca Manca in Rok. Ko sva se z Rokom pogovarjala, se mi je za hrbet prikradel Urban in me pošteno prestrašil. Ob čakanju avtobusa smo si čas krajšali s pripovedovanjem šal.

Končno je prispel avtobus in hitro smo se zrinili naj. Na naslednji postaji smo pobrali še ostale sošolce in se odpeljali proti Kamniku. Ko smo prispeli, smo odšli v šolo. Že ob vstopu sem srečal nekaj starih prijateljev, ki hodijo v to šolo. Nato smo morali oditi na generalke v telovadnico. Na generalki smo najprej poslušali nekaj drugih otroških in mladinskih pevskih zborov. Potem je prišla naša zborovodkinja Ana Stele Smrtnik in odšli smo na oder. Zapeli smo tri pesmi in sicer: Polžev god, Moje najljubše stvari (pesem iz filma Moja pesem, moje sanje) in Kekčevo pesem. Ker sem pri zadnji

pel solo, sem v roki držal mikrofon. Prvič se ni slišalo dobro, na koncu generalke pa je bilo boljše. Čez program proslave smo šli dvakrat zato, da bi na nastopu vse teklo kot po maslu.

Po generalki smo odšli na malico. Preden smo stopili v jedilnico, nam je ena izmed učiteljic rekla, naj se ne ustrašimo strašil, ki so jih izdelali učenci, ki niso nastopali.

Kar naenkrat sem zagledal ata Pavleta. Šel sem k njemu in ga pozdravil. Nekaj časa sva se pogovarjala, ampak sva morala hitro končati, kajti naša učiteljica nam je prinesla malico. Hitro sem stekel k mizi, kjer sem pojedel krof in popil sok. Ko so pojedli še ostali, smo se vrnili v telovadnico.

Potem se je začelo zares. Na vrsti smo bili prvi. Preden smo stopili na oder, sem bil zelo živčen. Ko pa smo odpeli program, sem si oddahnil. Po nastopu smo spremljali proslavo do konca.

Po končani proslavi smo si ogledali odbojgarsko tekmo med učitelji in učenci. Kot edini smo navijali za učence. Na koncu so za štiri točke zmagali učitelji. Potem smo odšli na avtobus, ki nas je odpeljal domov.

Ta dan mi bo dolgo ostal v spominu.

Matic Slabe

Jesen

*Ko jesen v deželo prihiti,
nas bogato obdari,
zato se dogajajo same
čudovite reči.*

*Očka obira jabolka,
Miha z grozdom se sladka.*

*Kmetje s polj pospravljajo
ter v lesene kadi zelje ribajo,
otroci pa se zabavajo,
ko ga tlačijo.*

*Mojca v gozd kostanj nabirat
hiti,
pod nogami ji pisano listje
šumi.*

*Ko domov se je vračala,
na gozdni jasi zagledala
ajdovčka dva.*

*Janez s sosedove njive,
Debelo bučo vali,
Da iz nje si duhca,
Za noč čarovnic naredi.*

*Ko jesen nas zapusti,
Botra zima prihiti,
Ter nas s snegom obdari.*

Anja Vinšek

Zaključna ekskurzija v Piranu

Na koncu šolskega leta smo imeli ekskurzijo v Piran. Zgodaj zjutraj smo prišli v šolo. Takoj potem smo se odpeljali z avtobusom. Ko smo prispeli v Piran, smo na hitro pomalicali. Zagledali smo ladjo, s katero naj bi se peljali. Ko smo pomalicali do konca, smo hitro poskakali na ladjo. Končno smo odpluli. Najprej smo si ogledali obalo Pirana. Potem smo se razdelili v tri skupine. Vsaka skupna posebej je odšla v podpalubje. V podpalubju so bila okna, skozi katera se je videlo morsko dno. Najprej smo si ogledali poplavljeni Rimsko cesto. Pa še školjke, ki rastejo na vrveh. Ko smo si to ogledali, smo odpluli nazaj v pristanišče. Izstopili smo in si šli ogledat akvarij. V njem so imeli morske pse, vse mogoče ribe, hobotnice, rake, školjke, ... Imeli so tudi veliko zelo lepih spominikov. Po ogledu akvarija smo šli naprej. Pogledali smo si cerkev sv. Jurija, ki je zelo velika. Nato smo po ozkih ulicah odšli na kosilo. Ker za kosilo še nismo bili na vrsti, smo šli na plažo. Zelo je bilo vroče, zato smo noge namakali v vodo in iskali školjke. Videli smo tudi raka, a ga nismo mogli zbežati iz vode. Čez nekaj časa smo šli na kosilo. Bilo je zelo okusno. Za sladico smo dobili jabolčni zavitek. Po

kosilu nam je lastnik restavracije razdelil razglednice, ki smo jih pozneje napisali. Nato smo šli na Tartinijev trg, kjer smo nekateri kupili spominke in znamke. Znamke smo prilepili na razglednice in jih vrgli v poštni nabiralnik. Ko smo se vračali proti avtobusu, smo šli na sladoleđ in se slikali. Videli smo še veliko lepih čolnov in jadrnic. Usedli smo se na avtobus in se odpeljali proti Tunjicam.

Urban Klemenc

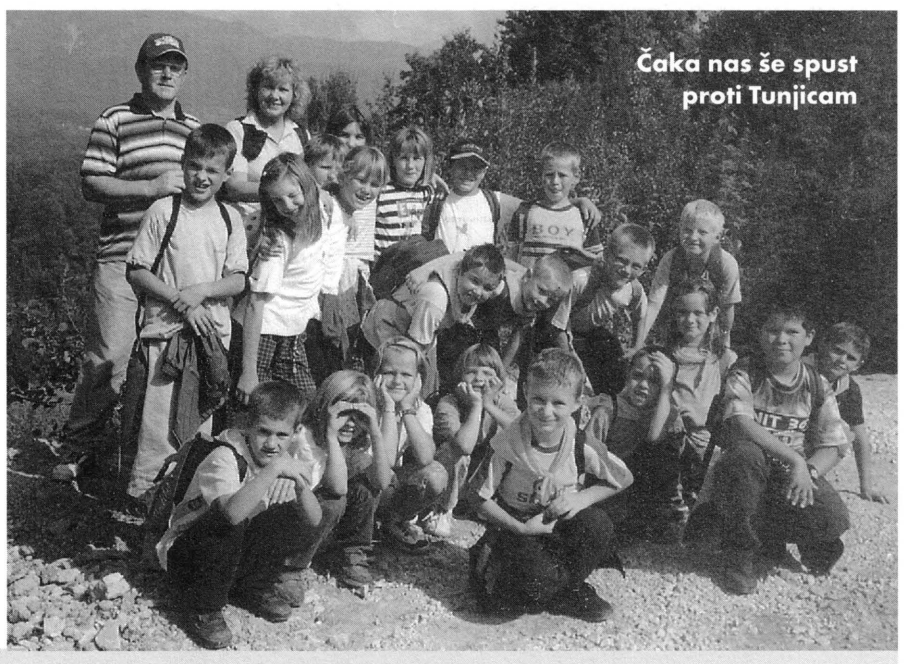
Lov za zakladom

Torkovo jutro je. Danes imamo športni dan. Z nami je šel gospod Nograšek. Šli smo za zakladom. Z nami sta šli tudi učiteljici. Iskali smo namreč listke,

na katerih je pisalo, kam moramo iti. Veliko listkov je bilo. Jaz sem našla največ listkov. Prišli smo na griček. Tam smo se ustavili. Bila sem utrujena. Pomalicali smo in se odpravili dalje. Prišli smo v vas Žale. Hodili smo po gozdu, cesti... Navsezadnje pa smo prispeli v Tunjško Mlako. Poiskati smo morali hišo s hišno številko 5d. Ko smo jo našli, sem bila zelo vesela, ker ni bil to listek, na katerem je pisalo, da smo prišli zelo daleč, ampak, ker je bil ta zaklad pecivo, rogljički, zvečilni gumiji ter sok. Počasi smo se odpravili domov.

Ta športni dan mi je bil zelo, zelo všeč.

Manca Vrhovnik

Zimski izlet

Lansko zimo smo šli v Cerkno. Tja smo se vozili kakšno uro in pol. Z nami so bili tudi Martina, Urša in Mitja.

Ko smo se peljali s sedežnico, me je bilo strah, da bi se odtrgala jeklena žica. Spustili smo se po bregu. Imenitno je bilo, ko smo se spuščali vedno bolj navpično in globlje. Na smučišču je bilo več prog, zato smo preizkusili še druge. Ker nas je bilo šest, smo šli na šest-sedežnico. Takrat me ni bilo več strah, ampak sem se počutila prav imenitno.

Na eni izmed prog je bila majhna luknja, preko katere smo skakali. Martina je padla, vsi ostali pa smo lepo skočili. Na tisti progi je bilo zelo strmo, na spodnjem delu pa so bile grbine.

Najbolj všeč mi je bilo na šest-sedežnici, ker smo se lahko peljali vsi skupaj. Tekmovali smo, kdo bo hitrejši. Tako kot zmeraj sem bila predzadnja, zadnja se je v dolino pripeljala mami.

Šli smo tudi na bolj strmo proggo. Tam smo se peljali z dvosedežnico. Ko sem pogledala navzol, sem videla, da smo zelo visoko.

Tam mi ni bilo prijetno, ker ne maram višine.

Šli smo na malico. S polnim želodcem smo se vrnili na dvosedežnico. Tudi tokrat mi ni bilo preveč všeč.

Najbolj sem uživala na strmih in gladkih progah, ker sem lahko hitro vijugala, čeprav vedno ni šlo brez padca.

Nasmučani in utrujeni smo se pozno popoldne odpravili domov.

Ta dan mi je bil zelo všeč.

Maruša Klemenc

PLESNA SKUPINA »ŠTUPI«

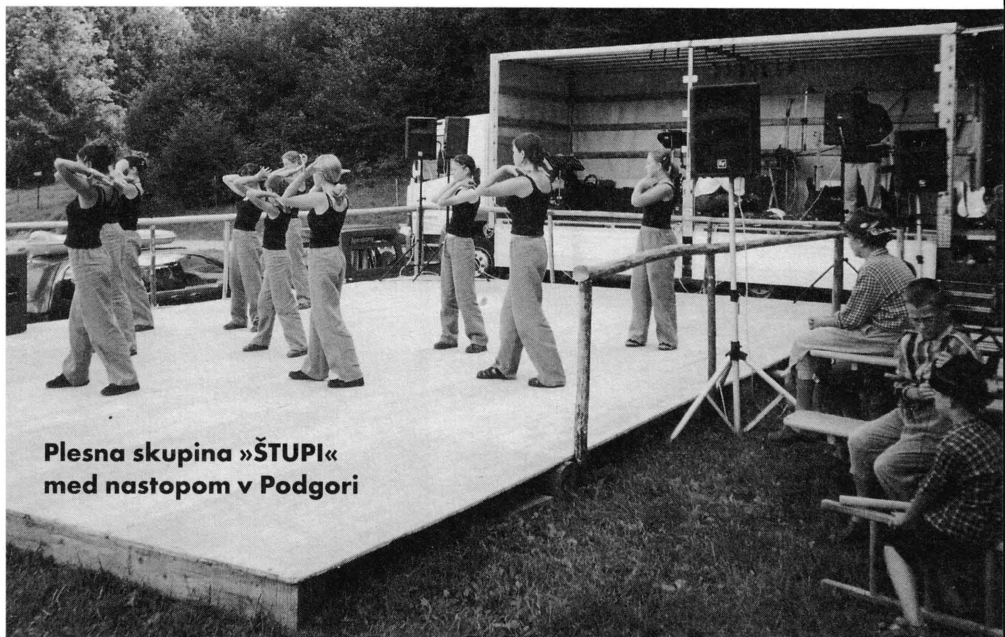
Ko sedim za mizo s svinčnikom v roki in iščem idejo, kaj zanimivega naj napišem v zvezi s plesno skupino »ŠTUPI« oz. kaj naj na kratko povem o svoji skupini, se moje misli ustavljajo ob vprašanju, kaj me je tako priganjalo oz. veselilo pri plesu in kaj me še vedno tako privlači in veže na ples.

Letos bo začelo teči že osmo leto, odkar sem začela poučevati in seznanjati mlade o plesu. Pred tem pa sem se tudi sama ukvarjala s plesom in to v osnovni šoli, kajti že takrat me je ta zvrst športa, če smem tako reči, tako veselila in zapolnjevala moje življenje. Že od vsega začetka, odkar se zavedam, kaj je to ples, sem si želela, da bi imela svojo plesno skupino. To so bile želje osnovnošolke, ki pa jih nihče ni resno jemal.

A leta 1995 se mi je želja uresničila, saj me je takrat ga. Draga Vrhovnik nagovorila, naj poskusim prevzeti nakaj otrok in jih malo poučiti o plesu. Seveda sem bila takoj za to, vendar sem takrat bila še otrok, saj sem hodila v 8. razred osnovne šole in moram priznati, da me je kar malo spreletaval srh ob vsem

tem, kajti uresničitev mojih sanj je bila pred vrati. Pa vendar je bila v meni močna volja in tako sem kmalu izoblikovala skupino trinajstih otrok, ki sem jih začela poučevati o skupinskem plesu. Ko sedaj pomislim nazaj, se komaj zavedam, koliko truda smo morali prva leta vložiti v ples tako jaz, kot plesalci. Zakaj? Pri plesu je zelo pomemben ritem, ki ga moraš začutiti v glasbi; prav tako pa je tudi zelo pomembna gibčnost telesa, ki poživi celotni ples.

Po letu 1995/1996 je začelo število mladih plesalcev naraščati; v letu 1997/1998 jih je bilo kar 27, ampak so na koncu nekateri obupali, tako da nas je bilo na končni prireditvi le še 17. Zakaj se je to zgodilo? Verjetno je eden od razlogov ta, da so mladi odhajali iz plesne skupine zato, ker so doumeli, da pač niso za ples in treninge. Ko nas mladi vidijo, kako plešemo, si rečejo »to bi pa jaz tudi«, ampak potem, ko se začnejo treningi, se stvari spremenijo, saj pri skupi-

Plesna skupina »ŠTUPI« med nastopom v Podgori

ni zahtevam tudi red in disciplino brez nje pač ne gre. Eden od razlogov pa je tudi ta, da je prostor (Osnovna šola Tunjice) premajhen za številčnejše skupine, saj je pri skupinskem plesu zelo pomembno, da ima vsak dovolj prostora okoli sebe.

Po letu 1998 pa se je skupina stabilizirala in ostala pri številu trinajstih deklet. Večina teh punc trenira že od vsega začetka, to je od leta 1995 in plešejo še danes. Moram reči, da so zelo vztrajne in potrpežljive, saj so bila prva leta učenja plesa zelo težavna in zahtevna. Vse to je bilo za njih povsem nekaj novega, kajti morale so se naučiti veliko tehnik pri plesu, kar pa so z leti zelo dobro osvojile.

Po vseh teh letih, ko smo jih z dekleti prebile skupaj, so se nam porajale različne želje, predvsem da bi bile oblečene enotno, saj je zelo pomemben tudi izgled oziroma imidž. Ta želja se nam je uresničila, saj smo se odločile, da si damo sešiti hlače, ki nam jih je sešila Marinka Koželj (Mevžarjeva Marinka). Glede financiranja nas je malo podprla tudi krajevna skupnost, še enkrat hvala. Za ostali denar pa smo poskrbele same. Ena od velikih želja pa je bila (in je še vedno) tudi ta, da bi se naša plesna skupina pokazala še kje drugje, kar pa se nam je delno tudi že uresničilo. Naše nastope so si ogledali na Homcu, Križu in Podgori. Že skoraj

tradicionalno pa vsako leto nastopamo na tunjški veselici. Vse to pa nam omogočata g. Valentin Zabavnik (Zdravc) in županja ga. Petek Joži, za kar se jima še enkrat zahvaljujemo.

Tako se nam je v vseh teh letih, ki smo jih z dekleti preživele skupaj, in upam, da jih bomo še nekaj, v naše misli vtisnilo polno zanimivih skupnih doživetij in prijetnih druženj. Povem naj le še to, da so bile moje sanje ure-sničene; ki pa ne bi bile, če ne bi bilo deklet, ki še vedno vztrajajo pri plesni skupini »ŠTUPI«.

Barbara Štupar

POHODNIŠTVO V VLOGI REKREACIJE IN POVEZAVE KRAJANOV

Ko smo v oktobru pred tremi leti prvič krenili na pohod po mejah krajevne skupnosti Tunjice, verjetno nihče ni verjel, da bo pohodništvo zaživelo tako, kot se je to izkazalo sedaj. V teh treh letih smo prehodili Tunjice po dolgem in počez in odkrili nšteto stezic, ki jih marsikdo med nami ni poznal. Večkrat pa smo se tudi podali izven naše krajevne skupnosti, spogledali smo se celo z najvišjimi gorami Slovenije.

Verjetno bi bilo odveč poudarjati, kako pomembna je hoja za zdravje in dobro počutje, saj se je pohodništvo tudi sicer, ne samo v naši vasi, razmahnilo do razsežnosti, na katere pred leti ne bi nihče niti pomislil. Če pa je hoja organizirana, te nekako »prisili«, da se odrečeš poležavanju na kavču in drugim oblikam nedejavnega preživljanja prostega časa. In potem ti kar naenkrat to postane zadovoljstvo, sestavni del življenja, ki te osrečuje in napolni z energijo.

Slabo vreme nas je letos prisililo, da smo poleg »plakatih« uvedli tudi »korespondenčne« pohode, za ohranjanje kondicije pa krajše pohode ob sredah. V naši krajevni skupnosti veliko pozornost namenjamo tudi temu, da bi ti pohodi pomenili prijetno druženje in povezali krajanke, kar se potem odrazi tudi na drugih akcijah v kraju, kjer je solidarnost potrebna.

Nemogoče je v nekaj stavkih napisati, kje vse smo v letu 2002 bili, kaj smo videli in kaj doživeli. Udeležba je bila včasih večja, včasih manjša, nikoli pa nas slaba udeležba ni odvrnila od cilja. Vedno smo bili najbolj veseli, kadar je bila dobra udeležba najmlajših.

Nekaj utrinkov z najbolje obiskanih letošnjih pohodov:

Novoletni pohod je že tradicionalno na drugi dan novega leta in vedno tudi z največjo udeležbo. Letošnje leto mu je dala pečat udeležba konzula Jordanije, ki je prijatelj družine našega sokrajana Mohameda Sheike.

V zelo mrzlem vremenu smo si 13. 1. 2002 ogledali prenovljeno kapelico pod Gradiščem. Za njeno obnovo je poskrbel gospod Andrej Kregar, ki nas je ob našem obisku v sosednji krajevni skupnosti prijazno sprejel.

Februarsko sonce nas je privabilo na pohod po severozahodnem delu Tunjic. Pohod je bil poimenovan »pod svobodnim soncem«.

Da se zima še ne namerava umakniti, smo izkusili pri pohodu na Šenturško Goro na Valentinovo, 17.2.2002. Osemnajst udeležencev se je spoprijelo s potjo, po kateri je čez noč zapadlo 20 cm novega snega.

V marcu smo se podali na Jošt nad Kranjem. Bilo nas je triindvajset. Zaradi velike gneče na vrhu se nismo uspeli vsi naenkrat postaviti pred fotoaparata.

Konec aprila smo v »200 m dolgi koloni Tunjičanov« prehodili celotno Koželjevo pot v obeh smereh. Dolgo pot nam je krajšalo prijetno šumenje Kamniške Bistrice.

12.maja se nas je dvanaest udeležencev podalo na Soriško planino. Na njenih prostranstvih smo občudovali prelepo cvetje avriklja, lepega jegliča, ogledali pa smo si tudi staro vojašnico.

Po povratku smo se ustavili v Bohinju. V Stari Fužini smo si ogledali Hudičev most in ker je v Bohinju pregovorno »dež doma«, smo to tudi izkusili. Virus dežja pa se nas je očitno prijel, saj nas je od takrat dež spremljal skoraj na vseh naših pohodih.

Zadnji dan junija smo se podali preko Samotnega mlina proti Vodicam in naprej do vasice Gozd in seveda nazaj v dolino. Pri Samotnem mlinu je kar naenkrat zmanjkalo stezice, zato smo poslali izvidnike na ogled terena.

Kostanjev pohod smo organizirali (čeprav smo kostanj predhodno nabrali blizu Sevnice na Dolenjskem) zadnji dan v mesecu septembru. Najbolj so na tem pohodu uživali najmlajši.

Karavana 23-ih udeležencev se je zbrala 4.11.2002 na pohodu okoli Tunjic, kajti bližale so se volitve in treba je bilo »pregledati meje krajevne skupnosti«. Urša nas je pri Klemenčevih prijazno in izdatno postregla.

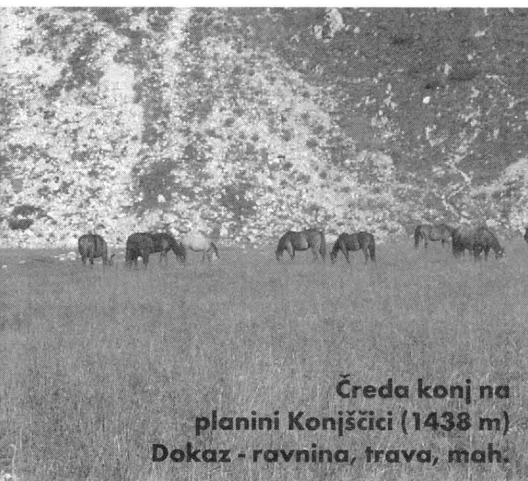
Velika udeležba (25 udeležencev) kljub ne preveč ugodnim vremenskim razmeram je zaznamovala pohod proti Križu 24.11.2002. Na razvalinah kriške graščine smo si ogledali, kje bodo zgradili bodočo igralnico velikega stila.

Na koncu naj namesto zaključka dodam vabilo. Pridružite se nam pri naših pohodih. Videli boste, kako prijetno nam bo, saj imamo za leto 2003 velike načrte. Veseli smo vsakega novega pohodnika, saj svež veter vedno prinese tudi sveže ideje. In toliko je še kotičkov naše lepe Slovenije, ki jih želimo obiskati, videti, prehoditi, ...

ZATO - PRIDRUŽITE SE NAM!

Triglavska sedmera jezera

Precej časa se je v nas oglašala misel oz. želja, da se poleg vseh pohodov, krajših in daljših, enkrat povzpne na Krnska jezera, Krn ali še raje na Triglav. Končno se je letošnjega avgusta pojavil plakat z vabilom. Malo nejeverno so ga ljudje brali, češ ali sploh vedo, v kaj se podajajo, ker se pohodov udeležuje starejša generacija, da ne bo zame-re, malo mešano. Mladi so skoraj izjema, smo jih pa zelo veseli,

Čreda konj na planini Konjščici (1438 m)
Dokaz - ravnina, trava, mah.

posebno na tej poti. Verjetno je vsak za sebe potoval s prstom po karti Julijcev, kjer že na pogled ni bila kratka pot, ki smo si jo izbrali. Vendar smo v veliki želji 23. avgusta zjutraj sedli na avtobus in se tako rešili skrbi

Pred Vodnikovo kočo (1817 m)
Za nami Triglav - pred nami Velo polje -
torej spet ravnina

zaradi svojih avtomobilov. Dobre volje smo vzeli nahrbtnike, palice in pot pod noge. Hitro smo prišli do planine z nekaj bajtami in sirarno. Pot se je začela vzpenjati, postajalo je vroče. Imeli smo srečo, da nas je

spremljalo lepo vreme. Premagali smo Studorski preval, kjer smo prvič zamenjali majice, zmočili usta in občudovali svet pred nami. Pot do Vodnikove kočice je bila lagodna in lepa. Tu smo počili. Tisti, ki so se odločili za obisk Triglava, so se odpravili proti Planiki. Še imam v spominu Jankota, ki je imel s seboj polmetrsko salamo. Na en zob je jedel in zaslanjano zrl skozi okno za skupino, ki je že odšla v skale. Naenkrat pospravi malico in reče: »Jaz grem za njimi, bogve če bom še kdaj tako blizu, gor na Triglavu pa čem bit.« Na Planiki so bili spet skupaj. Na vrhu so bili seveda krščeni in obdarovani. »Mentor« Slavko je poskrbel za to. Vsi ostali smo si iz kakršnihkoli razlogov izbrali lažjo pot, pod in okoli Triglava, z nekaj hujšimi vzponi po meliščih in med skalami. Ko smo končno prišli na razpotje Hribarce, Triglav, Dolič smo seveda hoteli

Na Studorskem prevalu (1892 m)
najtežji del poti to dopoldne.
Vzpetine le toliko, da smo lahko sedli.

V bivaku na Prehodavcih je bilo jutro podobno kot v Bejrutu.

Težji del poti v nedeljo. Sestop iz bivaka na travnato polje. (2071 m)

videti, kam in kako se vidi z Doliča. No tam smo dobili žegen z neba, ki nas je spremljal do Hribarc. To je dolg in strm vzpon. Od daleč smo gledali planince, ki so lezli gor in se spraševali, kam le rinejo. Tudi mi smo kasneje to strmino ugnali. Mokri od dežja in naporne poti smo nekateri prvič uporabili »prvo pomoč«, da se ne bi prehladili. Končno smo bili na vrhu, na 2448 m. Ura je bila okoli tri popoldne in v dobri veri, da so Prehodavci, kjer naj bi prespali, takoj za prvim skalnim ovinkom,

smo se hitro podali naprej. Vzpenjali se res nismo kaj dosti, hodili pa še skoraj dve uri, preden smo ugledali kočo na Prehodavcih in prvo oz. drugo jezero. Marija si je sezula »nove čevlje«, utrujene noge pa pomočila v jezero, drugi si nismo upali ali pa se nam ni več ljubilo. Premagali smo še zadnji breg in prišli do prepolne kočice, kjer nas je spet dobil dež. Pa nič zato, preveč smo bili veseli, ker smo brez posebnih težav dosegli cilj. Počakali smo junake, ki so precej za nami prišli s Triglava, utrujeni

in srečni, posebno tisti, ki so bili prvič gor. Sledil je aplavz in vseh vrst »aperitivi«, za zdravje, za moč, za zmago. Preoblekli smo se v suhe »cunje« in večina se nas je spravila »po dolgem« v bivak, ki je imel kar nekaj postelj premalo. Kakorkoli je noč med smrčanjem in smehom minila, toliko Tunčanov ni še nikoli skupaj spalo. Na mokrem hodniku med jogiji je bilo videti vse od nog izpod odej, nogavic, čevljev, anorakov, palic,...

Slavc, planinski maček, ki se je vrnil z jutranjega sprehoda naaj v »spalnico«, je rekel, da je še huje kot v Bejrutu. Ko smo se postavili spet na noge in se »zrihtali«, smo pogledali še proti s soncem obsijanem Triglavu in se spustili po dolini Sedmerih jezer, dolgi sedem kilometrov. Takoj na začetku kar visoka Zelnarca, na desni pa dolg, prelep masiv Lepo Špičje, kjer so zlatorogi doma. Gledali smo jezera, saj je eden lepši od drugega. Proti koncu poti pri koči pri Sedmerih jezerih, se skalnati svet začne spreminjati, postaja zelen in smreke se dvigajo med skalami. Po kratkem postanku smo odšli proti Komni. Neskončno razpotegnjen svet je to, malo smo si privezali dušo, zamenjali nogavice in se spustili proti Bohinju, oz. Savici po serpentinah, brez konca jih je. Prsti na nogah so postali občutljivi, toda tudi to je minilo. Občudovali smo Pehkovega Ivana, ki je vse to prehodil s »popravljenimi kolki«. No, z enim očesom smo bedeli drug nad drugim. Marsikaj bi bilo lahko narobe z vsakim izmed nas (leta, teža, tablete, zvini, ...), pa se je vse srečno izteklo. Ko ti duša poje in srce vriska, niti ne misliš kaj dosti. In ko uživaš visoko v gorah, misliš, da je vse to ustvarjeno samo zate, zato bomo drugo leto, če bo zdravje, uresničili sanje - Triglav.

V imenu pohodnikov
Ivanka

Triglav

Po slabo prespani noči se zbudim v sobotno jutro, 24. avgusta. Seveda sam datum ne bi kaj dosti pomenil, če se ne bi to jutro odpravljali na moj in tudi od nekaterih drugih težko pričakovani podvig vzpon na Triglav. Priti na vrh našega očaka Triglava je želja prenekaterega Slovenca in prav ta želja je botrovala odločitvi, da smo se zbrali otovorjeni z nahrbtniki, v katerih ni manjkalo tudi kačje sline, odpeljali proti Pokljuki. Bili smo kot se za tak podvig spodobi polni optimizma in dobre volje in pričakovanj. Kako bo? Ali nam bo uspelo? Bomo zmogli? Zanašali smo se na rek »kjer je volja, tam je moč« in te nam ni manjkalo.

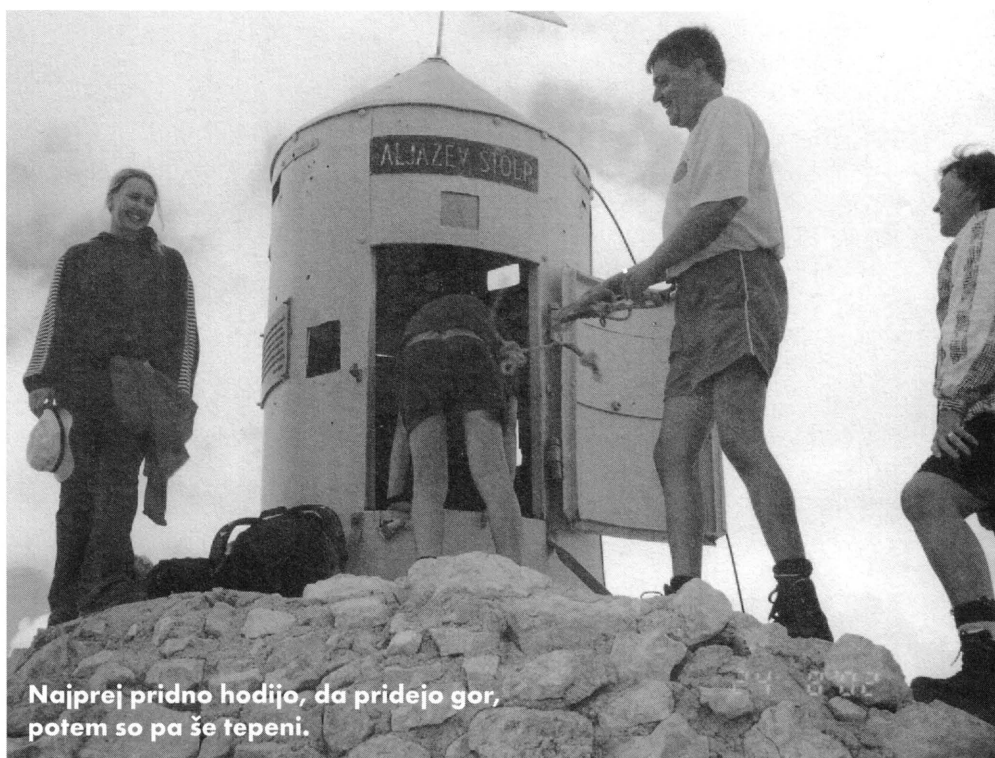
Kmalu pa so se nam na čelu pojavile prve potne kaplje, odlagati smo začeli oblačila. Toda grizli smo samo navzgor. Po nekaj urah hoje smo prišli do Vodnikovega doma, kjer smo prezračili noge, popili čaj in malo pomalicali. Da je ta malica nekaj posebnega, smo ugotovili, ko smo videli Bitenčevega Jankota, ko je iz nahrbtnika vzel flancate. Flancati so bili včasih na mizi le ob posebnih priložnostih in dogodkih. In na račun flancatov je bilo v nadaljevanju poti še kar nekaj smeha. Moram povedati, da je bil Janko najstarejši član, ki je osvojil vrh Triglava. Sam mi je dejal: »Jaz sem od tebe dvajset let starejši.« Moj odgovor njemu pa je bil: »Jaz pa imam zato dvajset kilogramov več.« Razmerje sil je bilo tako enako. Toda to sploh ni bilo pomembno. Treba je bilo nadaljevati pot, če smo hoteli še isti dan priti na vrh. Kajti čas je neusmiljeno hitel naprej in naš izkušeni vodič Slavko je vedel, koliko poti nas še čaka. Pot smo nadaljevali do doma Planika pod Triglavom, odkoder smo že dobro videli vrh. Premišljevali smo, po kateri poti se bomo

Iz Tunjic do Triglava
res dolga je pot ...

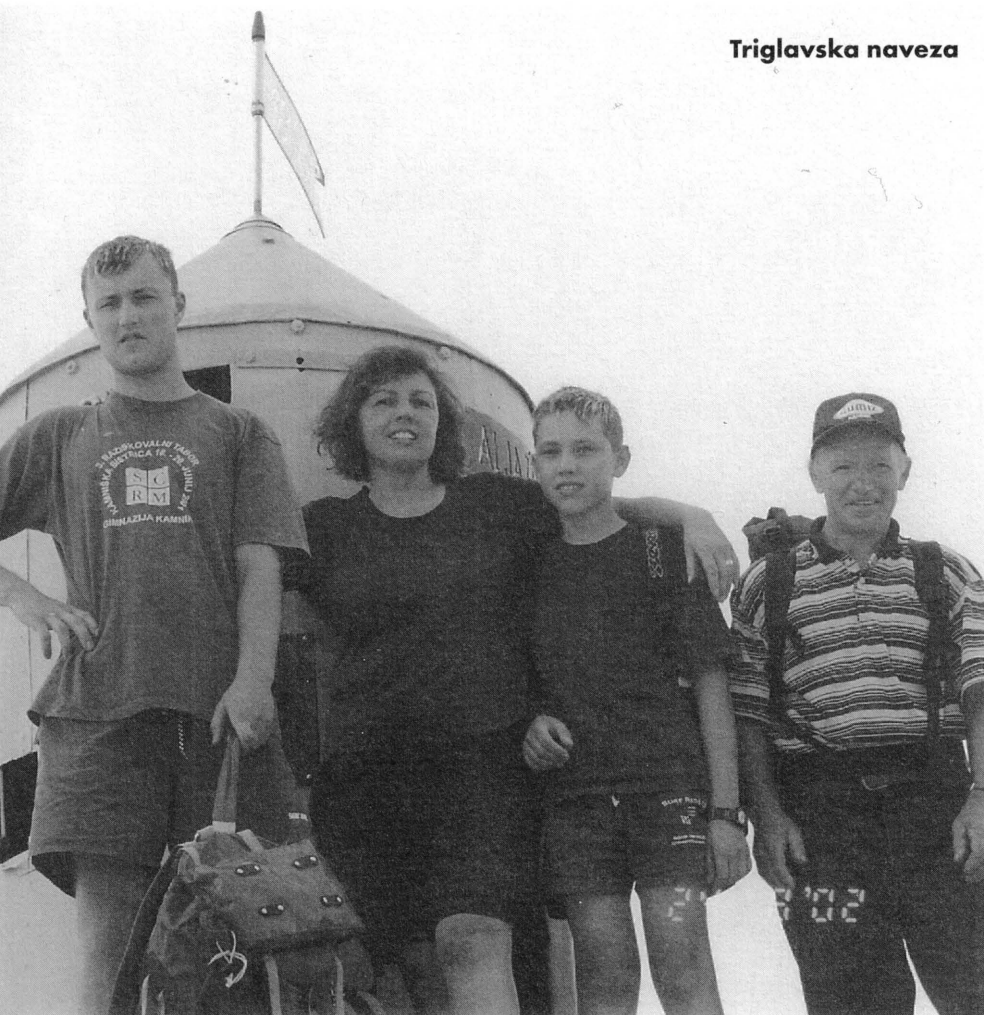
vračali ali naj nahrbtnike vzamemo s sabo na vrh ali naj gremo brez njih. Misel da bi šli na vrh brez nahrbtnikov je bila zelo mikavna. A želja se nam ni uresničila. Otovorjeni smo zakoráčili proti vrhu. Bilo je kar nekaj klinov in jeklenic, ki so nam lajšali naše plezanje. Vsake toliko časa smo postali in se zazrli okoli sebe. Za svoj trud smo bili poplačani s čudovitim razgledom. Ko pa smo prišli na vrh, so bila naša srca polna radosti in ponosa. Sledil je obvezni krst. Krstil nas je Slavko, ki je bil na

Triglavu že več kot petdesetkrat. Moram pa priznati, da je pot navzdol še bolj zahtevna. Kar nekaj korakov je bilo potrebnih, da smo prišli do Tržaške kočice na Doliču, kjer smo imeli kratek postanek. Mislili smo, da smo že skoraj na cilju, a se je pot čez Hribarice do Prehodavcev zelo vlekla. Skale so bile spolzke, ker je začelo deževati. A dež ni bil ovira, saj je bil naš cilj dosežen. Prespali smo na Prehodavcih na skupnih ležiščih. Da je vsak po svoje smrčal in stokal, to nas sploh ni motilo. Prav tako tudi

Najprej pridno hodijo, da pridejo gor,
potem so pa še tepeni.

Triglavska naveza

ne vonj, ki je prihajal od preznjenih čevljev in nog. Želeli smo si samo počitka. Naslednji dan pa smo nadaljevali pot mimo Triglavskih jezer. Tam smo občudovali vso lepoto stvarstva. Pozabili smo na boleče noge in žulje in dokaj hitro prišli do doma pod Triglavskimi jezери. Po ustaljenem ritmu smo si tudi tu privoščili čaj in malico. Najbolj pa se nam je vlekla pot do Komne. Te ni in ni hotelo biti konca, prav tako kot ni in ni hotelo zmanjkati ovinkov na poti do Bohinja. Mi pa se nismo vdali in z malo bolečimi nogami smo prišli na cilj. Polni lepih vtisov in prevzeti od lepote gora, smo sklenili, da naš prvi obisk Triglava prav zagotovo ne bo zadnji. Zadnji pa je bil poskus neznanih dobronamernih šaljivcev, ki so Jankotu in meni v nahrbtnike dali kamenje, ki sva ga nevede prinesla domov za trajen spomin. Kdorkoli je to storil, mu vseeno hvala.

Ana in Janko

Izlet v Podgoro

Na letošnji Veliki šmaren je bil čudovit sončen dan. Takih letos ni bilo prav veliko. Že kak mesec prej smo dobili povabilo iz Podgore, da se jim pridružimo pri otvoritvi njihove naravoslovne učne poti. Ker se radi družimo, smo povabilo z veseljem sprejeli. Problem pa je nastal, ko je na dan otvoritve padal dež kot za stavo, prav tako je bilo tudi na rezervni termin in prepričani smo bili, da je vse skupaj padlo v vodo. Pa le ni bilo tako in za Veliki šmaren se nas je zbralo za poln avtobus. Pravijo, da mladi in stari niso za skupaj. V tem primeru to sploh ni držalo. Je pa res, da smo se to popoldne starejši kar nalezli mladosti med tako živahnimi sopotniki. Naš domači ansambel Veseli Predsteljčani in plesna skupina

Ob spomladanskem obisku v Tunjicah. Prijatelje iz Podgore je sprejel tudi Drago Vrhovnik ter jim brezplačno razkazal Zdravilni gaj.

»Štupi« premoreta toliko energije, da jo je bilo dovolj za cel avtobus. Zato nam je uro in pol vožnje minilo, kot bi trenil. Podgora nas je pričakala praznično razpoložena. Sprejem nas je prijetno presenetil. Takoj, ko

smo se ustavili, so nas kar v avtobusu postregle čedne »hostese«. Srečanja s prijatelji smo bili zares veseli. Na prireditvenem prostoru je bilo vse pripravljeno in uradni del otvoritve se je začel. Program je bil pester. Ura-

Sestavil: Zobi / Za lažje reševanje križanke uporabite prejšnjo številko našega glasila, stran 63-64. Rešena gesla pošljite na uredništvo do konec februarja 2003, s pripisom križanka. Žrebali bomo pet nagrad:

5. nagrada: 5 brezplačnih pohodov ob sredah, **4. nagrada:** 4 brezplačni pohodi na območju Tunjic, **3. nagrada:** trije brezplačni pohodi v okolico Tunjic, druga nagrada: dva brezplačna pohoda izven občine, **1. nagrada:** brezplačen pohod na Triglav.

Opozorilo: Nagrade niso prenosljive. Žrebanje nagrad bo na zboru krajanov (predvidoma v marcu 2003).

Navpično

23. črka
- naša celina
- mesto v Beli Krajini
- Peroci
- mesto v Prekmurju
- ime črke s
- Tunjiška Mlaka 26
- omot
- športni rekvizit
3. samoglasnik
- Škletova
- temni del dneva
- Eva Černevshek
- najvišji vrh Tunjic
- Rajko Ranfl
- Anton Aškerc
- Valentin
- dušik
- Italija
- norveški smučar (Lase)
- pevka Fitzgerald
- samoglasnik
- Nograšek Ivan
- Tunjice 32
- Remic Ivan
2. samoglasnik
- podzemna žival
- nikelj
- Korbarjeva
- glavno mesto Kenije
- kisik
- Šmidova
- nadaljevanje gesla
- Romunija
- moško ime
- žveplo
- velik šolski prostor
- Golob Anica
- neznane
- žensko ime
- za Birtom
23. črka
- Železnikar Anica
- Ivanka Vrhovnik
- sorta krompirja
- afriški les
- letovišče na Braču
- kalij
- amper
- Šmidova
- vrsta vrbe
- revni del Slovenije
- Košiše 15 priimek
- Ani Čevka
- rdeči križ
- kraj na Primorskem
- sorta grozdja
23. črka
- vzdevek dirkača Agostinija
- Komovčeva
- Naumova
- Naumov
- tovarna svtomobilov Maribor
- osebni zaimsek
- jaz
13. črka
1. črka
- angleški pisatelj
- kalij
- del Bohinja
- za Maležem
13. črka
- snežni nanos
- tovarna likerjev
- francoski smučar (Frideric)

Navpično

- Birtov
- elektrika
- ptič severnih morij
- ameriška zvezna država
- reka v Rusiji
- sani
- naselje
- Karlovac
- litij
- indijski denar
- pijača starih Slovanov
- kisik
- koča pod Triglavom
- majhen rt
3. črka
- poteza pri nogometu
- reka v Rusiji
- Romunija
- mentor sadjarjev
13. črka
- amper
- umetno vlakno
- letni posek gozda
- pevec Resnik
- prelaz v trigl.pogorju
- estonski deseterbojec
- plin
- ime črke s
- Lojze Grkman
- šprinter na 100 m (Donovan)
4. rimski kralj
- amper
- ukrajinsko m.ime
- mesto v Afriki
- domača žival
- varnostni svet
- vesoljček
- Vočnikove
- Osolnik Janez
- Žagar Olga
- Grega Čevka
- grška črka
- samoglasnik
- prebivalec Ladinije
- pas
- Slanov, Kotarjev
- tekanje
- Koželj Aleš
- vrsta ptice
- avstrijski alp. smučar (Hans)
- samoglasnik
- oranje
- Naumov
- konec polotoka
- kraj pri Domžalah
- Osolnik Franc
- nevihtna noč (2 besedi)
- vzdevek Onassisa
23. črka
- Marjeta Kočar
- sosednja država
- slov.pesnica (Majda)
- zelenica v puščavi
14. črka
- moško ime
- izdelek Ete Kamnik
- ameriška zvezna država
- sadež na trti
4. samoglasnik
- del voza
20. črka
- Belgija
- indijski denar
- hrub nad Podarjem
- Kranj

Navpično

- izrastek na glavi
- kalij
- slov.koreograf (Iko)
- Bevshekov
- kisik
- francoska kolonija
23. črka
- Kosirnik Ančka
- Vočnikov Graben
- Davčarjev
- drag kamen
- Žiga Rems
- Brelih Tina
- Ivo Sitar
- majhna miš
- pomladna roža
- mesto pod Araratom
- riževo žganje
- vse v redu
- žara
3. črka
3. črka
- gora v Kamniških alpah
- dušik
- vzdevek Onassisa
- vodja orkestra
- Adamovič Anka
- pesnica Vašte
- pri Korbarju
- tovarna v Mariboru
- Vojna in ...
- mesto na Hrvaškem
- Komovčev
- južni pol
- slovenski ansambel
- Čebulj Bogdan
- Nemčija
- Naumov
- sosledje dogajanja
- uran
- glav. mesto Uzbekistana
- Vinko Šimek
- reka v Burmi
23. črka
- ogljik
- delovodja
- enaka samoglasnika
- kalij
- tovarna v Kamniku
- pristanišče v Izraelu
- pripomoček pri oranju
- 60 minut
- solmizacijski slog
- amper
- kraj v Tuhinjski dolini
- kisik
23. črka
3. samoglasnik
3. samoglasnik
- Peroci
- Sarajevo
- časovna enota
- naziv
274. Šimenc Lojze
- Jure Osolnik
- površinska mera
- enaka samoglasnika
- neznane
- različna samoglasn.
- Švedska
- zadnja črka
4. črka
- zadnji samoglasnik
14. črka
- zadnja črka

14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33
				36	37			38				39					40		
	44	45							46		47			48					
					53								54						
	65					66	67					68					69	70	
		76			77				78			79		80				81	
	87	88						89						90					
			96	97					98			99		100		101		102	
				109		110			111				112						
					117									118					
124				125							126			127		128			
	136				137							138	139						
	145		146			147	148							149				150	
						155			156							157			
		163					164					165	166					167	
175	176		177							178	179					180			
					186						187								
195		196			197			198	199			200							201
209					210		211								212		213		
		218			219				220						221				
		228		229								230							
	237		238		239	240			241		242					243	244		
	249					250				251					252		253		
	260			261		262					263	264					265		
					270		271	272						273		274			
278	279					280		281		282	283	284	285					286	
			291			292								293				294	
		299			300										301		302		

NAGRADNA KRIŽANKA

Vodoravno

34. kraj na Gorenjskem
35. močeril
37. Jure Lesjak
38. pritok Balhaškega jezera
39. glavno mesto Latvije
40. pijača starih Slovanov
41. travniška rastlina
42. prekmurska jed
43. tona
45. Koželjeva
46. 1.črka
47. Gorazd Vrhovnik
48. člani verige
49. olimpijske igre
50. južni sadež
51. zadnja črka
52. Tunjice 33
53. gozd pri Vrtači
54. nemški nogometaš
55. kalij
61. Peter Čevka
62. Gardner
64. slov.alpska smučarka
65. pokrivalo pri noši
67. mesto v Ukrajini
68. moško ime
70. kisik
71. Slanova
73. slovenski novinar (Tomo)
74. Olga Vrhovnik
75. šivanje
76. Karlovac
77. tropska papiga
78. Venecija
79. vse v redu
80. Brane Podjed
81. 23.črka
82. jezero na koroškem
83. slovenska tisk. Agencija
85. gozdna zver
86. neznanec
88. veliko evropsko jezero
89. lepak
90. Stele
91. pokopališče v Kamniku
93. naš satelit
94. pripomoček za mletje
95. prebivalec Azije
97. Hribarjev
98. Cene Novak
99. 1.črka
100. Romunija
101. Evropa
102. 14. črka
103. 2.samoglasnik
104. nebesno znamenje
105. planina nad Bohinjem
106. natrij
108. topilo za lake
109. kisik
110. del obraza
111. Ivan Vrhovnik
112. Oborhov
113. kraj v Beli Krajini
114. Andrej Žalar
115. spremljevalec angelov
116. za Vinskim vrhom
117. stara sorta jablan
118. pritok Tibere
119. potočna riba
120. kisik
121. italijanski ing. arhitekture
122. predsednik afriške države
124. livanje
125. del ključavnice

Vodoravno

126. Sarajevo
127. Italija
128. pastir iz Sneguljčice
129. Romunija
132. ime črke r
133. Cerer Tone
134. Ahčin Janez
135. nalitje
136. Italijan
137. polotok v Evropi
139. dodatki k pogodbi
140. prebivalka Albanije
142. germanski bog
143. gajžla
144. Tavčar Ivan
145. liter
146. Rok Osolnik
148. vrsta fižola
149. Stane Novak
150. jod
151. travnik pri Žganu
152. obramb. sistem sl. vojske
153. Nastja Čeh
154. košarkarski klub
155. medmet
156. kraj ob Kolpi
157. moško ime
158. Evropa
159. letovišče pri Opatiji
160. Vočnikove
161. ime pevke Veselih štajerk
162. Žganov
163. obetanje
164. španski klub
166. grška črka
167. Osolnik Tone
168. glasbeni način
169. liter
170. Ivo Jan
171. 8. črka
172. ime srbskega pesnika Šantića
176. Romunija
177. junak iz 1001 noči
179. rimski pesnik
180. sumerski bog neba
181. prebavni trakt
182. del teniške igre
183. svetopisemska oseba
184. dušik
185. Košiše 18
186. Zoklarjeva
187. zlatarska tehnika
188. 2. samoglasnik
189. tuja črka
190. svetopisemska oseba
191. Žerjavov
194. Zoklarjeva
195. 13.črka
196. Justin Iva
197. Čimžar Bogo
199. lantan
200. moško ime
201. 20.črka
202. Zadnik Rok
203. kalij
205. enaka soglasnika
206. moško ime
207. zadnja črka
208. Evropska zveza
209. Tunjice 30
210. Italija
211. Mlakarjev
212. Kisik
213. Peter Koželj
214. gozd pri Komendi

Vodoravno

215. Kajnov brat
216. mesto v Nemčiji
217. oči
218. različen. samoglas.
219. votla palica
220. slov. operna pevka (Irena)
221. otočje v Atlantiku
222. večerna molitev
223. Tunjice 6
224. Italija
225. Savin
227. Urša Novak
228. 18.črka
229. glavno mesto Venezuele
230. najsevernejša točka Evrope
231. parna kopel
232. Romunija
234. smučar Pašović
236. smučišče v Ameriki
237. 2.črka
238. tona
240. Eva Janc
241. 14.črka
242. čebelica ...
244. Postojna
245. praprebivalci Nove Zelandije
246. Romunija
247. kraj na Gorenjskem
248. Koper
249. grška črka
250. Marijina mati
251. slov. telovadec (Tine)
252. 18. črka
253. enaka samoglasnika
254. kisik
255. Zvone Kofler
256. slov. dirigent (Jakov)
259. enaka samoglasnika
260. medmet bolečine
261. žveplo
262. japonska hruška
264. pismenka
265. turistično društvo
266. kraljica Ardidejcev
267. Golob Anica
268. zvrst glasbe
269. gora na primorskem
270. kisik
272. vitaminska bomba
273. Italija
274. franc.alp.smučar
275. ravnodušnež
276. hči Agamemnona
279. otok v Jadranu
280. uran
281. Evropa
285. amer. obveščevalna agencija
286. Janez Ivančič
287. gorska ptica
288. afriški veletok
289. Karlovac
290. Hribarjev rob proti Semarjem
291. lantan
292. mlado vino
293. avto moto društvo
294. Ciril Kosmač
295. Italija
296. kalcij
297. vojaško delo
298. Hribarjevo
299. razl. samogl.
300. Tunjice 31
301. Erjavšek Ivan
302. razl. samogl.

Predsteljčani
na prireditvi
v Podgori

Predsedniku Turističnega društva Podgora
gospodu Francetu Adamiču
smo dali skulpturo iz brezovih
vej, delo Holcarjevega Joža.

dne govore s predstavitvijo svoje nove učne poti so krajanji Podgore popestrili s pesmimi in recitacijami. Tunjičani pa smo sodelovali z nastopom naše glasbene in plesne skupine.

Krajanom Podgore gre za njihovo prizadevnost in skrb za razvoj svojega kraja vse priznanje. Prav zaradi tega smo se najbrž Tunjičani z njimi tako dobro »ujeli«. Popoldne nam je minilo v veselem druženju, ob okusnem golažu in dobrem vincu. Ansambel pa je poskrbel za vse, ki so jih srbele pete.

Z mrakom se je bilo treba posloviti od prijaznih domačinov, ker smo imeli v našem programu še ogled farne cerkve v Dobropolju, kamor spada tudi Podgora. Ogladali smo si veličastno, lepo urejeno cerkev in pred njo spomenik žrtvam druge svetovne vojne. Obiskali pa smo tudi grob našega rojaka Jerušekovega Matevža, ki je župnikoval v teh krajih in je tam umrl l. 1915. Pokopan je na dobrepoljskem pokopališču.

Čeprav je bilo že kar temno, smo pred cerkvijo zapeli Mariji v čast, potem pa s petjem veselo razpoloženi nadaljevali do doma.

Tončka

DRAMSKA SKUPINA

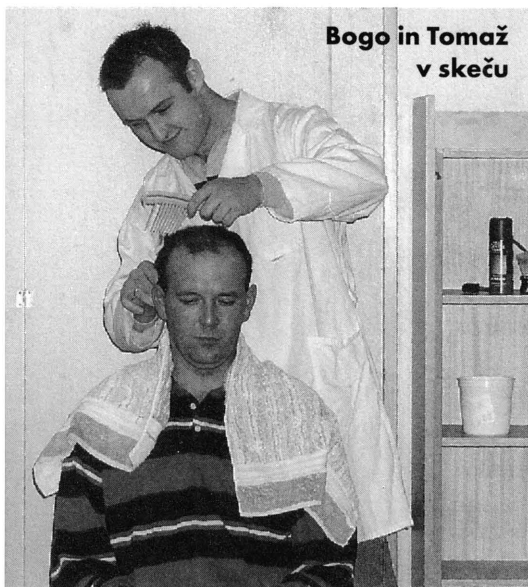
Dnevi minevajo in bežijo mimo nas, kot da bi jih poganjala nevidna sila. Komaj se malo obrnemo in začutimo utrip novega leta, že se prevesi leto v drugo polovico in z njim pridejo dolgi, mrzli večeri. To pa je čas, na katerem komaj čaka cela četa mladih Tunjčanov. Takrat namreč začnemo z vajami za prireditve ob novem letu.

Z velikim zanosom in veseljem smo pripravljali program, saj smo slišali pohvale od vsepov-

sod, kako lepo je, če se človek lahko kakšen večer usede in nasmeje od srca, sliši lepo domačo pesem ali prisluhne lepim melodijam. Letos je bilo že kar malo lažje. Poznali smo se med seboj, vedeli, kakšno vlogo lahko kdo prevzame in kaj kdo zmore. Resnično sem bila presenečena, ko sem ugotovila, da je nastopajočih še več kot prejšnje leto. To pomeni, da imajo mladi veliko željo po sodelovanju, nastopanju in sploh po druženju. Res-

nično se nimajo kje sestajati. Prav gotovo bi naredili še marsikatero stvar, le nasvete in prostor potrebujejo. Iskreno upam, da bomo tudi v Tunjicah nekoč dobili svojo malo dvorano za razne prireditve. Koliko nastopov, prireditev, srečanj in tudi prijetnih praznovanj bi lahko imeli, če bi imeli na razpolago vsaj malo večji prostor z dvignjenim odrom.

Mnogo večerov smo preživeli v

šoli, sestavljali program in se učili. Želeli smo pokazati res za vsakogar nekaj.

Zelo ponosna sem na naše najmlajše, ki so dobro odigrali svojo prvo igrico. Mnogi med njimi še niti brati niso znali, pa so se s pomočjo svojih domačih naučili besedilo na pamet in zaigrali tako, kot je treba. Tudi ostali so prireditve vzeli zelo resno in vsak je svojo nalogo dobro odigral.

Odločili smo se, da prireditve izvedemo v dveh večerih, saj je bilo na prejšnji prireditvi toliko obiskovalcev, da vsi niso prišli v našo malo šolo.

Prireditve "Za vsakogar nekaj, nekaj za vse" je bila zanimiva prav za vse. Od naših najmlajših pa do najstarejših krajanov. Program poln smeha, glasbe in zabavnih točk je navdušili prav vse obiskovalce. Letos smo prvič dobili povabilo za nastope

drugje in prav radi smo se odzvali.

V okviru dramske skupine se je osnovala tudi skupina mladih glasbenih navdušencev z zanimivim imenom Predsteljčani. To so sami mladi, zagnani fantje in eno dekle. Igrajo na najrazličnejša stara orodja, od kose, perilnika do harmonike. Tudi oni so imeli kar precej nastopov, mnogim pa so se morali zaradi šolskih obveznosti tudi odpovedati. Nastopali so na krajevni veselici, ob dnevu žena v Tunjicah, na Mihaelovem sejmu v Mengšu, na Dnevu narodnih noš v Kamniku in na prireditvi ob jubileju kamniških gasilcev. Najbolj zanimivo pa je bilo igranje na tekmi avtomobilskih veterenov, kjer jih je poseben avtobus cel dan vozil po gorenjskih občinah. In v vsaki občini so tekmovalcem igrali. To je bil eden najzanimivejših dni marsikaterega od nastopajočih. Tudi v prihodnje imamo veliko povabil in upam, da se jih bomo udeležili tudi s takim veseljem in navdušenjem kot doslej.

Ker pa v Tunjicah že zelo dolga leta ni bilo nobene igre, ki bi jo zaigrali domačini sami, smo se za letošnje leto odločili, da bomo namesto prireditve "Za vsakogar nekaj, nekaj za vse", zaigrali staro preprosto veseloigro Dve nevesti. To je igra v treh dejanjih. Polna je preprostih zvijač, kmečkih zadreg in smešnih situacij, ki se na koncu vse srečno iztečejo.

**Po dolgih petnajstih letih vas ponovno vabimo na veselo igro v Tunjicah, ki jo bodo zaigrali sami domači fantje in dekleta:
Igra bo v šoli Tunjice**

**v petek,
27. 12. 2002 ob 18.00**

**v soboto,
28. 12. 2002 ob 18.00**

Igrajo:

Melhar:

Bogo Čimžar

Melharc:

Petra Zobavnik

Minca, njuna hči:

Darja Vrhovnik

Liza, njuna hči:

Tina Petek

Napaljon:

Jure Koželj

Nace, Napaljonov sin:

Aleš Sedušak

Potovka Neža:

Manca Vrhovnik

Močeradnikov

Miha: Mohor Vrhovnik

Stric Andrejka:

Aleš Vinšek

Mlinarjev hlapec:

Anže Zobavnik

Rožnkov Tone:

Blaž Petek

Scena: Tone Vrhovnik,

Janez Kočar

Šepetalca:

Anže Slana,

Mateja Železnikar

Režiser:

Dragica Vrhovnik

**Vsi, ki si želite vsaj malo veselja in sproščenih trenutkov v prazničnih dneh,
LEPO VABLJENI!**

Dragica Vrhovnik

NARODNE NOŠE

"Ko v nošo se odenem,..."

gre lepa pesem Alpskega kvinteta in ob njej se včasih vprašam, kaj je to narodna noša.

Ali so to le obleka in čevlji, ali je to kaj več. Je to mogoče tudi spomin, nostalgija ali ponos, da spoznaš korenine in navade svojih prednikov.

Mislim, da imamo Slovenci vse premalo spoštovanja do naših ljudskih izročil in kulturne dediščine.

Zelo lepo se mi zdi, ko gledam razne prireditve v Avstriji in Nemčiji. Vsi obiskovalci so oblečeni v narodne noše. Že otroci so v irhastih hlačah ali pisanih "dendelčkih". Pri nas pa se jih kmalu ne bodo več upali obleči, saj jih naslednji dan po prireditvi v šoli čaka kup zasmehovanja in zoprnih opazk. Namesto, da bi bili ponosni, da smo lahko oblečeni v stvari, ki so jih nosile še naše babice in dedki.

Pri nas imajo ljudje na podstrešjih še mnogo starih predmetov, pa tudi narodnih noš, ki so prav gotovo zanimive in vredne ogleda.

V Tunjicah imajo pri mnogih hišah narodne noše. Škoda je le, ker jih tako malokrat prinesejo na plan, da bi jih oblekli. Prav zanimivo se mi zdi, koliko bi nas bilo, če bi se prav vsi, ki imamo doma narodne noše, oblekli in sodelovali na kakšni krajevni prireditvi. Po moji oceni bi nas

Tunški voz
na Dnevih narodnih noš
v Kamniku

bilo več kot petdeset. Kar lepa številka za tako majhen kraj.

Kar nekaj pa nas je, ki imamo radi ta prav posebna oblačila in uživamo vsak trenutek, ko jih oblečemo. Oblečemo jih vedno, ko želimo kakšen dogodek v vasi popestriti ali mu dati poseben pečat.

V letošnjem letu smo z velikim veseljem sodelovali ob prevzemu novega gasilskega avtomobila v Tunjicah.

Že veliko let pa se udeležujemo tradicionalne povorke narodnih noš v Kamniku.

Letos smo se povorke udeležili kar z dvema vozovoma. Na prvem vozu s konjsko vprego smo bile narodne noše in lovci. Na drugem vozu, ki ga je vlekel lesen avto, pa so sedeli mladi Predsteljčani. Oba vozova sta

bila zelo lepo urejena. Stranice so bile prekrte s smrečjem, okrog pa so se prepletale macesnove kite z gorenjskimi nageljni. Mislim, da lepo predstavljamo naš kraj, saj že več let na daleč slišimo, "Glej to so pa gotov' Tunčan', k' 'majo tok lep voz'".

Resnično se Dana, Peter, Vido, Angelca in Ivko vsako leto kar nekaj dni trudijo in naredijo vedno kaj novega in zanimivega.

V svoje vrste bi radi pritegnili še kakšne mlajše, z novimi idejami in svežimi zamislimi, saj se mora tradicija prenašati iz roda v rod. Mogoče pa bodo mladi Predsteljčani prav tisti pravi nasledniki, saj imajo radi stare šege, navade in običaje.

Dragica Vrhovnik

IGRICA

Zelo rada gledam televizijo. Še najrajši nadaljevanke ob popoldnevih, a mi jih mami ponavadi ne pusti gledati. Želim si, da bi znala tako lepo igrati kot igralke v filmih.

V pretekli zimi smo imeli zopet

dramski krožek na šoli, katerega sem zelo rada obiskovala. V skupini je bilo kar nekaj "pručkov", zato so bile vaje zelo naporne. Najprej smo se še skoraj učili brati, potem pa je šlo. Vsi so se hitro naučili, saj so jim doma veliko pomagali pri učenju. Naučili smo se kratko, prijetno igrico za otroke.

Najprej smo jo zaigrali za svoje

sošolce v šoli in navdušeno so nam ploskali. Potem pa so nas povabili v Kamnik, kjer smo igrali na centralni šoli. Tam nas je bilo pa že veliko bolj strah. Nastop nam je uspel in že smo dobili povabilo na nastop v Gimnaziji v Kamniku. Tam je bilo šele veliko gledalcev. Z malo treme smo začeli, a se je vse dobro izteklo. Vsakemu so

dali še lepo darilo in počutili smo se kot pravi igralci. Toda čakalo nas je še nastopanje na prireditvi "Za vsakogar nekaj, nekaj za vse" v Tunjicah. To je šele težko. Nastopati pred vsemi, ki te poznajo. Oba večera je bila šola nabito polna. To pa je nekaj. S še večjim veseljem smo hodili

na vaje po novem letu in se naučili še dveh skečev za materinski dan, ki smo jih odigrali za naše mamice in babice.

Prav vsi smo se naučili sproščene nastopanja, raznih tehnik igranja in izgovorjave.

Mogoče bo čez nekaj let prav kdo od nas postal slavni igralec

in ga bomo gledali po televiziji ter se spomnili, kako smo začeli z igranjem v Tunjicah.

Manca Vrhovnik

Manca Vrhovnik športnica

V naši mladosti pred 40 in več leti je življenje teklo mirno enolično in dan je bil enak dnevju. Šele prvi zimski dnevi so mladini prinesli tudi športne užitke, predvsem sankanje. Toda svet je postajal vse manjši in tudi v naših krajih so vzniknili novi športi kot npr. karate. Ta je tudi v Tunjicah postal popularen predvsem med najmlajšimi, ki so se te športne veščine naučili v bližnji Komendi, kamor so hodili na treninge. Nekateri bolj vztrajni so pridno nabirali znanje in se vzpenjali po lestvici, ki jo karateisti merijo v barvah pasu, ki veže njihov športni dres. Vse te pogumne fante je v varni razdalji na treningu opazovala tudi takrat komaj petletna Manca Vrhovnik, saj je bil med njimi tudi njen brat Mohor. Manca pa je nenadoma začela ponavljati gibe fantov, katere je zdolgočaseno opazovala. Takrat še ni vedela, da je nehote stopila na športno pot, kakršno v tako rani mladosti ne prehodi ravno vsak šolar. Manca se je vključila v trening, pravi športni trening, ki v nadaljevanju prinese tudi nastope na tekmovanjih. Tudi tekmovanja so kmalu prišla in z njimi tudi vse lepši uspehi. Tekmuje v SANKUKAI karateju in sicer v športnih katah borbi z namišljenim nasprotnikom.

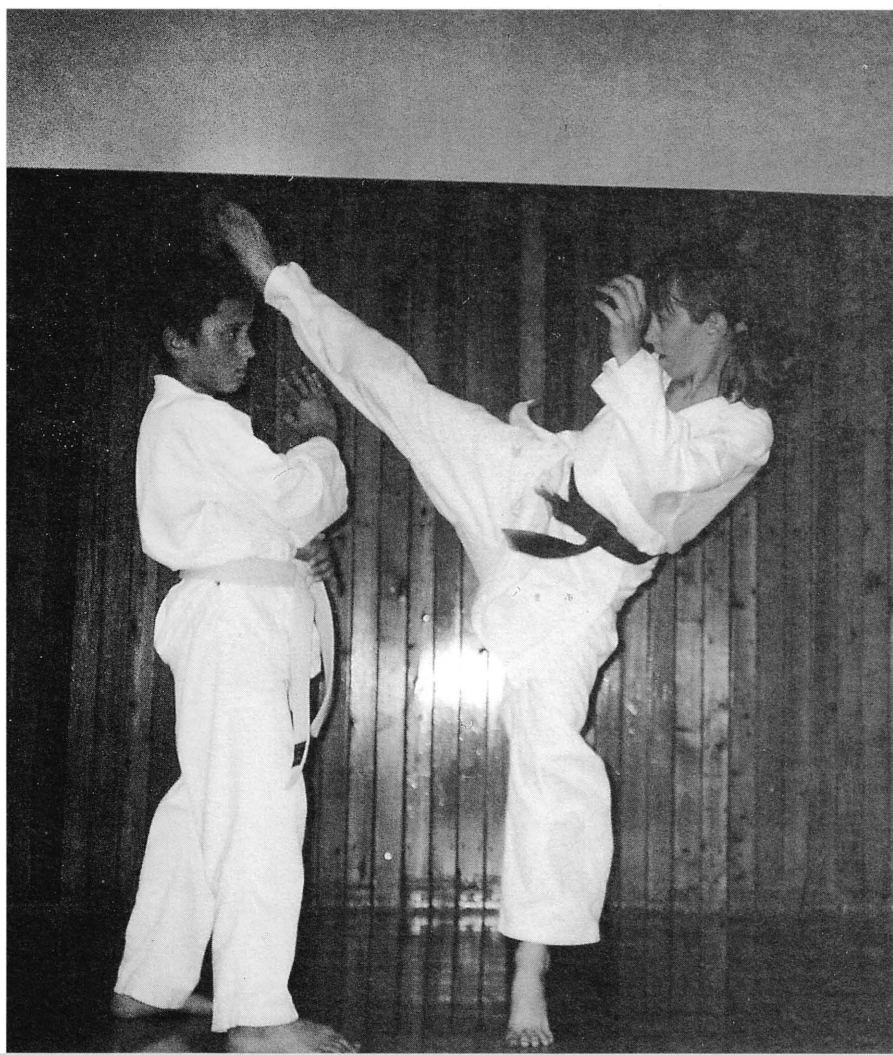
Prva medalja je bila bronasta in sicer 28. marca leta 1999 na tekmovanju v Domžalah. Pod vodstvom trenerja Slavka Šorotarja

se hitro vzpenja po prej omenjeni lestvici in sedaj nosi zeleni pas, kar po rangju pomeni šestega od devetih pasov. Dosedaj se v njeni vitrini blešči pet zlatih, dve srebrni in dve bronasti medalji ter občinsko priznanje za športne dosežke v preteklem letu. Za njenih 11 let zelo lepa bera odličij, ki so priborjena s trdim treningom. Da bi takšno športno pot doseglo še več Tu-

njičanov, si želimo verjetno prav vsi, zato Manci čestitamo za njeno dosedanjo uspešno športno pot.

Sedaj jo čaka dolgih pet let čakanja, da bo napolnila 16 let, ko se bo lahko pomerila v pravih borbah s pravim nasprotnikom. Takšna so pravila. Takrat, fantje pazite se!

Zobi

GRŠKE DOGODIVŠČINE

Tokrat me je pot zanesla v Grčijo, na otočje Kikladi. S prijateljico sva potovali na dvanajst nadstropni ladji proti Patrasu. Plovba je bila dolga, a ne dolgočasna, saj so bili na ladji tudi živahni maturanti. Nenadoma je zavladal nemir na ladji, vsi so hiteli na palubo in si ogledovali vrtnice v morju, ki so bili podobni tornadu. Tudi mornarji so se čudili, saj česa takega v tem predelu še niso videli. K sreči so bili vrtnici manjši in so nam le popestrili dolg dan. Ladja je bila velika, pa smo se kljub temu kar malo bali, da se ne pojavi večji tornado, ki bi nas zvalil v globine morja.

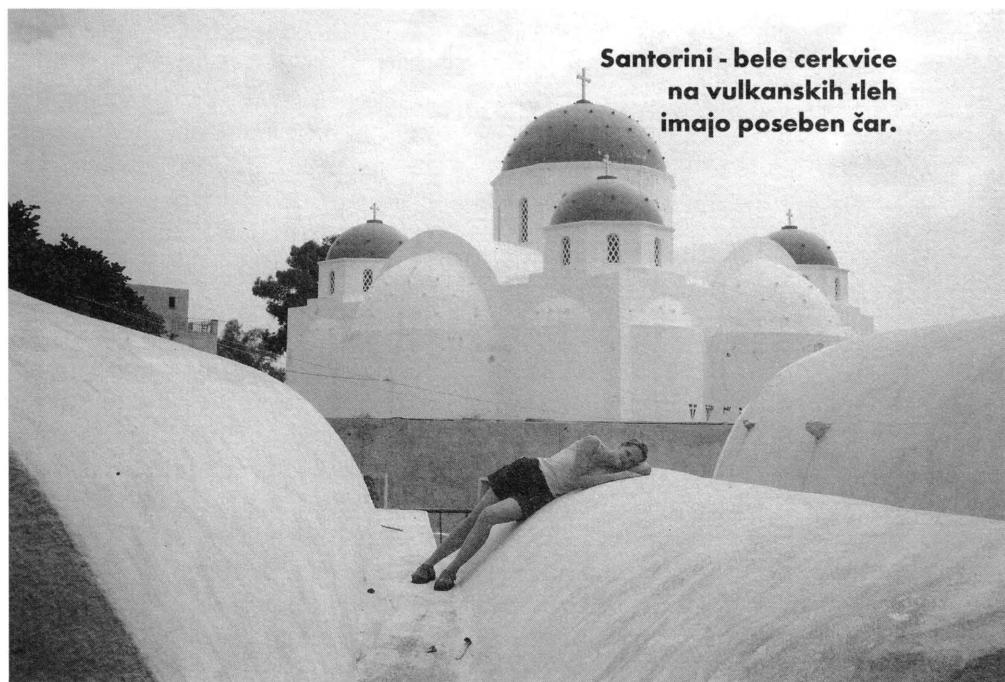
Prvi dan na trdnih tleh sva prepešali Atene. Akropola je res čudovita, vse je tako ogromno, kipi, stebri, vse okrog pa na tisoče blokov in hiš, ki jim ni konca. Ljudje hitijo, vse polno je turistov. Ne, od tod je treba čim prej pobegniti, sva si mislili in kupili karto do Santorinija. Predstavljala sem si, da nas bodo vozili iz otoka na otok z majhnimi ladjami, a to so bile prave velikanke. Peljali sva se tudi s katamaranom, tam pa si bil kot na letalu. Stevardese so nam pokazale potek reševanja v primeru nesreče, nato smo si ogledali film. Ob 3:30 zjutraj sva prispeli na Santorin, kjer nas je čakala množica ponudnikov hotelskih sob. Bil je september, konec sezone, malo turistov, cene pa tako nizke, da si lahko izbral kakovosten hotel. S seboj sva imeli vso opremo za kampiranje, a je nisva potrebovali. Stanovali sva v luksuznem hotelu s klimo, bazenom in pekarno čez cesto. Razlika v ceni med hotelom in kampom je bila 2 EUR, v tem primeru torej ni kaj razmišljati. S skuterjem sva prevozili celoten Santorin, obiskali vse zanimivosti (Akrotiri - ohranjeno porušeno mesto, Rdečo plažo, Fira-

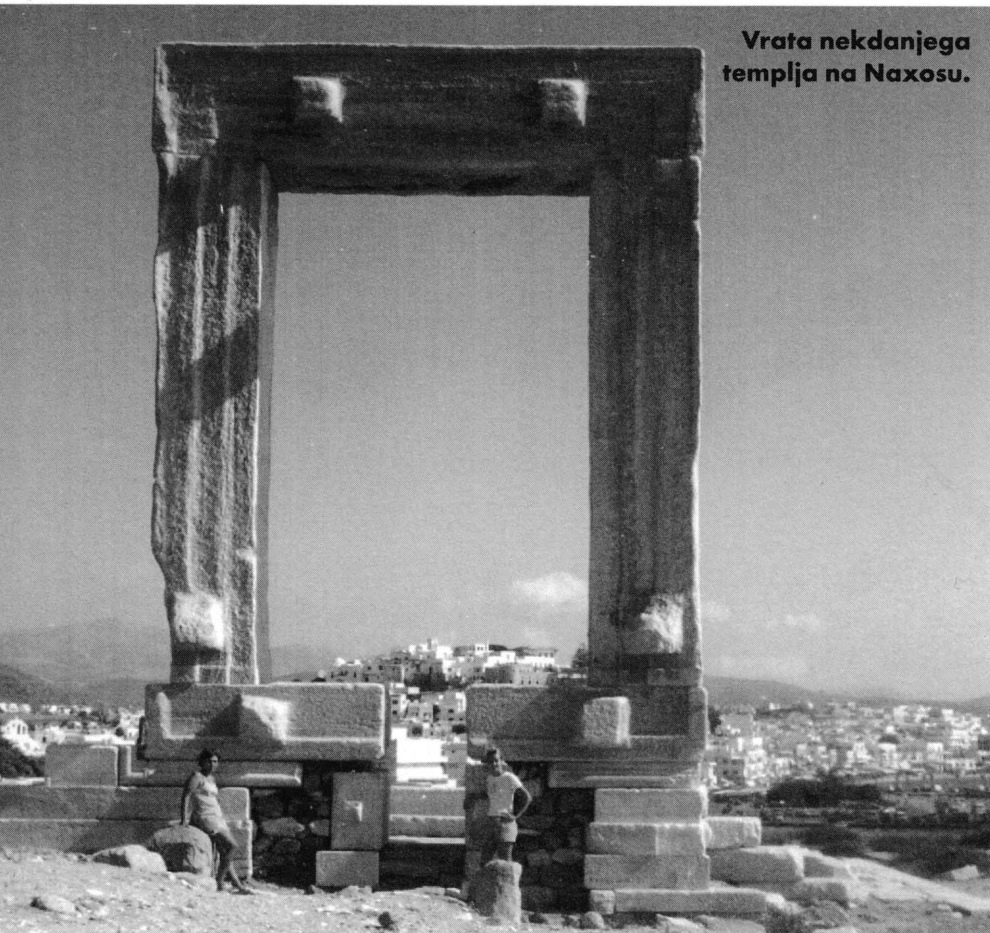
Akropola v Atenah

čudovita vasica). Celoten otok je vulkanskega izvora in se bohota s svojo črnino, na njem pa ležijo bele hiške z modrimi strehami in polkni. Zelo zanimivo je, kako se vsi gostinci znajdejo in ponujajo čudovito hrano. Zelo znan je prav sončni zahod na Oi, vsi smo sedeli po strehah, zrlji proti zahodu in občudovali, kako sonce počasi tone v morje, in ko je le »utonilo«, smo ploskali prav vsi. To pa je bila predstava.

Z agencijo sva odšli na ogled še delujočega vulkana ter vročih izvirov železa. Vulkan me je res presenetil, saj sem že bila na Etni, a se ne more primerjati. Iz kraterja se je kadilo, vonj po žveplu je razkrival, da se nekaj dogaja. Vodička je odkopala 10 cm globoke plasti kamenja, da se je kadilo ven in bilo vroče, da mi je osmodilo par dlak. Res enkratno. Pot smo nadaljevali do vročih izvirov, kjer naj bi nas

Santorini - bele cerkvice na vulkanskih tleh imajo poseben čar.

Vrata nekdanjega
templja na Naxosu.

čakalo železo s čudovitim delovanjem na kožo. Kar nekaj stran od obale samotnega otoka smo morali poskakati v vodo, plavati ob obali in tam naj bi nas čakalo čudo. Bala sem se, pa ne globine in morskih psov, marveč pustiti ves denar, vse dokumente in kar skočiti. Pa vendar so vsi ubogali navodila vodičke, pa sem jih tudi jaz. Naročeno nam je bilo, da ko zaslišimo akustični zvok ladje, pričnemo plavati proti ladji in nato gremo. Uživam v toplih izvirih rjave barve ter z železom mažem telo. Prijateljica me priganja, naj greva, sama pa zatrjujem naj počakava na pisk. Zaslišiva in plavava. Joj, ne, najina ladja se že pelje, pozabili so na naju. Pa saj to ni mogoče, si pritrjujem in pričnem mahati in klicati naj počakajo. Nekdo je le pomahal, a je verjetno mislil, dve navdušenki mahata v pozdrav. Plavam, kolikor mi dovolijo sposobnosti in končno naju nekdo na ladji pogreša in veli kapitanu, naj počaka. Tako hitro sem plavala, da sem šla preko

vseh zmožnosti. Ves denar bi tako na začetku potovanja odplul, dokumenti bi obtičali v kaki kabini. Niti vrniti se ne bi mogle in kdo ve koliko časa bi preživele na golem otoku brez vsega. Sreča je bila torej na najini strani, in zavedeli sva se, da previdnost in predčasnost nista odveč.

Grkom se nikamor ne mudi, popolnoma so umirjeni. Predno sva lahko kaj naročili, so nama prinesli kozarec vode, čez 10 minut pa so prišli povprašat kaj želiva. Pot sva nadaljevali do Iosa, otoka mladih in zabave. Spet prihod v pristanišče, vsi te želijo gostiti. Kako enkrat ob čutek, da imaš toliko možnosti izbire. Domovali sva v udobni sobi z enkratnim pogledom na morje, vrt pa je bil ves prepleten s cvetočimi rožami in zelenjem, zvečer pa so ga obsijali z modro svetlobo. Majhna vasica, Homerjev grob, ortodoksko pokopališče in čudovite peščene plaže, so zame zaznamovale Ios. Na grobovih so položeni različni, verjetno najljubši predmeti po-

kojnika. Nekje je bilo okoli groba sedem palčkov, vse prepleteno z mašnjami in angelčki. Verjetno tam leži otrok. Torej na grobovih imajo neke »vitrine« s piškoti in igračkami. Kar grozno mi je bilo, pa hkrati zanimivo. Nato pa Naxos, večji otok, zelo razgiban in pester. V pristanišču naju je čakal taksi in naju zapeljal do sob, ki so jih ocenili, da bodo za naju primerne. Vsako jutro sva prejemale zajtrk v posteljo, gospodarica je imela zanimiv - mimični način sporazumevanja, tako, da je bilo smeha dovolj. Naxos ima čudovite dolge plaže, na katerih si lahko povsem sam. Ledeni kavni frappe vabi na osvežitev, velika knjigarna presune z raznolikostjo knjig, tudi v nemškem in angleškem jeziku. Pojedli sva veliko girosov, sladice, podobnih baklavam in si ogledovale njihove kmetije. Vse živali od krav do koz imajo vse noge zvezane. Vonj po kozjem siru se širi od kmetije do kmetije. Prodajalec sladoleda je pred slaščičarno pekel palačinke in jih zvijal v kornete. Si morete misliti, koliko sladokuscev je to privabilo?

Ko je bil otok raziskan po dolgem in počez, sva odpluli na Paros. Enkrat hotel z bazenom v samem središču mesta, prijazni ljudje. Tam v bližini sva si ogledali cerkev stotih vrat in osnovno šolo. Med odmorom pritečejo otroci do ograj. Celoten objekt je ograjen, tam jih čakajo mame, oni pa jim naročajo, kaj naj jim kupijo, kajti trgovina je le kak meter oddaljena od ograje. Mame kupujejo ter dajejo otrokom sendviče, smokije, pijačo. Res zanimiv prizor. Ob večerih zažari mesto v vsem sijaju, prižgo se luči, oživijo lokali in restavracije. Res imajo okus za stil, za pravo mero dekoracije in znajo ustvariti prijetno vzdušje. Kadar se domačini povsem prepustijo, radi zaplešejo svoje tradicionalne plesne. Vsaka restavracija je polna zelenja, vsako mizo razsvetljuje sveča ali

Rajska plaža - Grčija

lampijon. Na Antiparosu sva si ogledali znamenito jamo s 411. stopnicami. Je podobna Postojnski jami, vendar zelo razgibana. Tisti dan, ko sva si ogledali jamo, sva pa prehodili kar nekaj stopnic. Vsak dan sva naredili ogromno kilometrov, tako sva zvečer kar padli v posteljo. Mikonos, otok, ki je obljubljena dežela za Atence. Vsak Atenec si želi imeti vikend na tem otoku, saj slovi po svoji »visokosti«, in je najdražji od Kikladskih otokov. To je otok, kjer se počutijo doma geji in lezbijke, hkrati pa pestrost turistične ponudbe vabi popotnike. Otok ima male Benetke, kjer morje udarja ob hiše, in zaljubljenici čakajo z

zaprtimi očmi na zahod ob pluskanju morja na sedeže. Tu so sicer cene prenočišč nekoliko višje, prav tako tudi gostinska ponudba, vendar se da preživeti. Zanimiva je cena vode. Ponekod jo prodajajo drago kot zlato, tako, da moraš imeti kar srečo, da izbrskaš trgovine, kjer je voda cenejša. Vse trgovine nudijo 50 % popust, saj je bil to zadnji teden sezone. Torej konec septembra se zaprejo vse trgovine, ostanejo le tiste, za domačine. In nato otok zamre do naslednje sezone, prične pihati mrzel veter, dežuje in verjetno je prav puščavsko. Zanimivo, da ima Mikonos 2000 prebivalcev, a med sezono se temu prišteje

še 4000 Albancev, ki si tu služijo denar. Delajo na bencinskih črpalkah, po trgovinah, delajo pa tudi pri gradnji in obnovi hiš. Cene se razlikujejo glede na to kdo si. Torej če si Albanec ali sezonski delavec in če si domačin je cena precej nižja, drugače pa je kar precej zasoljena. Ljudje niso vsiljivi, in te ni nič strah sprehajati se ponoči po ulicah. Vse polno je mlinov na veter, ki se s svojo veličino bohotijo po celotnem otoku.

Grčija me je vsekakor presenčila s svojimi gostoljubnimi prebivalci, s čudovitimi plažami, dobro hrano in lepo urejenimi turističnimi objekti. Potovanje je vsakokrat zelo vznemirljivo, vsakokrat se prepustiš vodenju in čakaš kaj te bo presenetilo za naslednjim ovinkom. Raziskovanje je najlepši del življenja, saj se učiš in spoznavaš, kaj vse nam je dano na tej Zemlji. Imamo prav vse, česar si želimo, le poiskati moramo to in nato uživati v tistem.

Stopite v to leto z zavestjo, da vstopate v najbolj čudovito leto do sedaj, da nas čakata polna mera veselja, zdravja in drobnih trenutkov, ki nam bodo skozi vse leto sijali po poti, kjer bomo stopali.

Katja Vrhovnik

LEPO JE ITI V SVET, A PRITI DOMOV JE NAJLEPŠE

Tistega hladnega večera, osemnajstega januarja 2002, sem v pričakovanju naslednjega dne spakirala nekaj oblek, toaletnih potrebščin ter čevljev in se z veseljem zavila pod toplo odejo, ki me zaradi nestrpnosti in mraza ni pogrela vse tja do tretje ure zjutraj. Razlog za mojo nestrpnost je bil odhod na mnogo bolj

toplo Tajsko, kjer naj bi me po petih mesecih in po 10000 km oddaljenosti čakal fant Peter. Noč je bila neverjetno dolga, a vendar je minila, prav tako kot je minilo tistih nekaj uric, preden sem se končno vkrcala na letalo za Bangkok. Bil je nepopisen dan. Začeli so me obhajati občutki svobode, saj sem vedela,

da so pred menoj verjetno najlepše počitnice. Šolo sem, brez slabe vesti, končno lahko postavila na stranski tir za celih 6 tednov, saj se je ves trud sedenja ob knjigah pri izpitih lepo poplačal. Skupaj z letalom sem razprla krila in po uri in 40 minutah sem pristala na letališču v prestolnici Tajске, v Bangkoku.

Med letom me je prijazen steward postregel z viskijem, tako, da se je moj srček malo pomiril (pa ne, da se bojim letenja). Po skoraj enournem čakanju v vrstah in pregledovanju dokumentov, sem se končno napolila proti izhodu letališke stavbe, kjer me je čakal Peter. Moram priznati, da so bili občutki ob ponovnem srečanju malce čudni. Bilo je, kot da bi se videla prvič in oba sva le strmela drug

v drugega. Pa vendar sva se takoj "našla" in pozabila na vse osamljene trenutke.

Ker je bilo sonce že dokaj nizko, sva si morala hitro najti avtobus, ki naju je prepeljal v center mesta. Prestop iz hladnega avtobusa na ulice Bangkoka je v trenutku iz naju izvabil vsako kapljico znoja, saj take vlage telo ni bilo navajeno. Poleg tega pa sva na ramah nosila 15-kilogramske nahrbtnike. Nemudoma sva se s težkimi koraki odpravila na Khao San, ki je znana kot najbolj turistično obarvana ulica v mestu. Noč je bila že eno uro tu, vsi hostli pa so bili seveda polni. V visoki turistični sezoni je zvečer namreč težko najti prosto sobo, sploh pa v tem delu mesta. Po triurnem iskanju sva končno našla revno, še neoddano sobico, v kateri sva prenočila še 3 dni. Medtem sva si ogledala nekaj tradicionalnih budističnih templjev, kjer so v duhovniški stan posvečeni menihi in prav tako nune. Arhitektura je tu zelo enolična, saj se vsi templji dvigajo v nebo s strmo streho, prekrito z zlatim, rdečim in zelenim, v treh ravneh zloženim opečjem. Bistvo budizma je odrešenje, ki ga ponazarja kip Bude in ta se vedno nahaja znotraj templja.

Da lahko vstopiš v tak prostor, moraš sezuti čevlje in biti primerno oblečen, kar pomeni, da so prepovedana razgaljena ramena in noge. Ker pa klima dolgih oblačil preprosto ne dopušča, je pri vsakem vходу v tempelj na voljo sarong, ki si ga oviješ okoli telesa.

Prve dni sva se tudi spopadala s tajsko kuhinjo, ki pa meni le ni bila tako tuja, saj sem bila podobnih jedi vajena s Kitajske. Tudi tu je bil glavni dodatek k hrani riž, ki mi je rasel že iz ušes. Poleg riža se na jedilniku dobi popražena zelenjava z mesom na tak in drugačen način, juhica z nudeljmi in mesnimi kroglicami, riževa juha, vse to pa je skoraj obvezno začinjeno s čilijem, česnom, ingverjem, arašidi ali z zelišči. Hrano sva poizkušala predvsem v pouličnih stojnicah, kjer so se potikale podgane in jedle pod sosednjo mizo. Teh za razliko od ščurkov nisem bila vajena, a ker so bile videti skoraj udomačene, se nisva dala motiti. O higieni pa je bolje, da človek ne razmišlja.

Na nečistočo me spominja primer kosila na Kitajskem, ko sem naročila z jajčki in s čebulo popražen riž. Umazanija je bila prisotna na tleh, na stenah in tu se človek tolaži, da je najpomembnejše, da so čiste mize in posoda. Ker pa Kitajci niso preveč olikan narod, lahko za vsakim obedom pričakuješ pol juhe na mizi, koščice pa pod mizo. V njihovi navadi je, da vso neprebavljivo hrano popljujejo pod mizo ali zraven. Tu so izjema izbrane restavracije, ki pa jih raja zaradi zasoljenih cen tako in tako nima možnosti obiskati. Vsekakor je gospodična ostanke, ki so bili na mizi, le še bolj zmazala. Labor in voda, v kateri so prali riž, sta bila rjave barve in tudi pomislila nisem, da bi bilo lahko to moje kosilo. Menila sem, da je to verjetno namenjeno kakemu potencialnemu pujsu. Zmotila sem se, kajti po desetih minutah sem

Kurje nogice, ki so za Kitajce dober posladek.

Na božični večer pred letom dni.

dobila serviran taisti riž. Če Kitajci preživijo, bom tudi jaz in kljub vsemu jim gre pohvala, da kuhajo, čeprav dokaj nečisto in enolično, vsekakor okusno hrano. Če pa se boste kdaj odpravili na Tajsko, vam priporočam rakce v kokosovi omaki in kuhane banane v vročem kokosovem mleku.

Eden izmed razlogov, zakaj obiskati Tajsko, pa ni le kuhinja, temveč predvsem sanjske plaže na jugu. Za starejše "nemške" turiste pa je največkrat prostitucija "tisti" razlog. Ker sva najboljši hotela prihraniti za konec, sva se zato najprej podala na sever v mesto Chiang Mai. Od tu smo se z osmimi angleško govorečimi turisti z vodičem na čelu podali na tridnevni trek v višja področja Tajske. Jahali smo slone, kar je precej grozljivo. Seveda imajo vsi na hrbtu pritrjen velik lesen sedež, katerega se moraš dobro oklepati. Slon namreč dela precej dolge in okorne korake, tako da imaš občutek, kot da boš vsak čas zdrsel iz stola. Modrice na zadnjici je treba vzeti v zakup. Sledil je težji del - osemurna hoja pri 32-ih stopinjah, kjer so se nam na potno kožo vztrajno prisesavali komarji. Zaradi rizika malarije, smo se jim mi z vsemogočimi repelenti upirali. Ob koncu dneva smo jedli

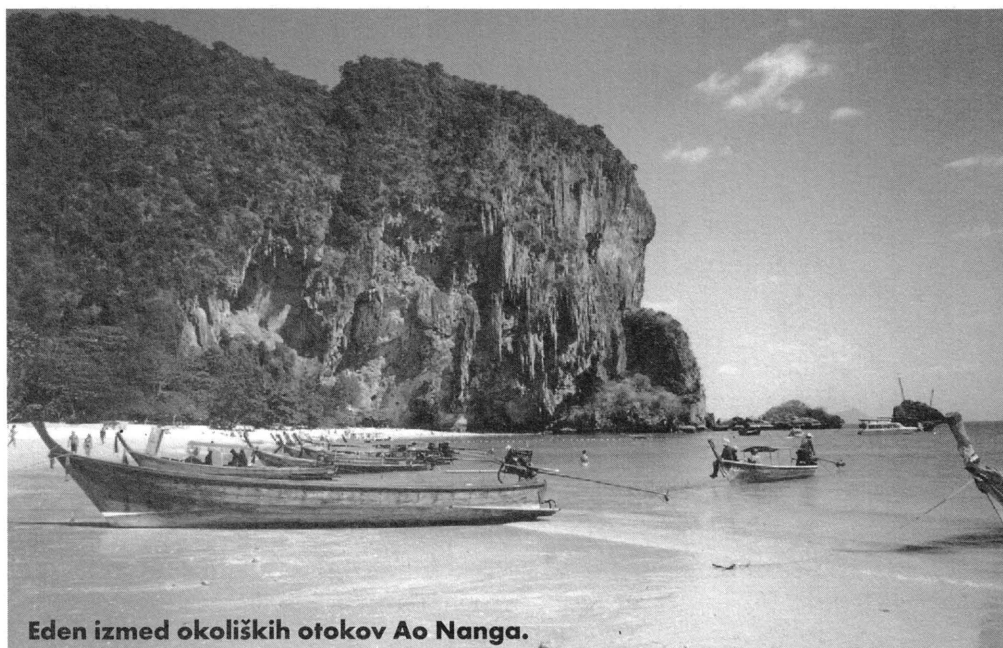
in spali pri lokalnih plemenih, ki še vedno živijo življenje brez elektrike in tekoče vode. Poskus gradnje WC-ja jim tudi ni najbolje uspel. Luknja, ki je bila obkrožena z lesenimi, z žico skupaj povezanimi latami in zabiti mi v zemljo, je tam verjetno še danes. Late pa je najverjetneje podrla že prva sapica.

Mraza te noči sploh ne morem primerjati z zimo, ki sem jo od konca novembra do prihoda na Tajsko morala preživljati na Kitajskem. Študentska soba, ki sem jo delila s Sabino, je imela od 4 pa tja do 10 stopinj, kar ščurkov ni motilo. Je pa motilo naju, a nisva imeli česa storiti, saj

v južnem predelu od Dolge reke pozimi ne uporabljajo kurilnih naprav. Da niti ne pomislim, da smo se pozimi dejansko več ali manj umivali z ledeno mrzlo vodo. Vročo vodo so odprli enkrat na dan in če si imel srečo, si ujel nekaj kapljic, kajti takrat so se kopali vsi v domu. Čista loterija. Problem je bil, da zaradi stalne oblačnosti sonce ni moglo priti do sončnih kolektorjev, elektrika pa je še enkrat dražja kot v Sloveniji.

Zadnji dan treka smo se s splavi spustili po reki do zaključne točke, kjer smo se vsi poslovili. Utrujena sva se vrnila v že vnaprej rezervirano sobo in po osvežujočem tušu takoj zatisnila oči. Peter je spal kot top, mene pa je kar naprej iz spanja prebujalo praskljanje nad glavo. Bil je ščurek, ki naju je v trenutku oba pognal s postelje. Po Petrovem mnenju sem imela jaz že dovolj izkušenj s tem, tako da je stvar teptanja prepustil meni. Ostal je le še zmazek. Nekaj zanimivosti sva si ogledala še v ostalih mestecih, potem pa sva se brez premisleka podala na najprej 15 ur trajajočo vožnjo do Bangkoka in od tod sva po 14 urah prispela v turistično letovišče Krabi, Ao Nang.

Boj za sobo se je odvijal tudi tu. Dobljena sobica je bila kar v redu, le mreža proti komarjem je

Eden izmed okoliških otokov Ao Nanga.

Poplava je za njih nekaj imenitnega.

imela malo večje luknje, kot so bili veliki komarji. Pa nič ne de. Ti so se prav gotovo jokali nekje v kotu, saj sva se vsak večer našpricala z autanom, tako da je teklo od naju. Vsak dan so naju na poti do plaže ustavljali lokalni mladeniči in z edino angleško besedico boat (čoln), ki jo je njihovo znanje premoglo, promovirali svoje izlete na sosednje otoke. Tega sva se po dveh tednih in pol poležavanja na peščenih plažah in namakanju v modro-zeleni vodi, udeležila. Sanjsko. Vse to je eksotika, zato je lahko pričakovati tudi srečanja z eksotičnimi vodnimi bitji, ki se jih zaradi neprepoznavnosti raje ne dotikajte. V vodi je bilo prve dni malce neprijetno zaradi prisotnosti oranžnih, meduzi podobnih bitij in zaradi črnih rib, ki so se rade prisesale kar na trebuh. Slednje niso bile nevarne.

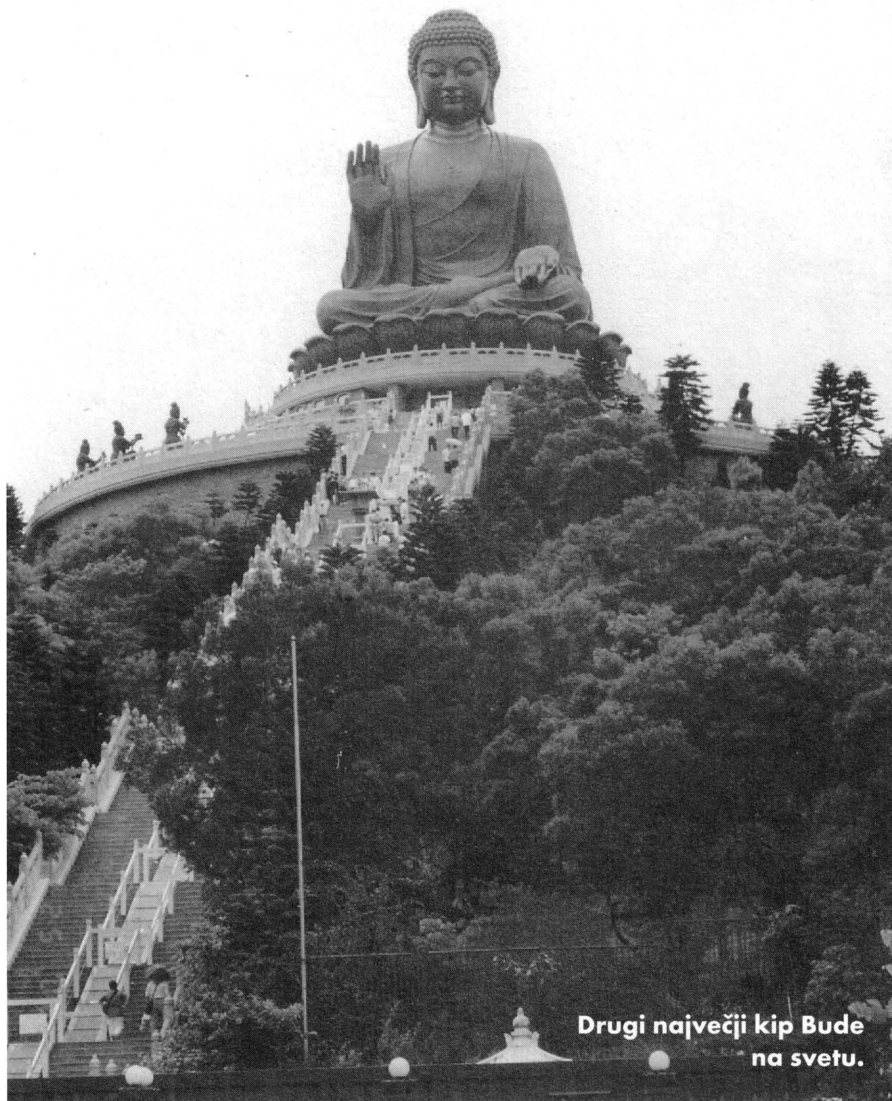
Tako. Po šestih tednih je prišel čas, ko je moral Peter nazaj v Slovenijo, jaz pa na Kitajsko. Zadnja dva dni v Bangkoku sva porabila še preostale denarce in si nakupila oblačil, spominkov in še in še. Četrtega marca 2002 sva oba imela poleta proti svojima ciljema, katerega je moja malenkost skoraj zamudila. Ob 11:20 naj bi namreč moje letalo odletelo proti Kunmingu, Kitaj-

ska. Verjetno so bili ob 11 uri že vsi potniki ne letalu, le jaz sem še vedno preživljala še zadnjih nekaj trenutkov s Petrom. Razlog, da se nisem vkrcala, je bil, da na tabli še vedno ni bilo znaka za vkrcavanje. Seveda sem bila kriva jaz, ker nisem upoštevala časa, ki je napisan na karti, na drugi strani pa je tudi letališče priznalo svojo krivdo, saj niso dali znaka za vkrcanje. Po nekaj prelitih solzah so me vsi letališki uradniki po skupnem posvetovanju končno spustili skozi terminal. Kot v kakšnem filmu sem s pomočjo mož, ki so me s svojimi voki-tokiji usmerjali, pritekla do izhoda, od koder me je poseben kombi odpeljal do letala. Vzleteli smo ob 11:35. Imela sem neizmerno srečo.

Tokrat se je bilo težje posloviti kot prvič. Po dobrem tednu sem se spet dobro znašla v ritmu kitajskega življenja in doživljala vsak dan sproti. Letni semester je minil hitreje, saj smo si tedne popestrili z zabavami v lokalnem baru, zaradi lepšega in toplejšega vremena pa smo se večkrat lahko odpravili na potep po mestu ali okolici.

12. junija 2002 sva se po koncu semestrskih izpitov s kolegico Sanjo za dober teden dni napotili še na ogled po provinci Yunnan. Čeprav uživam v avan-

turističnem duhu in se rada potepam, pa moram priznati, da sem na koncu samo še odštevala dni do dohoda domov. V nedeljo, 21. 7., me je taksi z 22 kg težkim nahrbtnikom, s 15 kg težkim kovčkom, z malim nahrbtnikom in z ozkim podolgovatim tokom za kaligrafije naposled le odpeljal na železniško postajo, od koder je naš vlak, vrste spalnik, ob pol polnoči počasi začel sopihati proti 10 milijonskemu mestu Guangzhou (Kanton). Ko sem kupovala karto, so mi na postaji dejali, da je predvideni čas vožnje 30 ur. Ampak Kitajcem, prav tako kot Južnoameričanom, ne smeš verjeti za trenutek. Imela sem prav, saj je imel vlak 6 ur zamude. Ker sem bila edina belka v vseh 12 vagonih, sem bila celo pot atrakcija vseh, še posebej starejših ljudi. Sicer pa so bili vsi dokaj prijazni in mi niso hoteli nič žalega. Nasprotno se je zgodilo, ko smo v torek prispeli v Guangzhou in se nas je množica ljudi vsula na železniško postajo. Z vso prtljago, ki sem jo komaj nosila, sem težko pazila še na ljudi okoli sebe. Takrat me je hotela okraati uniformirana delavka železniške postaje, vendar ji na moje veselje ni uspelo, ker sem jo še zadnji trenutek z zamahom proti njej in z grdim pogledom odvrnila od tega. Po treh urah sem se v umazanem, vlažnem in prevročem mestu z nekaj težavami dokopala do prenočišča, ki sem ga iskala. Ljudje namreč tu govorijo drug jezik, ki je meni tuj. Zvečer me je po dvournem ogledu mesta postelja kar pogoltnila in zgodaj zjutraj me je trajekt odpeljal v Hong Kong, mesto, ki je še do 1997 leta pripadalo Angležem. Navkljub angleški nadvladi, je mesto vedno ohranjalo svoje kitajske korenine in svojo kulturo. Razgibano, dinamično in ponoči pisano mesto me je navdušilo, kar me ne bo odvrnilo od tega, da se kmalu vrnem tja. Presenetila me je predvsem olika

ljudi, ki je prej nisem bila vajena in to je zagotovo plus, ki so ga zahodnjaki pustili za seboj. V petek, 25. 7., na moj zadnji dan na Jutrovem, sem si z zanima-

njem ogledala še drugo največjo Budo na svetu, ujela še nekaj zadnjih žarkov sončka, potem pa se ob enajsti uri vkrcala na letalo za Zürich. Smešna zgodba

se mi je pripetila na letališču, ko sem čakala na klic za vkrcanje. Neki Rus, vidno in vohljaje vinen, je po polurnem monologu o svojem življenju hotel vse moje podatke, češ, da sem dobra žena, ki bo lepo skrbela za njegovega sina. Jaz sem se bolj izmikala kot ne, vendar je vidno v očeh vseh prisotnih postajal vedno bolj vsiljiv, ker mu nisem povedala niti imena. Zato je on meni v roke potisnil papir s telefonsko številko njegove mame, s katero naj bi vzpostavila stik. Ko se je naposled le začelo vkrcavanje, sem se mu skrila v vrsto, a me je možakar s svojo vztrajnostjo čakal v enem izmed prehodov na letalu. Pred vsem osebjem je za mano vpil: "moja žena, moja žena, ustavite jo!" Ja, 100 ljudi, 100 čudi.

Tako se je izteklo 11 mesecev nabiranja izkušenj in znanja; lepih, svobodnih, veselih in osamljenih trenutkov. Znati sprejemati drugo kulturo, biti toleranten, zdržati v težkih trenutkih je tisto, kar samo še krepi človeka samega na poteh njegovega življenja. Morda so to tiste izkušnje, ki mi bodo pomagale doseči nedosegljiv cilj, vsekakor pa so mi dale spomine, ki jih ne bom nikoli pozabila.

Urška Jeran

Kako smo opustili hojo

Ko so se nekaj po prvi svetovni vojni v Tunjicah pojavila prva kolesa, je bilo te le malo kje mogoče voziti. Cesta proti Kamniku je bila polna blata in mlakuž. Marsikje je bilo treba kolo zadeti na ramo in ga prenesti na mesto, kjer se ga je dalo znova zajahati. Kljub temu so mladi začeli kupovati kolesa. Tako so vsaj nekoliko skrajšali čas, potreben za prihod na delo v kamniške tovarne. Kot nam je znano, so jih med prvimi vozili Sitarjev An-

drej, Kotarjev Martin, Matijeva Francka in verjetno še kdo. Le malo pred drugo vojno, v maju 1939, pa je učitelj Ernest Palčič kupil prvo motorno kolo, 200 kubični »Zündapp«. Takrat namreč za motorje do te moči, ni bilo treba opravljati izpita. Kmalu zatem sta se v Tunjicah pojavila še dva »saxa«, 98 kubična, pri Matiju pred II. svetovno vojno in pri Jerušku po II. vojni. Proti koncu leta 1958 pa je Ko-

matarjev Lojze že »prišvercal« sicer že rabljen avtomobil opel-rekord, letnik 1953. Naslednje leto pa so avto dobili: Holcarjev Vido in Zotlarjev Drago opel-olimpijo in Košišev Tone opel-rekorda. Kmalu zatem je Sušakov Slavko kupil opel-rekorda.

S prvo novo vespo se je vozil Griljušek Milan v letu 1958.

Ivan Nograšek

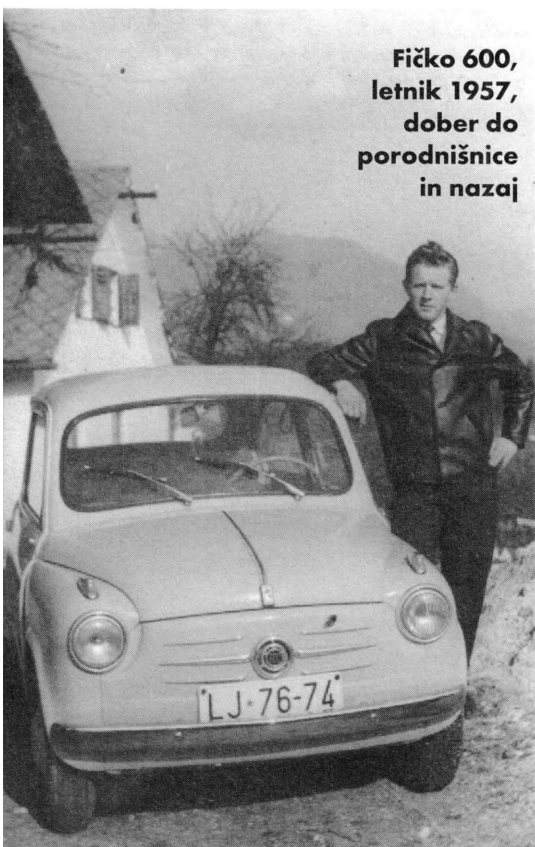
**Kotarjev Martin
pred Matijevo trgovino
pred 2. svetovno vojno.**

**Palčičev Zündapp se je izgubil med vojno Motor Zündapp 200,
kupljen maja 1939, cena 8.600,00 din
Za primerjavo; vrednost motorja je bila približno deset krav
ali eno tretjino cene nove enodružinske hiše.**

**Tudi Vidotov avto je bil imeniten
Opel Olympia, letnik 1952**

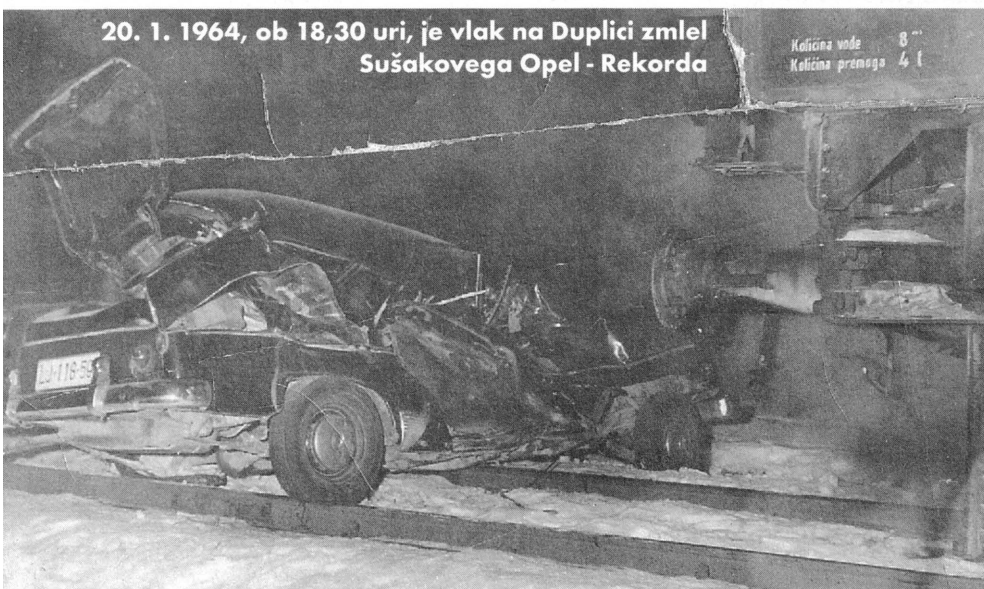
**Fičko 600,
letnik 1957,
dober do
porodnišnice
in nazaj**

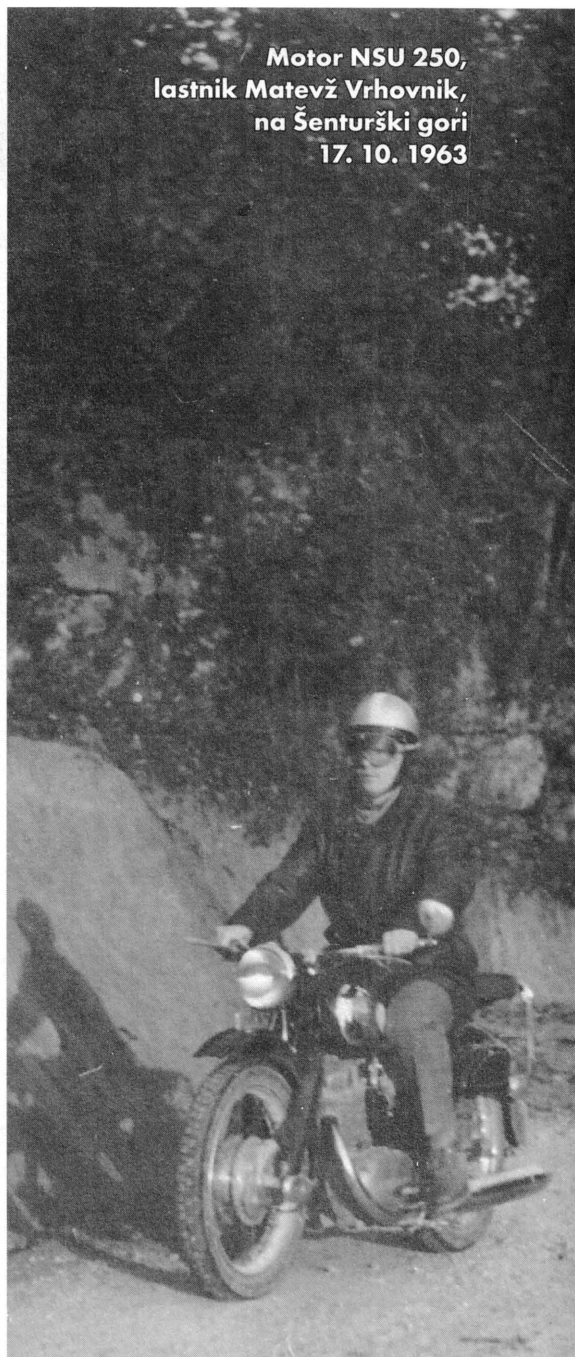
**Avto Košičevega
Toneta že s tablico
z oznako Slovenija. Opel - Rekord, letnik 1953**

Komatarjev avto Opel - Rekord, letnik 1953, za vožnje porok.

20. 1. 1964, ob 18,30 uri, je vlak na Duplici zmlal Sušakovega Opel - Rekorda

Motor NSU 250, lastnik Matevž Vrhovnik, na Šenturški gori 17. 10. 1963

Milanova vespa, letnik 1958

Griljuškov France in Kern Ivan iz Stranj na veselici pri Jamovcu

NOVICE S TUNJIŠKEGA LOVSKEGA REVIRJA

Lovci so izpolnili letni plan odvzema divjadi iz lovišča. Seveda je k temu pripomogla tudi košnja sena, saj so bili pri tem žal tudi pokončani mladiči srnjadi. Vedno več je od avtomobilov povožene divjadi, nekaj so tudi pripomogli podnevi privezani, ponoči pa odvezani hišni čuvaji. Tudi garje so močno prisotne po vsem revirju in skoraj ni lova, da ne bi bila uplenjena garjava lisica. Tako kot vsako leto, je tudi letos gost iz Nemčije lovil in uplenil srnjaka v Tunjicah.

Jazbeci veselo nadaljujejo s staro navado. Delajo škodo na njivah krompirja in koruze ter povzročajo jezo po celem tunjiškem območju.

Od Zabrška preko Svržina do Koželja se je priselila mlada košuta damjaka. To je posebna vrsta jelenjadi. Teden dni je hodila zjutraj na pašo za Koželove kurice, na previdnost pa preveč pozabila in prišla pred cevi kamniškega lovca.

Ob koruzni njivi v Kosirnikovem Lazu je lovec Martin čakal na divje prašiče. Prišla pa sta od Vrtač prava, čisto bela domača prašiča. Lovec Martin jih je posnel s kamero in to ni "lovska", ampak si posnetke lahko ogledate na televiziji.

Srečno!

Janez Klemenc

Dogodek v krompirju

Da so Tunjičani dokaj iznajdljivi, če ne kar podjetni ljudje, mi boste prav gotovo pritrdili, če boste prebrali naslednjo zgodbo, ki sem jo pred nedavnim izvedel, ko smo sedeli za mizo v dobri družbi. Pa pogledjmo, kaj se je dogodilo dvema znanima in spoštovanima Tunjičanoma.

Znano je, da je kar nekaj Tunjičanov med lovci, nekaj pa jih ima rado divjad kar tako in zato je pogovor nanesel na živali, ki nam po poljih delajo škodo, po gozdovih pa neusmiljeno objedajo mlado drevje. Lovci pa kar premalo poskrbijo, da bi bilo te nadleže malo manj. No, pa saj

danes avtomobili pokončajo marsikatero neprevidno žival. Pa kaj bi to, imaš razbito pločevino, kup stroškov in veliko jeze, srna pa ponavadi ostane, tam kjer je.

Tu pa je v pogovor posegel lovski Tunjičan v zrelih letih in povedal, da se je tudi njemu na

cesti že nekaj takega pripetilo. Pravi, da sta se nekega lepega poletnega večera s kolegom, tudi znanim Tunjičanom, ki je marsikatero pogruntal, peljala proti Gorenjski. Bilo je že kar temno, ko sta se vozila skozi vas, za katero se odpira polje. S pogovorom sta si krajšala čas in med tem že pripeljala na konec vasi med njive s krompirjem, kar nenadoma nekaj skoči pred avto, počí, nakar vidita, da se je v njivo s krompirjem zavalila mlada srna. Kaj pa sedaj? Najprej človek pomisli na avto. Ko sta ustavila in si ogledovala pločevino, sta ugotovila, da se v njivi še kar nekaj premika. Ker na avtu ni bilo videti kaj posebnega, jima je srnica v krompirju nenadoma postala zanimiva. Omenjeni drugi, za katerega vemo, da ni od muh, je ostal na cesti pri avtu s prižganimi lučmi, prvi pa je skočil v krompir opraviti z neprevidno nočno sprehajalko. Pa glej šmenta, prav takrat se pokažejo luči avtomobila, ki je nenadoma prihajal iz vasi in je osvetil vse pred seboj. Ker je bilo dejanje v krompirju malo sporno, je bilo treba nekaj hitro ukreniti. No, da podjetnih Tunjčanov ne zmede

vsaka malenkost, to vemo. Mož v krompirju si je kaj hitro odpel hlače, jih potisnil proti petam in počepnil nad ubogo živalco. Seveda se je prihajajoči avtomobil ustavil, uslužni voznik je izstopil iz svojega avta in prijazno vprašal onega drugega na cesti, če je mogoče treba kaj pomagati. Tedaj pa si je mož v krompirju že vlekel hlače zopet na svoje mesto in si počasi zapenjal pas, kakor da bi pravkar opravil nekaj zelo nujnega. Oni

drugi pa je ta čas došlemu vozniku še bolj prijazno odgovoril, da bo tukaj najbrž težko kaj pomagati, saj bo oni v krompirju stvar kar sam zmožel.

Prijazni voznik se je kaj hitro z dolgim nosom odpeljal naprej in vso pot premišljeval, da je bila potreba najbrž res velika, saj je bil ohlajajoči se kup pod onim v krompirju neznansko velik. Kaj se je pa potem zgodilo z ubogo srnico, pa zgodovina ne ve nič.

Jože Nograšek

Pripovedovali so jih

Na god sv. Ane ob Ave Mariji vrh križa postane zlat

Stari tunjski možakarji so vedeli mnogo zanimivih zgodb in dogodkov iz prejšnjih časov. Tudi, kako so bogatini skrivali svoj denar, saj zapraviti ga je bilo škoda. Z zanimanjem sem jih poslušal in si katero tudi zapomnil. Za

vse zgodbe pa so trdili, da so resnične.

Pred več leti, ne vem točno kdaj, je živel premožen kmet. Na žalost z ženo nista imela otroka, ki bi nekoč to premoženje podedoval. Imela pa sta hlapca, dekle in pastirja, ki so delali na posestvu in skrbeli za živino. Ob večjih praznikih so dobili tudi kak tolar, ki je imel takrat veliko vrednost.

Zgodilo pa se je, da je neko zimo žena hudo zbolela in kmalu umrla. Od takrat je bil gospodar

še bolj zagrenjen. Vedno je premišljeval, komu naj zapusti imetje. Neko noč, ko od skrbi ni mogel zaspati, je skoval načrt.

Posestvo bo izročil pridnemu hlapcu. Za svojo boljšo pot v nebesa pa bo postavil ob poti proti hiši lep mogočen križ s Križanim. Idejo je kar kmalu uresničil. Ko je bil križ postavljen, je mož 26. julija ogledoval svojo uresničitev, na katero je bil zelo ponosen. Na vrh križa je pribil kovinsko tablico, na kateri je pisalo: »Na god sv. Ane ob Ave

Mariji, vrh križa postane zlat.«
Čez nekaj časa je v vaškem zvoniku zazvonilo. Vedel je da je ura sedem, vreme pa čudovito, jasno, kot naročeno. Ugotovil je, da je senca križa dobrih 15 korakov na njegovem vrtu. To mesto je dobro označil in še isti večer na tem mestu izkopal jamo. Vanjo je postavil lončen, z žico ojačan lonec, poln zlatnikov in srebrnikov. Vrh lonca je dobro pokril in na pokrov naložil še nekaj opek in vse skupaj zasul ter izravnal zemljo. Zadovoljen je odšel domov.

Nista minili dve leti, ko je mož nenadoma umrl. Po njegovi smrti so se ljudje večkrat zbirali pri križu in modrovali, kaj pomeni tisti napis zgoraj na križu. Posebno so v križ strmeli na god sv. Ane. Seveda se križ ni pozlatil. Minilo je že kar desetletje, ko je v bližini križa pasel krave pastir, ki je služil na kmetiji novemu gospodarju. Prebiral je napis in ogledoval križ. Nenadoma se mu utrne misel, kaj če je bogatin zakopal zaklad tam, do koder seže senca ob času, kot je zapisano. Začel je s palico brskati po zemlji in kaj kmalu ugotovil, da je nekaj skritega v njej.

Ponoči je naskrivaj odkopal lonec in ga skrnil v seniku. Ugotovil je, da je postal bogat, vendar o tem ni nikomur črhnal niti besedice. Kmalu je odpovedal službo. V sosednji vasi je kupil manjšo domačijo in se oženil. Svojo skrivnost je izdal šele svojim otrokom na smrtni postelji.

Težave Komatarjeve dekletke

Včasih so si fantje krajšali nedeljske popoldneve tako, da so se zbrali enkrat pri eni, drugič pri drugi hiši, seveda, najraje tam, kjer so bila doma dekleta.

Naneslo je, da so nekoč pri Komatarju uganjali razne burke in norce brili, kot se po tunjsko reče. Nekdo se je spomnil, da se bodo skušali, kdo lahko da svojo nogo za vrat. Izgleda pa, da je bilo to vseč deklet, ki je takrat služila pri Komatarju.

Seveda to ni poskušala storiti pred domačimi in pred vasujočimi fanti. Ko pa je na večer morala v hlev, je v šupi poskusila, če si lahko da nogo za vrat. Kmalu ji je to uspelo, a glej ga vraga, noge ni mogla več sneti. Začelo jo je močno boleti in pričela je kričati. Pritekli so vsi, ki so bili prisotni v hiši in ji pomagali sneti nogo z vratu. Zadeva je bila komična predvsem zato, ker ženske v tistih časih še niso nosile spodnjih hlač in ker je bilo veliko gledalcev.

Menda ji ni nikoli več prišlo na misel, da bi delala kakšne podobne poizkuse.

Obvezna oddaja

Po drugi svetovni vojni je oblast predpisala, da je vsaka vas morala zbrati določeno količino hrane, pridelane na kmetijah. Ker pa so ljudje še sami komaj kaj imeli, je bilo to težko urediti. Tako se je v Tunjicah pripetilo, da so tričlanski zbiralci, člani takratnega krajevnega odbora, gnjavili neko gospodinjno, da mora dati nekaj špeha zaseke za obvezno oddajo. Prepričevala jih je, da nima popolnoma nič. Ker ji niso verjeli, so zahtevali, da jim pokaže dežo, to je leseno posodo za zaseko. Odšla je v shrambo in se vrnila s posodo v kuhinjo, kjer jo je z jezo treščila ob tla. Toda glej, v posodi je bilo vse črno ščurkov, ki so se mastili na ostankih zaseke in so se ob katastrofi razbežali na vse strani, tudi po nogah izterjevalcev.

Komisija se je samo spogledala in po poti do naslednjega sosedana ni rekla nobene.

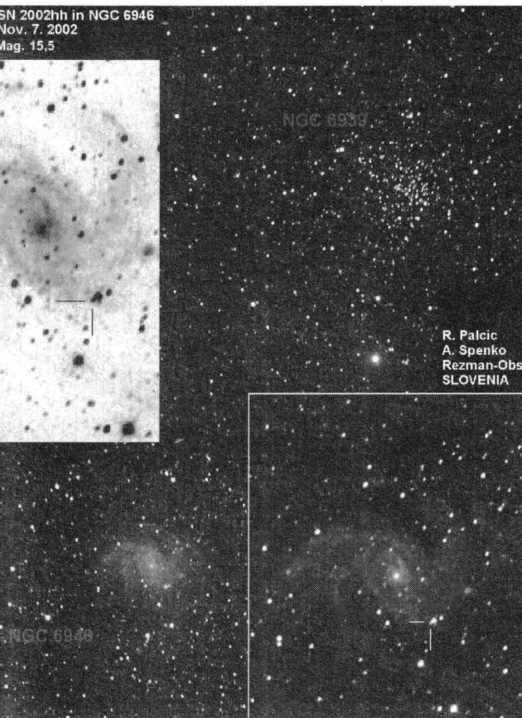
I.N.

RESEN ASTRONOMSKI OBSERVATORIJ

Pri snemanju za televizijsko oddajo Zenit, posvečeni amaterski astronomiji, je bilo potrebno odgovoriti tudi na nekaj osnovnih vprašanj, kot kaj je amaterska astronomija in kakšna je razlika ter odnos do profesionalne astronomije? Če je razlika zlahka opisati kot da je prva ljubiteljska,

druga pa pomeni poklicno dejavnost z vsemi odtenki, ki jih takšen opis ponudi in bi jih lahko deloma primerjali s tistimi v športu, seveda z eno občutno razliko. Nadarjenost ne pomaga kaj dosti. Visoka profesionalna astronomija je odvisna od najnaprednejših tehnologij in seveda sredstev, ki

so potrebna zato. Med visoko tehnološko astronomijo in ljubiteljsko tako v resnici pravzaprav ni kakšne posebne povezave, saj mnogo profesionalnih astronomov sploh ne pogleda v nebo z namenom, da bi se čudili nad lepoto vesolja, ampak le razbirajo najrazličnejše podatke iz zahtev-

Supernova 2002hh je že sedma, ki so jo v zadnjih 100 letih odkrili v Galaksiji NGC 6946. S srednjevelikim teleskopom je mogoče narediti lep posnetek, ki pokaže še kakšno zanimivost v okolici (v tem primeru razsuto kopico NGC 6939) za posnetek same supernove, ki se je nahajala tik ob svetlejši zvezdici, ki pa ne pripada omenjeni galaksiji ampak naši Rimski cesti, pa je potreben večji teleskop z večjo ločljivostjo Rezman III. Slika je le ena izmed nekaj ducatov z observatorija, ki jih vsako leto objavijo na svetovni spletni strani opazovalcev supernov.

nih naprav in skušajo razvozlati uganke o samem vesolju vključno, z nastankom in prihodnostjo. Prave, potrebne torej ni? Velikih observatorijev pa ni bilo nikoli dovolj, da bi lahko pokrili dogajanje na celotnem nebu. Z velikimi teleskopi je namreč mogoče prodreti še globlje v vesolje, a naenkrat je navadno videti še manjši košček neba, kot pa z manjšimi. Zato je bil vedno prostor za amaterje, ki jih ameriški proizvajalci astronomske opreme nagovarjajo z »advanced« ali »more serious«. To seveda pomeni tiste, ki se resneje ukvarjajo z opazovanjem neba, da bi za-

znali spremembe, ki se vendarle vsakodnevno dogajajo na njem, čeprav se povprečnemu ljubiteljskemu astronomu zdi precej statično, razen našega Sončevega sistema. Že v Sončevem sistemu vlada precej večja gneča kot smo domnevali pred desetimi leti, saj je danes znana že množica asteroidov in kar precej takšnih, ki med svojim kroženjem srečajo Zemljo precej od blizu. Potem so tu še kometi, obojih pa v večji oddaljenosti od Zemlje navadno ne vidimo, oziroma nismo videli. Izredno hiter razvoj računalništva, ki je omogočil pravo revolucijo v profesionalni astronomiji, seveda ni šel mimo amaterske. Bolj resnim amaterjem je danes tako dosegljivo marsikaj tistega, kar je bilo še pred desetletjem mogoče samo velikim profesionalnim observatorijem. Takšni amaterji so se potem usmerili v bolj ozka področja, kot so odkrivanje asteroidov, merjenja sija spremeljivk, odkrivanje in merjenje sija supernov v drugih galaksijah.

Z Rokom sva začela opazovati supernove že nekaj mesecev po začetku opazovanj z observatorija in potem kmalu tudi ugotovila, da najina teleskopa za merjenje množice šibkejših nista ravno velika, ravno tako pa tudi ne, da bi lahko ugotovila, da se je pojavila nova v določeni galaksiji. Optika 40 cm dobsona je ponujala dvainpol krat več zbrane svetlobe, vendar bi bilo potrebno optično cev spraviti na motorizirano računalniško podprto montažo. Rok se je tako lotil načrtovanja montaže, sam pa dodatne lope, saj je bilo jasno, da velikega teleskopa (40 cm v vsakem primeru že velja za velik amaterski teleskop tudi v razviti Ameriki) ne bo moč spraviti v obstoječega, želela pa sva se izogniti s premakljivo streho onemogočenim opazovanjem objektov nizko nad vzhodnim in zahodnim obzorjem. Čeprav sva prvo svetlobo skozenj spustila že lanskega novembra, pa sva potem hitro ugotovila, zakaj vendarle niti v svetu ni ravno pretirane množice takšnih teleskopov, ki bi izko-

ristili vse svoje zmogljivosti. Takšen teleskop namreč potrebuje že kar zelo dobro vodenje, če hočemo izkoristiti vse njegove zmogljivosti, parametri pa so navadno nekajkrat zahtevnejši, kot jih ponujajo proizvajalci bolj razširjene sorazmerno dobre amaterske opreme. Ugotovila sva, da napaka ne bi smela biti kaj dosti večja od ene do dveh ločnih sekund, kar omogoča atmosfera v naših krajih v petih do desetih minutah. Ljudem, ki se ne ukvarjajo z astronomijo, pa tudi raznim mojstrom je težko razumeti, kako majhna je ločna sekunda in kakšna natančnost je potrebna. Ena ločna sekunda pomeni, da razločimo dva tolarska kovanca, ki sta položena drug poleg drugega na Starem gradu, opazujemo pa ju z observatorija, ki je oddaljen slabe tri kilometre. Druga zahteva je da ta dva kovanca v osmih minutah prepotujeta s stalno hitrostjo 100 m in ju moramo ves ta čas enakomerno slediti, če hočemo ugotoviti da gre za dva. Ob morebitni majhni napaki tega ne bi mogli, saj bi se pokazal kot le en elipsast, razpotegnjen. Leto je tako minilo predvsem v najrazličnejšem meritvah in ugotavljanju ter odpravljanju minimalnih napak. Na koncu sva prispela tja, kjer je večina večjih resnejših amaterskih observatorijev, to je do korekcije napak z zelo natančnimi ekonderji, s katerimi je mogoče odpraviti mikrometerske napake zobnikov. Tako je teleskop praktično pripravljen za iskanje najprej verjetno kakšnega izbruha nove, v kakšni od galaksij, naše lokalne jate, ki so oddaljene od naše od 2 do 3 milijone svetlobnih let, kjer računava, da je vendarle za odtenek več možnosti, da bi zasledila katero. Supernov odkrijejo res vsako leto precej več, okrog 200 do 300, vendar je galaksij raztresenih po nebu, ki jih je mogoče opazovati s takšnim teleskopom kar 100000, noči pa veliko manj minut in potrebno je imeti nekaj sreče, da je teleskop usmerjen ravno na pravo.

Novo pridobitev, ki sva jo poimenovala Rezman III, torej čaka enako delo kot na observatorijih

resnejših astronomov in profesionalnih observatorijev: manj lepih slik lepih objektov in predvsem množico posnetkov namenjenih le raziskovanju, kjer verjetnost da bi kaj našla, le stežka doseže ena proti tisoč. Upanje je sicer varljiva

stvar, ampak večina ljudi upa, mnogo ljudi pred stavnicami v še tisočkrat in več slabšo verjetnost. Nenazadnje pa v najinem primeru ne gre samo za upanje, ampak se ob vsem skupaj vedno naučiva nekaj novega o tistem, kar

opazujeva ali pa o tem, kako izboljšati svoje teleskope. Temu pa je namenjena tako amaterska kot profesionalna astronomija in povezanost obeh veliko večja kot na večini drugih področij!

Anton Špenko

Zoklarjev France

Inženir France Vrhovnik je bil rojen leta 1880 pri Zoklarju, očetu Janezu, znamenitemu tesarju in krovcu ter materi Marijani Koželj, Sp. Naumovi. Bil je četrti otrok očetovega drugega zakona. Že v osnovni in srednji šoli se je izkazal za nadpovprečno nadarjenega, zato ga je oče po končani srednji šoli poslal na Dunaj, kjer je študiral na Fakulteti za gradbeništvo in arhitekturo in jo tudi uspešno končal. Njegov najbolj znan projekt je Observatorij na Golovcu.

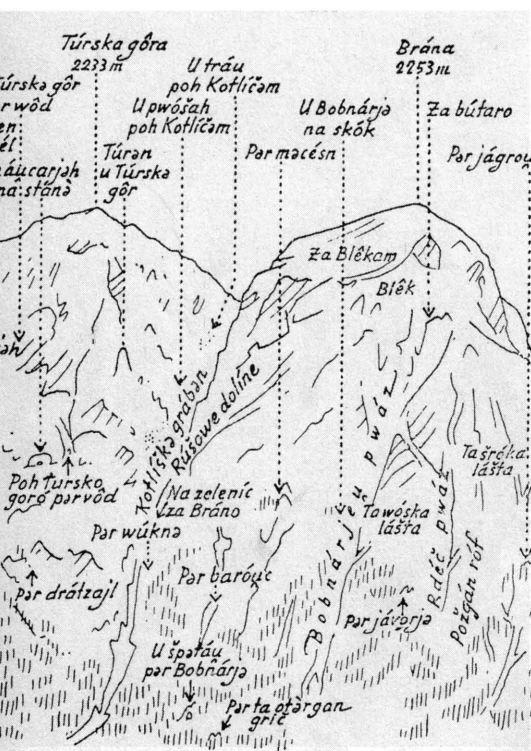
Dočakal je visoko starost 90 let in bil do zadnjega bistrega duha, kar priča njegov zapis, nastal leto dni pred smrtjo, v katerem opisuje, kako so gradili kočjo na Kamniškem sedlu.

Takole začenja: »Kočo je gradil moj oče J. Vrhovnik, tesarski in zidarski mojster, ki me je kot

praktikanta zaposlil pri gradnji s pisarniški deli in z delom na terenu«.

Zaradi spora med Korporacijo in podružnico SPD odnosi niso bili najboljši in tudi gradnja kočje je zastala, saj izvajalcu niso hoteli plačevati računov. Otvoritev kočje so zavlačevali iz leta v leto. France Vrhovnik je sestavil okrožnico in pozval vse, ki jim je slovensko planinstvo sveto, naj pristopijo k slovenskemu planinskemu društvu. Osrednje slov. društvo pa naj formira novo podružnico. Ta okrožnica je bila izdana 10. julija 1906 in jo je podpisal ing. Fr. Vrhovnik, na hrbtne strani okrožnice pa se je podpisalo še 30 somišljenikov. Ta njegova akcija je uspela in pripomogla, da so kočjo naposled odprli 12. 8. 1906.

Tone Palčič

Bobnar, Rezman

Letos je pri Planinski založbi Slovenije izšla knjiga »Zgodovina reševanja v gorah nad Kamnikom«. Avtorjev je sicer pet, toda glavno breme pri nastajanju in izidu knjige je nosil neumorni raziskovalec reševanja v gorah dr. France Malešič. Prijazno mi je dovolil objaviti podatke iz knjige, ki so vezani na Tunjice.

Poleg fotografij ing. Franceta Vrhovnika in njegove hčerke Majde, narodne heroinje, me je opozoril na ime »Bobnarjev pvaz« pod Brano. Drvar Bobnar iz Tunjic je po tej strmi grapi gonil macesne, toda do dna je prignal le še trske. (Glej risbo VI. Kopača)

Iz iste knjige izhaja tudi, da je bil med prvimi gorskimi reševalci tudi Jože Ajdovec - Rezman iz Godiča, ki je umrl leta 1960, star 100 let.

Jože Ajdovec, po domače Rezman, je bil namreč doma pri Rezmanu v Košišah. Kot mlad fant je odšel drvarit v Bosno, ko pa se je vrnil, ni prevzel domačije pri Rezmanu, ampak jo je proti odškodnini prepustil svoji sestri. Ta se je kasneje poročila z Zabavnikom iz Stolnika. Menda Rezmanov rod izhaja iz Jezerškega, kjer se prav tako reče po domače pri Rezmanu in so se do nedavna tudi pisali Ajdovec.

Tone Palčič

Majda Vrhovnik - Lojzka

Hči ing. Franceta Vrhovnika je bila rojena 1922 v Ljubljani. Po končani srednji šoli se je vpisala na Medicinsko fakulteto in bila sprejeta v KPJ. Bila je zelo aktivna v skavtski organizaciji, bila ljubiteljica izletov in pohodov v gore, kjer so se sestajali napredni visokošolci.

Po začetku okupacije je postala kurirka org. sekretarja CKKKPJ Toneta Tomšiča in zaradi varnosti je morala v ilegalo. Italijani so jo v odsotnosti obsodili na do smrtno ječo. Leta 1944 je odšla v partizane. Bila je nemirnega duha in vedno je hotela biti tam, kjer je bilo nevarno. Proti koncu vojne je bila politična aktivistka na izredno težavnem terenu na Koroškem. Koncem februarja 1945 so jo odkrili in zaprli. Četrtega maja so jo gestapovci odpeljali iz zapore in jo nekje v gozdu ustrelili. Nikoli se ni zvedelo za njen grob.

Te podatke je zbral dr. Fr. Malešič iz knjige Miloša Rutarja »Sodelovati in zmagati«, ki je izšla pri založbi Borec v Ljubljani leta 1986.

Nečakinja ing. Fr. Vrhovnika Ivana Zobavnik, rojena pri Zoklarju, živi v Kamniku, nam je ljubeznivo posodila tipkopis, ki ga je sestavil Fr. Vrhovnik in v katerem pripoveduje, kako je iskal grob svoje hčerke. Njegova zelo skrajšana pripoved oz. njen uvod se glasi takole:

»Sina Vladimirja, ki je padel 28. 4. 1945 na Opčinah, sem prepepeljal maja v Ljubljano, o hčerki Majdi pa nisem imel po prevratu nobene vesti. Znano mi je bilo, da se je proti koncu vojne zadrževala v okolici Celovca.

Na kongres AFŽ so se 9. 6. 1945 pripeljali v Ljubljano tudi Korošci. Šel sem v Šentvid, kjer je bil najavljen sprejem, da bi izvedel kake podatke o hčerki. Tam sta mi dve mlajši Korošici povedali, da je Majda v Celovcu umrla. Proti koncu januarja 1945 so mojo hčerko v Celovcu prijeli

gestapovci. Od 2. do 6. maja 1945 so morali Nemci vse zapornike - bilo jih je nad 500 izpustiti iz Celovških zaporov. Le Majdo sta dva gestapovca odpeljala iz zapore in jo uklenjeno gnala po Velikovški cesti proti artilerijski kasarni. Kaj se je nato z njo zgodilo, ni znal nikdo povedati. Izginila je brez sledu.«

France Vrhovnik je po teh pogovorih zaprosil za potno dovoljenje, da bi poiskal hčerkin grob in njene posmrtne ostanke prepepeljal v domovino. Šele aprila 1947 se mu je posrečilo dobiti dokumente za potovanje v Avstrijo in to preko Madžarske.

Preko Dunaja, kjer je čakal na dovoljenje za vstop v angleško cono, mu je končno uspelo priti v Celovec. Tam mu je hčerkin

soborka Jana, ki je po srečnem naključju ostala živa, opisala, kako so Majdo aretirali. Od Majdinih sojetnic iz celovškega zapore pa je zvedel, koliko je pretrpela od nenehnih zasliševanjih in mučenjih. Nikakor pa mu ni uspelo zvedeti za hčerkin grob. Svojo pripoved je Fr. Vrhovnik sklenil z besedami:

»Navzlic vsemu prizadevanju se moja želja, da bi bila Majda pokopana v skupnem grobu v Ljubljani z bratom Vladimirjem, žal ni izpolnila. Zaslužila pa je, da je bila za njeno nesebično borbo proti okupatorju proglašena za narodno herojko.«

Ljubljana, decembra 1958

Vrhovnik Fran

Novejša zgodovina tunjških domačij in njihovih prebivalcev III.

Letos je na vrsti ena največjih, če ne največja: Jerovškova oz. po domače Jerušekova.

Ime domačije je zelo verjetno nastalo iz imena Jera. Jerovšek naj bi torej bil Jerin sin. Domača imena so nastala ali iz osebnih imen ali iz krajevnih, ledinskih in sploh imen iz okolij, iz katerih je prišla določena oseba. V Tunjicah n.pr. Švab prišel iz Švabske, ali n.pr. Dolenc, ki je doma v Dolini.

Tokrat imamo torej opravka z domačim imenom, ki je nastalo iz lastnega imena. Ko pa so ljudem zaradi razpoznavanja poleg lastnega imena dodali še priimek, so ga praviloma izvedli iz domačega imena. Tako so se pri Jerovšku najprej pisali Jerovšek. V 18. stoletju in do l. 1849 je domačija spadala pod »Špital« (bolnico) v Kamniku, kamor so morali plačevati desetino in opravljati dela za lastnika. Posestvo je obsegalo 35 johov in 1168 klafter, kar pomeni današnjih dobrih 20 hektarjev. Velikost se do današnjih dni ni spreminjala. Nekoliko se je celo povečala, ko so izumrli Jankovi in je njihovo malo posestvo pripadlo sorodnikom in sosedom Jerovškovicim

Domačija leži na Zadnjem robu ali po tunjško (nekoč) v »Unih Tuncah«. Je eno največjih posestev v Tunjicah in je vedno veljalo za trdno in za tiste čase gospodarsko uspešno domačijo.

Peter Pavel Glavar, ki je prvi opisal prebivalstvo oz. duše svoje fare, kamor je spadalo tudi naselje Tunjice, je leta 1754 našel pri Jerovšku naslednje prebivalce:

Gašper Jerovšek, gospodar, star 60 let. Rojen je bil torej leta 1694, Neža, njegova žena, roj. Štebe, doma iz Suhadol, stara 42 let ali 18 let mlajša od moža,

Poročila sta se, ko je bilo njemu 39, njej pa 21 let!

Na domačiji je takrat živelo še 8 njunih hčera: Marija, stara 20 let, Uršula, stara 18 let, Helena, stara 16 let, Neža, stara 14 let, Elizabeta, stara 11 let Katarina, stara 9 let, Barbara, stara 7 let in Marjana, stara 5 let.

Pri hiši sta bila še gospodarjeva brata: Primož, star 42 let in Fortunat, star 37 let. Skupno je leta 1754 pri Jerovškovih živelo 12 ljudi. Po podatkih iz župnijskega arhiva v Komendi se je število ljudi pri Jerovšku v letih 1754 do 1788 gibalo med 8 in 12. Zasedil sem še podatek, da je leta 1798

umrl Matevž Jerovšek, verjetno nezakonski sin katere od zgoraj navedenih osmih hčera.

Ob osmih hčerkah, ki so se rodile Gašperju in Neži, pa ni bilo sina, ki bi prevzel posestvo. Zatorej je posestvo podedovala najstarejša hči Marija, ki se je poročila z moškim, ki se je pisal Kosu in je bil doma iz Potoka pri Komendi. Žal naslednji rod ni nikjer opisan. Po 1796, ko so Tunjice, skupaj s Tunjško Mlako, Lanišami in delom Košiš, postale samostojna podružnica oz. lokalija, so krstne, poročne in mrliške knjige vodili v Tunjicah. Teh knjig pa nisem nikjer uspel najti.

Vnuk Potočana je bil Jožef, ki ga je tunjški kaplan že vpisal pod priimkom Kozel. Rojen je bil leta 1803, njegov brat Anton pa 1806.

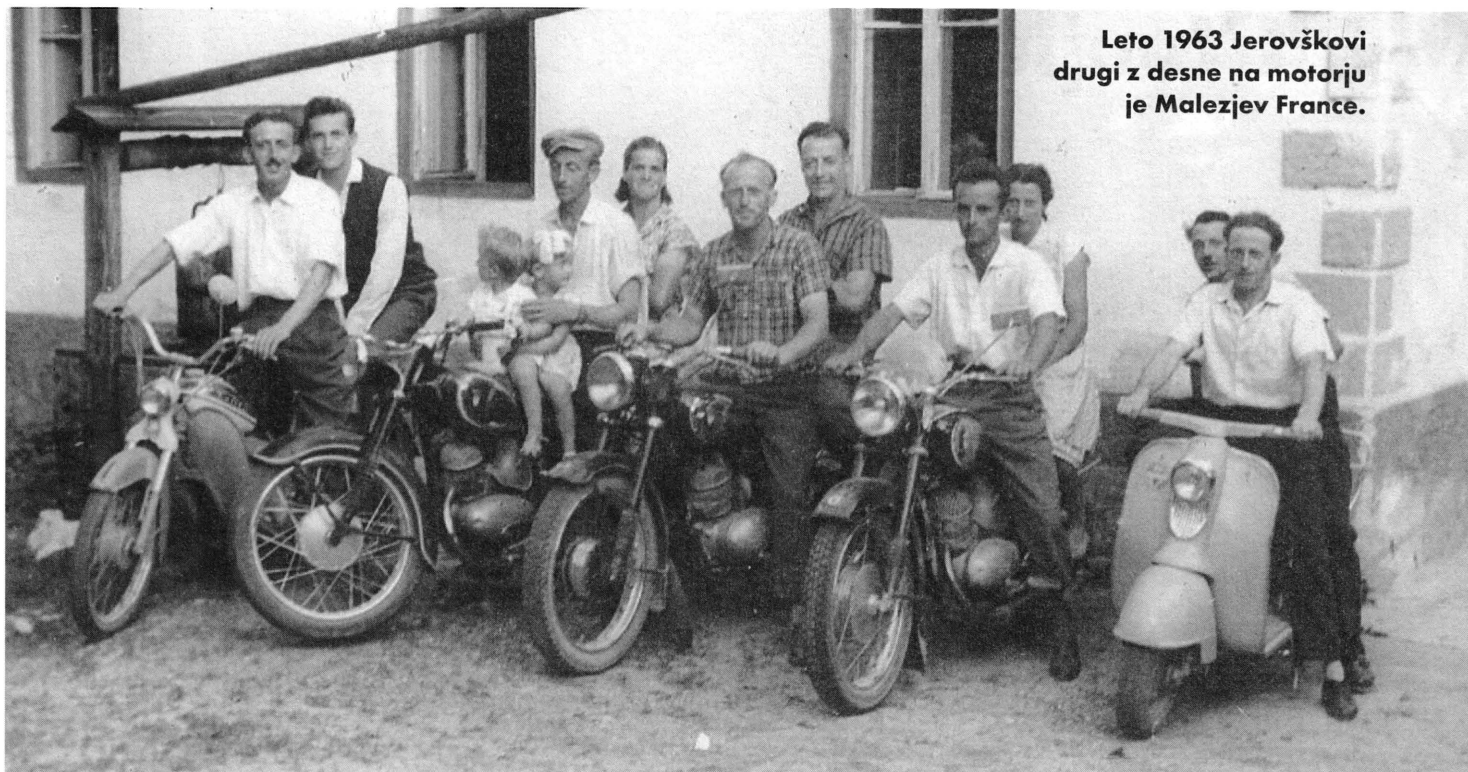
Jožef se je prvič poročil s Franciko Zakovnik, roj. 1811, ki je bila doma v Senožetih, fara Šenturška Gora. Imela sta dve hčerki in sicer Marijo, roj. 1835, ki se je leta 1860 poročila z Jurijem Nograškom Zg. Naumom in je umrla 1924 v starosti 89 let ter Nežo, roj. 1837, za katero se ve le, da je l. 1906 umrla v Kamniku. Žena Franca je Jožefu umrla l. 1842 in še istega leta se je drugič poročil in sicer z Marjano Sitar Sp. Sitarjevo. Z njo je imel Jožef sinova Jožefa, roj. 1847 in Franceta, roj. 1849. France je leta 1890 kupil Jankovo domačijo in se l. 1892 poročil s Terezijo Jagodic s Komendske Dobrave. Njun sin je bil Jankov Lojze, ki smo ga vsi starejši dobro poznali, posebno kot birta in mesarja.

Poleg teh dveh sinov je imel Jožef še tri mlajše brate: Jakoba, Jurija in Jerneja. Brat Jernej se je l. 1874 poročil z Gradišek Marijo Odamovo. Žena je od Odamovih dobila za doto Prajzovo bajto, kamor sta se z možem vselila.

Jerovškova družina, leta 1963

Manjkata Lojze in Ludvik

Leto 1963 Jerovškovi
drugi z desne na motorju
je Malesjev France.

Otrok nista imela. Jernej je umrl 1896. leta. Za Jakoba in Jurija ni podatkov.

Jožefov prvorojenec, tudi Jožef po imenu, je nasledil očetovo posestvo in se je l. 1873 poročil z Marijo Kosirnik, roj. 1852 pri Zg. Kosirniku. V zakonu se jima je rodilo 12 otrok:

Marija, roj. 1873, umrla jan. 1874, stara 14 dni,

France, roj. 1875, umrl 1962, samski,

Franca, roj. 1877, umrla 1967, samska dočakala torej 90 let,

Marija, roj. 1878, ki se je l. 1900 poročila v Moste pri Komendi,

Matevž, roj. 1880, duhovnik, ki je umrl 1915 v Dobropolju,

Janez, roj. 1882, kasnejši gospodar,

Jožef, roj. 1884, ki se je l. 1919 priženil k Mevžarju,

Andrej, roj. 1885, ki se je leta 1920 priženil v Pirniče,

Gregor, roj. 1889, ki je bil gluhonem. Nekaj let starega so ga opikale čebele in starši so mu glavo vtaknili v čeber z vodo. Od takrat dalje ni več slišal in govoril. Bil je lovec, čebelar in kladvec. Umrl je l. 1961.

Anton, roj. 1891, ki je leta 1918 padel pri Assiagu v Italiji,

Ana, roj. 1895, umrla 1897,

Alojzij, roj. 1899, ki se je l. 1920 priženil na Pšenično Polico in kasneje v Cerklje.

Naslednji gospodar Janez, ki pa se je že pisal Koželj, se je l. 1923, star 41 let, poročil z Rozalijo Romšak Španovo iz Cerkljanske Dobrave. Rozalijin oče Primož je bil Zg. Hribarjev, ki se je iz Lanišk Španu priženil l. 1868. Rozalija je bila 14 let mlajša od Janeza. V 15 letih je rodila 12 otrok:

Janez, roj. 1924, umrl po porodu,

Janez, roj. 1925, je bil gradbeni delovodja, živel v Ljubljani in umrl 1982,

Jožef, roj. 1926, tesarski mojster. Leta 1958 se je oženil z Julijano Uršič Nivčarjevo. Odselila sta se v Moste pri Komendi, kjer mu je sestrična, hči tete Marije, izročila posestvo pri Kovaču oz. Bajdovcu,

Anton, roj. 1927, gospodar, ne-oženjen,

Jernej, roj. 1928, žagarski delavec, poročen z Marijo Uršič Nivčarjevo. Zgradila sta hišo na Pustoti, vendar sta se z družino preselila k Jerovšku, kjer je na domačiji ostal sam Anton.

Andrej, roj. 1929, gradbeni delo-

vodja, poročen v Olševku pri Nevljah,

Alojz, roj. 1930, kovač, poročen na Križu pri Komendi, kjer je l. 1981 umrl,

Po 7 fantih so pri Jerovšku končno dočakali tudi deklico.

Cecilija, roj. 1931, umrla samska 1971,

Ludvik, roj. 1935, elektrotehnik, delovodja, poročen v Cerkljah,

Rozalija, roj. 1938, poročena pri Sp. Golobu, umrla 1987. l.,

Peter, roj. 1940, dipl. ing. strojništva, poročen v Kamniku.

Po smrti sestre Cecilije je gospodar Anton ostal sam na kmetiji.

Zato je privabil brata Jerneja z družino, da so se preselili k njemu in mu pomagali obdelovati veliko posestvo.

Pri Jerovšku poleg gospodarja Toneta živijo še brat Jernej z ženo Micko ter otroka Jernej,

roj. 1969 in Marta, roj. 1976. Starejša hčerka Marinka, roj. 1968,

pa se je poročila h Komatarju.

Po končani drugi svetovni vojni je bilo pri hiši 15 ljudi: gospodar, gospodinja, 10 otrok ter dva strica in teta. Če se ne bi brat Jernej z družino preselil domov, bi danes v tej nekoč vedno zelo številni družini živel Tone sam.

Tone Palčič

RK Tunjice

Nemalokrat smo ogorčeni, ko slišimo za razne afere. Prav zagotovo afera ni nikomur v ponos. Še toliko slabše pa je, da se je afera zgodila v RK, dobredelni organizaciji, ki naj bi ljudem lajšala težave. Napak drugih mi ne moremo popraviti, bomo pa se še naprej trudili in delali za naš kraj.

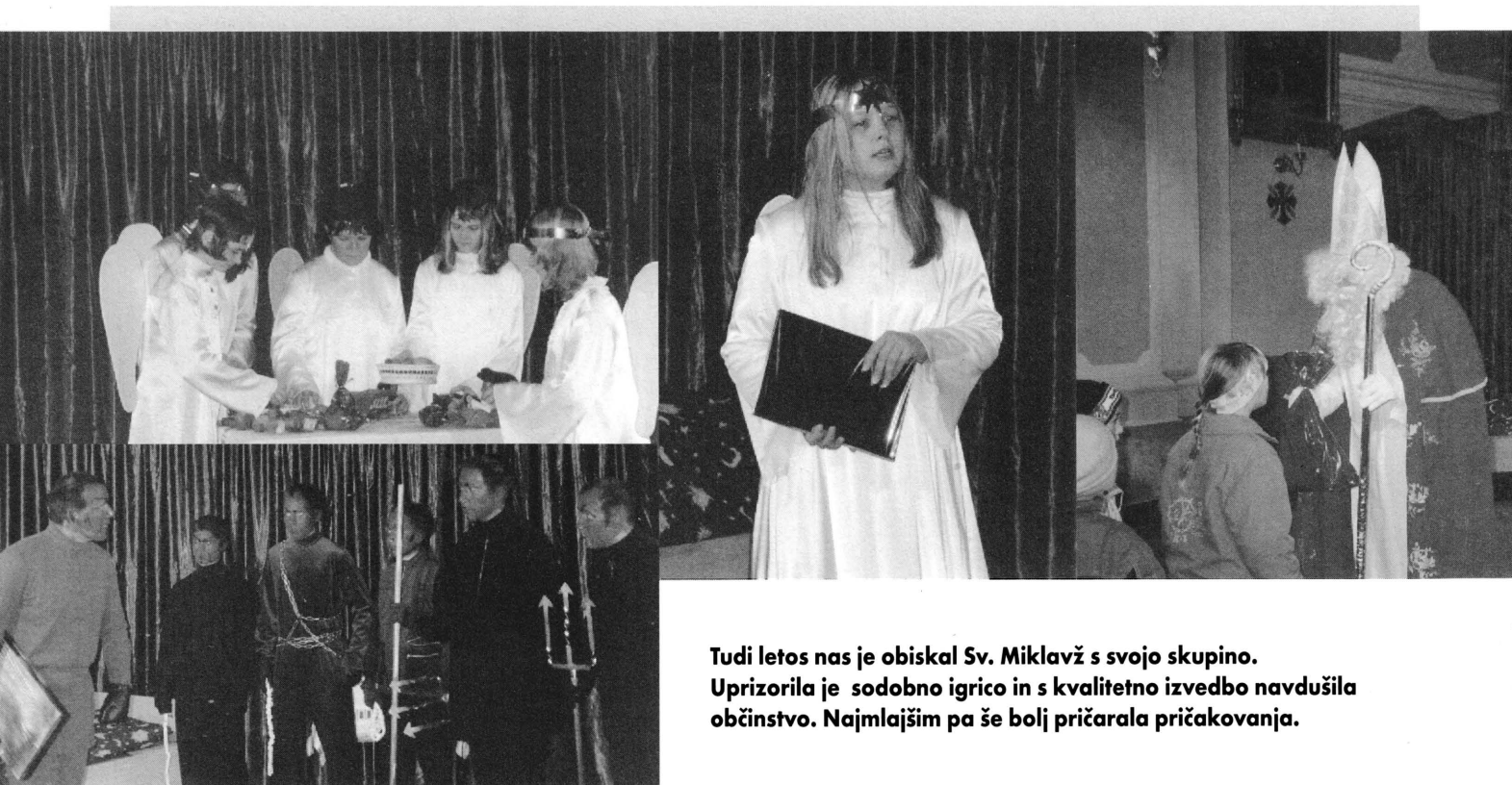
Da pa nismo izgubili zaupanja, dokazuje to, da sta na krajevni odbor RK Tunjice prinesla 50 tisočakov Janez Torkar in Angela Vrhovnik. Nemalo sem bila presenečena. Razložila sta, da sta se za ta korak odločila zaradi prodaje Forkeljnovе hiše. Rekla sta, da so pri gradnji te hiše pomagali vsi Tunjičani in ker se je ta hiša sedaj prodala, ta znesek namenjata kot nekakšno zahvalo v pomoč pred mnogimi leti. Jaz bi se v imenu Krajevnega odbora Tunjice ob tej priliki rada zahvalila Janezu Torkarju za dar in izkazano pozornost.

Ana Stele

Ob Materinskem dnevu letos.

**Vsem krajanom Tunjic
želim v imenu RK vesele
božične praznike, miru v duši in
notranjega veselja.
Ob novem letu
pa zdravja in sreče.**

Tudi letos nas je obiskal Sv. Miklavž s svojo skupino. Uprizorila je sodobno igrico in s kvalitetno izvedbo navdušila občinstvo. Najmlajšim pa še bolj pričarala pričakovanja.

90 let Jamšek Katarine - Žganove

V sončnem oktobrskem popoldnevu sem malo pred njenim 90. rojstnim dnevom obiskal Žganovo Kati. Seveda najraje sliši na to ljubkovalno ime. Imela je ravno obiske. Rajko in Franci sta bila pri njej. Skupaj smo jo nagovorili, da nam je povedala nekaj iz svojega devet desetletij dolgega življenja.

»Rodila sem se pri Grosu v Studencih v očetovem drugem zakonu. Bilo nas je dvanajst otrok, iz prvega zakona pa še štirje.

S šestnajstimi leti sem se preselila k sestri. Z zvezami sem dobila delo v Remčevi tovarni na Duplici. Po enem letu pa sem šla služiti k podjetniku Škofu v Kamnik. Tam smo delali in polnili brezalkoholne pijače, šabeso in krehelne. Ko je bila pijača pripravljena, sem jo s konjem razvozila do Medvod, Smladnika, Trzina in Mengša.

Tisti čas pa je skupina tunjskih fantov kosila in sušila seno bogatim kamniškim kmetom. Vodja te skupine je bil Dolenčev Florjan. Gospodar me je poslal k Grčarju, kjer so Tujničani sušili seno, in sicer z namenom, da jih najamem še za Škofove travnike. Seveda so se z menoj, kot mladim dekletom, začeli »norce brit«. Tudi ponujeno delo so radi sprejeli. Kmalu so se začeli sliniti okrog mene. Posebno vztrajen je bil Peter z Viševce, ki pa je osramočen odstopil, ker mi ni mogel "držati špage" pri košnji. Rekel je, da se pač po krompirjevi juhi za kosilo ne da kositi. Koso je vrgel v breg in osramočen odšel. Največjo pravico do mene si je kot vodja tunjskih delavcev lastil Dolenčev Florjan. Ker pa je bil Dolenčev grunt že oddan bratu Jožetu, je imel kaj majhne možnosti. V tistih časih so se pač najlaže ženili dediči gruntov.

Pri Žganu pa je kmetija kazala Francetu, pa tudi France je v meni videl dobro delovno silo,

saj je kosa meni velikokrat bolje rezala kot kakšnemu bahatemu fantu.

Po osmih letih dela pri podjetnem Škofu sem se leta 1941 poročila z Žganovim Francetom. Poroka je bila v Kamniku na Šutni, v hudi zimi. Poroko je s sanmi in konjem vozil sosed Grega.

Ko sem prišla k Žganu za ta mlado, so bili poleg moža pri hiši še Tone, Stane, Dionizij, Micka in mama. Posebno Tone ni bil mojega prihoda nič kaj vesel, saj je bil tedaj še dokaj mlad in grunt je bil njegov. Vseeno mu je po tedanji navadi kazalo, da ta mladi nekaj da. Prinesel je nekaj denarja, pa mi ga ni hotel dati v roke. Vrgel ga je kar po tleh. Pobrli pa so ga mama.

Franceta so prepričali, da je bolje, da ne dobi kmetije, ker bi s tem lahko izgubil »šiht«. Po Tonetovi smrti je grunt pripadel bratu Luki. Bovčov Luka se je gruntu odpovedal v najino korist pol-pol. Po plačilu davkov na obeh kmetijah smo lahko napravili oporoko.

Moji sogovornici se je kar dobro odvezal jezik, le kar naprej me je opozarjala, da to in to ni za zapisat.

Ko sem jo končno povprašal po zdravju, je odgovorila, da zadnje čase sicer ni najboljše. »V bolnici še nisem bila nikoli. Pri zdravniku pa sem bila nazadnje takrat, ko je umrl stari Mešnar, to pa je 25 let.«

»Kaj pa dolgčas zdaj, ko ste brez moža?«

»Za družbo imam kure in trop muckov. Pa Franci in Rajko kaj prideta. Ne stokam za nobeno stvar, saj sem bila vse življenje vajena skromnosti. Ja veš, morja pa še nisem videla. Nekoč sem bila na izletu v Doberdobo, kjer je menda pokopan Francetov oče, ki je ostal v prvi svetovni vojni.

Zelo mi je dolgčas po sosedi

Pepci, ki je odšla v Dom starejših občanov v Kamnik.

Ja, pa še to ti povem, ko sem hotela oddati zadnjo kravo, je noben mesar ni hotel, ker je bila predebela. So rekli, da ima samo loj.

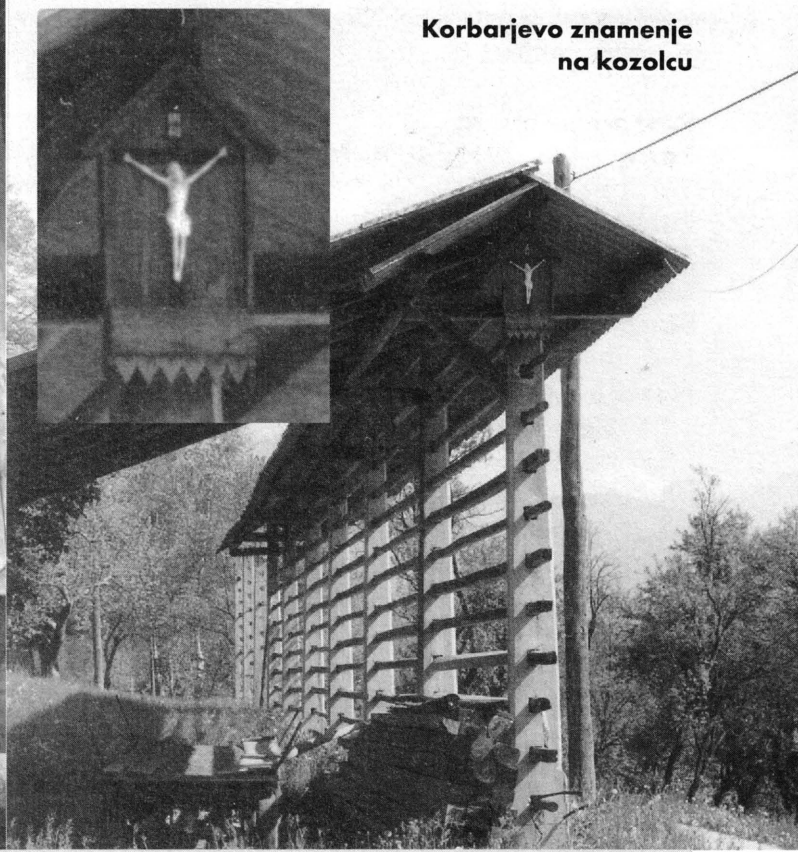
Katarina, želimo Ti, da še dolgo ostaneš trdna kot si in da še dolgo ne bi obiskala zdravnika.

Ivan Nograšek

Tunjiška znamenja

Mevžarjevo znamenju
na gospodarskem poslopu

Korbarjevo znamenje
na kozolcu

Veselovo znamenje Okrogle

obletnice

Osmega decembra, na praznik Marije Brezmadežne, so blagoslovili obnovljeno Veselovo znamenje na Grabnu, postavljeno leta 1892.

Domačini in okoličani smo se na to znamenje navadili, pravzaprav preveč, in obnova nas je zdramila, da smo začeli več misliti nanj.

Ne poznam njegove zgodovine. Kot otrok se spomnim kmeta, Veselovega Julija, ki je imel konje in hlev poleg znamenja.

Tudi zame ni bilo nič posebnega. Vozil sem se mimo, se prekrižal, tudi sedaj, ko je bilo prazno. Nekaj pa me je zganilo! Kakšen srečen obraz je imel zidar, ko je popravljal okrušene robove, kot mati, ki neguje otroka. O vsem pa sem začel razmišljati, ko so se moje oči srečale z očmi fanta, ki je pravkar končal postavljanjem Marijinega kipa.

Samo mimo sem se peljal, pa vendar tega ne morem pozabiti. Kakšen izraz v očeh, na obličju, v nasmehu sama sreča, nepopisna sreča!

In te dni se sprašujem: »Zahvaliti sem se moral Mariji za rešitev po operaciji«. Nihče ni hotel denarja. Vsi so bili srečni, da lahko sodelujejo.

Prav tako je bilo doma, ko je veter podrl križ in je mama prosila Tunjičane, če bi naredili novega. S kakšnim žarom v očeh, ki je prehajal na njihove lopataste, zgarane roke, so ga postavljali. Nihče ni vzel plačila.

V intervjuju je prof. dr. France Bučar dejal: »Ekonomija ni vse, ne?«

domačin

Pred 250 leti, 11 junij 1752

Iz Komende je v staro tunjiško cerkev v procesiji prenesen relikviarij s koščicami mučencev. V kroniki Petra Pavla Glavarja beremo, da se je procesije udeležilo deset tisoč vernikov, prvi so bili že v Tunjicah, medtem, ko so se zadnji uvrščali v sprevod. Podeljenih je bilo čez 900 obhajil.

Pred 240 leti, 2. maj 1762

Na tretjo povelikonočno nedeljo je Peter Pavel Glavar blagoslovil in vzdal temeljni kamen za novo cerkev.

Pred 120 leti

Leta 1882 so na pobudo tedanjega župnika Matije Kralja zamenjali zvonove s komendski-

mi. Takrat je prišlo do dokaj ostrega spora med krajani.

Pred 30 leti

Zgrajen je bil prvi del vodovoda Kamnik-Tunjice.

Rast prebivalstva

Leto	1910	1990	2002
Tunjice	311	219	250
Tunj. Mlaka	147	277	289
Košiše	27	43	39
Laniše	65	59	71
Skupaj	550	598	649

Nekaj iz letošnje kronike

- 1.1. Že na novoletni dan slovenske ceste vzamejo šest življenj in eno planine.
- 6.1. Že druga smrtna nesreča v kamniških planinah. 15-letni fant se z manjšim letalom namerno zaleti v nebotičnik na Floridi.
- 7.1. Adrijino letalo se mora vrniti s poleta v Pariz, ker je odpovedal en motor.
- 22.1. Konec mrzlega vremena, ki je trajalo vse od božiča, tudi do 20°C.
- 12.2. Iransko potniško letalo se zaleti v goro. 118 žrtev.
- 20.2. Na potniškem vlakcu v Egiptu izbruhne požar, v katerem zgori 373 ljudi.
- 28.2. Konec evropskih valut. Uveljavi se EURO.
- 29.3. Na cvetno nedeljo v Tunjicah ukradejo cerkveno nabirko.
- 30.3. Umre britanska kraljica mati, stara 102 leti.
- 31.3. Pod Kalškim grebenom najdejo kosti Janeza Marinka, ki je pred dvema leti v Kokri ustrelil ženo in

- svakinjo.
- 15.4. V Koreji strmoglavi letalo, 116 mrtvih, 20 potnikov preživi.
- 18.4. Manjše turistično letalo se zaleti v 26-nadstropno stolpnico v Milanu, trije mrtvi.
- 3.5. V Bangladešu se potopi trajekt, več kot 300 mrtvih.
- 4.5. V Nigeriji se letalo zruši na naselje. Več kot sto mrtvih.
- 7.5. Samomorilci v Izraelu povzročijo veliko mrtvih. Zruši se kitajsko letalo, 130 mrtvih.
- 8.5. Manjše letalo se zaleti pri Divači, trije Švedi mrtvi.
- 25.5. Padec tajskega letala v morje in nesreča vlaka v Mozambiku terjata okrog šeststo mrtvih.
- 23.6. Najtoplejši junijski dan v zadnjih sto letih, 35°C v Ljubljani.
- 28.6. Odprtje 15 km dolge avtoceste proti Trojanam.
- 30.6. Huda nesreča poljskega avtobusa na Madžarskem; žrtve so bili romarji v Medžugorje.
- 1.7. Dve letali se zaletita nad Bodenskim jezerom, 71 mrtvih.
- 27.7. Na letalskem mitingu v Lvovu se zruši veliko vojaško reaktivno letalo na gledalce; več kot 80 mrtvih.
- Avg. Zelo velike poplave v Nemčiji, Češki in Avstriji.
- 27.9. Potopi se senegalski trajekt, okoli tisoč mrtvih.
- 9.10. Huda nesreča pri vzdrževanju žičnice na Golteh,

- ki je zahtevala dve življenji.
- 12.10. Teroristični napad na otoku Bali. Okrog 200 mrtvih.
- Okt. Ostrostrelec v Ameriki strelja naključno mimo-idoče.
- 23.10. V Moskvi Čečeni zajamejo 800 talcev. Po posredovanju specialcev več kot 200 mrtvih. V koncertno dvorano so spustili plin, ki je v trenutku omamil talce in njihove ugrabitelje in jih veliko tudi usmrtil.
- 31.10. V srednji Italiji potres poruši šolo in vrtec. V ruševinah je ostalo 29 mrtvih, največ otrok.
- 7.5. V Luxemburgu pade letalo, 20 mrtvih. V Franciji zagori potniški vlak, 12 mrtvih. V Egiptu nesreča avtobusa zahteva 25 žrtev. V Ljubljani vojakom ukradejo orožje.
- 10.11. Prvi krog volitev, ki pa ne prinesejo ne predsednika države, ne župana občine Kamnik.
- 12.11. Pojavi se velika mlečna afera, ker naj bi se v mleku pojavil prepovedan antibiotik. Vsak dan v Ihanu zlijejo v gnojnico 150 ton mleka.
- 15.11. Vreme se otopli do 20°C. To je menda pravo martinovo poletje.
- 20.11. Prispevke za Tunški glas je treba oddati. Ne vemo pa, kaj se bo dogajalo do konca leta 2002.
- I.N.

Kronika

1902-2002

Pred sto leti se je v tunjiški županiji rodilo 15 otrok, umrlo pa je 12 župljanov. Poročili so se štirje, t.j. dva tunjiška para.

1912-2002

Rodilo se je 18 otrok.

Pred 90 leti je umrlo 9 faranov, poročilo pa se je 6 parov, od tega 8 Tunjičanov.

Letos je 90 let dopolnila tudi Jamšek Katra Zg. Žganova, ki se je sem pridožila.

1922-2002

Pred 80 leti se je poročilo 5 parov, od katerih je bilo 8 Tunjičanov. Umrlo je 7 faranov. Od 11

otrok, rojenih leta 1922, so letos 80-letnico praznovali:

Čimžar Anica Zg. Sitarjeva, roj. Šmidovnik Zg. Košiševa
Lah Cecilija, roj. Lanišek Zg. Laniškova, živi v Ihanu
Zobavnik Franšička Strehova, ki se je sem pridožila iz Praprotna.

1932-2002

Rodilo se je 19 otrok, umrlo 8 lju-

di, poročila pa sta se 2 para - 3 Tunjičani.

70-letnico so letos praznovali:

Golob Julijana - Zg. Golobova, roj. Golob Sp. Golobova

Grkman Štefanija - Mlakarjeva, živi v Zalogu

Jankovič Franc - Kotnikov

Lah Janez - Zg. Kosirnikov

Lanišek Antonija, roj. Mlakar Sp. Hribarjeva, živi v Kamniku

Malež Peter - Verovškov

Rems Franciška - Seliškarjeva, roj. Vrhovnik Žerjavova

Sedušak Ljudmila - Sušakova, roj. Šmidovnik - Zg. Košiševa

Šmidovnik Valentin - Vogrinov

Šmidovnik Julijana - Zg. Košiševa

Štupar Alojz - Ukušekov, živi v Košišah

Treven Marija, roj. Vavpetič Krtova

Vombergar Ivan - Korbarjev

Vrhovnih Franc roj. pri Holcar-

ju, sedaj Znamenšek

Vrhovnik Marija - Znamenškova, roj. Nograšek, Šmidova

Žagar Ivan - Udamov, živi v Mekinjah

Železnikar Ana Martinežova, roj. Podjed Žvabova

Žumer Ciril - Podarjev, živi v Kamniku

1942-2002

Rodilo se je 5 otrok - močno se občuti vpliv vojne. Umrlo je 6 faranov, porok pa v tunjiški

cerkvi seveda v tem letu ni bilo.

60-letnico so letos praznovali:

Vrhovnik Roman Zoklarjev, živi na Šenturški Gori

Mlakar Simon - Sp. Hribarjev, sedaj Vovkov

Golob Antonija, Smrekarjeva

Šmidovnik Ivanka - Pikovčeva, por. in živi v Preserjah pri Radomljah.

1952-2002

Rodilo se je 12 otrok, umrli pa so Vinšek Katarina Voštarska, Podjed Aleš - Žvabov in Zobavnik Jože Strehov.

Abrahama so srečali naslednji Tunjičani:

Adamovič Anka Jamovčeva

Čevka Peter - Sp. Koželjev

Kaplja Miroslav - Odamov

Kosirnik Marjana roj. Sedušak

Vogarjeva, sedaj Mihova

Koželj Srečo - Vinšekov, sedaj Špornov

Nograšek Jože - Šmidov

Nograšek Ljudmila - Košiševa

Rajšp Marjeta - živi pri Vinskem Komovcu

Sedušak Milan - Komovčev

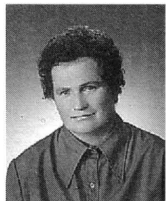
Sedušak Milena - Sušakova

Sedušak Veronika, roj. Grkman

Matijeva, sedaj Dolinškova

Vinšek Franciška - Voštarska

Zobavnik Olga - Potokarjeva

8. februarja
je v 66. letu umrla

Terezija Podjed
Žvabova mama iz Laniš.

Na Žvabovo domačijo se je poročila iz Kostanja v Tuhinjski dolini. Zadnjih nekaj let se je vztrajno bojevala s težko boleznijo, ki pa ji je letos podlegla.

11. aprila
je v 74 letu umrl

Aleš Vrhovnik
Davčarjev oče

Mnogo let je služil svoj kruh v Nemčiji na Bavarskem. Zadnja leta mu je močno opešal vid, tako da se je bolj držal svojega doma.

15. novembra
je po kratkotrajni in
hudi bolezni umrl

Franc Matija Burger

Zadnjih nekaj let je stalno živel v Tunjicah 26b. Bil je zaposlen kot računalniški programski inženir. Pokopali smo ga na njegov 62. rojstni dan, 20. novembra v Ljubljani.

V letu 2002 so umrli naslednji naši rojaki, ki so živeli izven rojstne fare

-11. januarja je po dolgotrajni hudi bolezni v Mostah umrla Franciška Burger, stara 52 let. Rojena je bila pri Sp. Kosirniku.

-7. februarja je v Bitnjah pri Kranju umrla Tončka Zevnik, stara 84 let. Rojena je bila pri Zotlarju.

-22. februarja je v Mekinjah umrla Ivanka Žagar stara 89 let. Rojena je bila pri Griljušku.

-14. marca je umrla Jamrova mama na Šenturški gori. Rodila se je 27.3.1906 pri Spodnjem Sitarju. Manjkalo ji je 13 dni do polnih 96 let. Po naših podatkih je to druga najstarejša naša rojakinja, vsaj po letu 1800.

-4. aprila je v Holandiji umrl naš rojak Karel Pregled, Zg. Dolencev, star 85 let. Ker smo bili z njim v rednih pisemskih stikih in smo mu

pošiljali naš časopis, nam je njegova žena Ana Maria Moser poslala osmrtnico.

-25. maja je v Mekinjah umrla Zofija Slanovec. Rojena je bila leta 1917 pri Griljušku.

-22. julija je v Kamniku umrla Polonca Torkar. Rojena je bila leta 1923 pri Mohtu.

-31. julija je v 47. letu po hudi bolezni

v Kamniku umrla Jožica Vrhovnik. Rojena je bila v Tunjicah pri Strehovcu.

V začetku decembra je v Ameriki v mestu Portland umrl France Gerkmann, bivši gospodar pri Jamovcu. Rodil se je leta 1912 pri Matiju. Od konca vojne, to je 57 let, pa je živel v Združenih državah Amerike.

VESEL BOŽIČ IN SREČNO NOVO LETO 2003 VAM ŽELIJO TUNJIŠKA DRUŠTVA:

Samopomoč, Gasilci,
Rdeči križ, Oktet, Športno društvo,
Sadjarsko-vrtnarsko društvo
ter sponzorji tega časopisa:

MILAX d.o.o.

BRODAR DUŠAN s.p.

V.D. D.O.O. KAMNIK - DRAGO VRHOVNIK

INSTALACIJE LEOPOLD KOPŠE s.p.

AVTOMEHANIKA JANEZ SMOLNIKAR s.p.

GOSTILNA ZA TUNCO s.p.

SAMSON KAMNIK d.o.o.

AVTOKLEPARSTVO FRANC VINŠEK s.p.

TESARSTVO JUSTIN KLANŠEK s.p.

KROVSTVO KOSIRNIK - KOŽELJ d.n.o.

PETER ŽELEZNIKAR s.p.

CIRIL SEDUŠAK s.p.

KROVSTVO MILAN SEDUŠAK s.p.

GRAVERSTVO MIROSLAV VRHOVNIK s.p.

TRGOVINA ŽIROŠNIK s.p.

ORKA PEST s.p.

REPA s.p.

GRANDA & OBRAT 91 d.o.o.

CVETLIČARNA KATJA V.D. d.o.o.

LIVARSTVO MIRO KAPLA s.p.

GOSTILNA SLANOVEC s.p.

KROVSTVO FRANC ZOBAVNIK s.p.

TESARSTVO BITENC s.p.

ŽAGARSTVO BOŠTJAN VRHOVNIK s.p.

MIZARSTVO TONE VRHOVNIK s.p.

ITALCO d.o.o.

OKVIRJI JANEZ REPANŠEK s.p.

KLJUČAVNIČARSTVO EMIL GRZINČIČ s.p.

ELEKTROINSTALACIJE BRANE SEDUŠAK s.p.

CVETLIČARNA KATJA

